

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

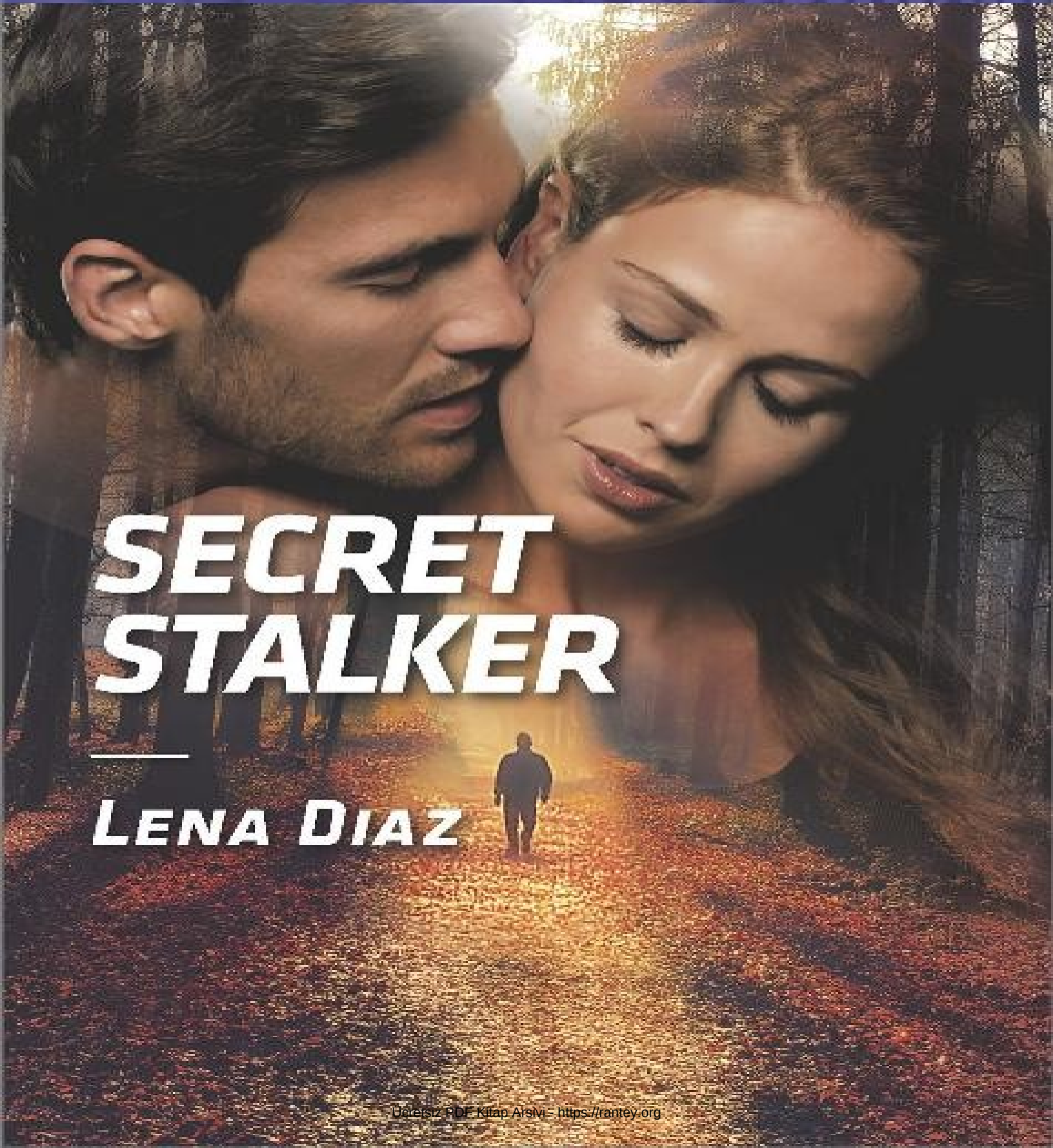
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN[®]

I N T R I G U E

A man and a woman are shown in a close embrace, their faces nearly touching. The man is on the left, looking down at the woman on the right. They are in a forest with trees and a path covered in fallen leaves. The lighting is warm and golden, suggesting a sunset or sunrise. The woman's eyes are closed, and she has a serene expression. The man's expression is serious and focused.

SECRET STALKER

LENA DIAZ



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir SWAT memuru kalbini kıran kadını korumak zorunda

Yıllar önce, dedektif ve yarı zamanlı SWAT görevlisi Max Remington sevdiği kadına evlenme teklif etmişti. Kadın ne cevap verdi? Bir şüphe bulutu altında şehirden ve Max'in hayatından kaçmak. Halk, Bexley Kane'in kendisini takip ettiği "iddia edilen" adamı öldürdüğünü ve cinayetten paçayı sıyırdığını söyledi. Şimdi Bex, Destiny, Tennessee'ye geri dönmüştür, ancak kurşunlar uçuşmaya başladığında gergin buluşmaları kısa sürer ve bu sefer kurşunlar Bex'i hedef almaktadır. Max, Bex'i güvende tutmak için savaşırken, bir yandan da kalbini korumak için savaşmaktadır. Birbirlerini kurtarmak için geçmişin sırlarını zamanında çözebilecekler mi? Yoksa Bex'in son sırrı ikisini de yok mu edecek?

"Bex," diye sert bir fısıltı duyuldu. "Hareket et. Şimdi."

Bex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. İnanılmaz bir şekilde Max onun üzerinde yükseliyordu, kayak maskeli adam omzundan sarkmış, kolları yere doğru sarkıyordu. Max başını sallayarak Bex'e tam önlerindeki koridora doğru koşmasını işaret etti.

Hayatta olduğu ve koşabildiği için sersemlemiş bir halde eğilip oyuktan dışarı fırladı, sonra pervazın hemen yanında durup arkasına baktı.

Tabancasını çıkardı ve ona doğru itti. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Yutkundu, sonra başını salladı. "Yıllardır ateş etmedim."

Adamın gözlerinden karanlık bir şey geçti ve uzun zaman önce onu atış talimine götürdüğü zamanlardan birini hatırladığını anladı.

Ve şimdi onu öyle sakın ve odaklanmış görünce, onu kurtarabilecek biri varsa, o kişinin Max olduğunu anladı.

Ama onu ondan kim kurtaracaktı?

SECRET STALKER

Lena Diaz



Kentucky'de doğan **Lena Diaz**, Kaliforniya, Louisiana ve Florida'da yaşamış ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada yaşamaktadır. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Eski bir Romance Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, gizem ve gerilim alanında prestijli Daphne du Maurier Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin

Intrigue tarafından

yazılan kitaplar

Tennessee SWAT

*[Dağ Tanığı](#) Gizli
Takipçi*

Marshland Adalet

*Glades'te Kayıp Tutuklama
Gelişmeleri Gizli Dedektif
Rehine Pazarlığı*

The Marshal's Witness

Patlayıcı Cazibe

Undercover Twin

Tennessee Takedown

The Bodyguard

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve **ÜCRETSİZ** bir e-kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya
tıklayın [http](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

[://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty &cmpid=EBOOBPA201602010002](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

KARAKTER KADROSU

Tam zamanlı dedektif, yarı zamanlı SWAT görevlisi **Max** Remington, kendisini terk eden kadının hayatını kurtarmak için acısını ve öfkesini bir kenara . Ama kadın bir katil mi?

Memleketine dönmek **zorunda** kalan **Bexley (Bex) Kane**, geçmişinin acı veren sırlarıyla yüzleşmeli ve her ikisi için de çok geç olmadan eski sevgilisinin güvenini ve affını kazanmalıdır.

Marcia Knolls - Erkek arkadaşını öldürdüğü için Bex'i suçluyor ve intikam almayı kafasına takmış durumda. Ama cinayet planının bir parçası mıdır?

Deacon Caldwell - Yıllar önce ağabeyinin ölümünden kazanacağı her şeye sahipti. Ama Bex ikisinin de geçmişindeki sırları ortaya çıkarırken, onu ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak mı görüyor?

Robert Caldwell-Sadece birkaç aylık kalan **Caldwell**, büyük oğlu öldürüldüğünde mahrum kaldığını düşündüğü adaleti satın almak için servetini kullanmaya mı karar verdi?

Reggie Oliver: Asgari ücretli işinden bıkmış olan **Reggie**, usta bir suçlunun kızı olarak yetiştirilme tarzını, kimin canını yakarsa yaksın, hızlı para kazanmak için kullanmaya hazırdır.

Şef Thornton, çözülememiş on yıllık **bir** cinayet davasına **bir** kez daha odaklanır. Ve bu sefer, ne olursa olsun bu davayı çözecektir.

Colby Vale-SWAT görevlisi ve dedektif, şefin davayı çözme arzusu ile Max'in katil olabilecek bir kadını koruma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştır.

Editörüm Allison Lyons'a ve menajerim
Nalini Akolekar'a teşekkür ederim.

Bu George için. Çünkü yazdığım her kitabı okuyor ve beni
mutlu etmek için aşk romanlarını seviyormuş gibi davranıyor.
En iyisi. Koca. Kocası. Seni seviyorum, bebeğim.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Onbeşinci Onuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü Bölüm

Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm Yirmi İkinci](#)

[BölümBölüm Yirmi](#)

[Birinci](#)

[Debra Webb'in *No Darker Place* adlı kitabından alıntı](#)

[Zorlu Adalet'ten alıntı: Carla Cassidy'den Geri Sayım \(Bölüm 1 / 8\)](#)

-

Birinci Bölüm

Fısıltılar, Bexley Kane'in Magnolia Caddesi'ndeki Piggly Wiggly'de üçüncü koridorda yürümesinden otuz saniye sonra başladı. Tennessee'nin küçük Destiny kasabasının başka bir caddesinde Piggly Wiggly olduğundan değil. Eyaletin diğer bölgelerindeki büyük liseler kadar nüfusu olan bu kasaba sadece bir bakkalı kaldırabilirdi. Ve bir sinema salonu. Ve bir Waffle House. Ama garip bir şekilde dört tane Starbucks vardı. Ne yazık ki hiçbiri Magnolia Caddesi'ne yakın değildi. Bex'in şu anda bir venti karamel macchiato'ya ihtiyacı vardı.

Başı dik, omuzları geride, yanından geçerken ellerinin arkasından konuşan diğer müşterileri fark etmemiş gibi davranarak arabasını olabildiğince hızlı bir şekilde doldurmaya başladı. Ama hadi ama, onun hakkında dedikodu yaptıklarını bilmediğine gerçekten inanıyorlar mıydı? Ne söylediklerini gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Bu düşündüğüm kişi mi? Ne kadar oldu, on yıl mı? Neden şehre geri döndü?

Duymadın mı? Annesi vefat etti. Kalbi kırıldığı için öldüğünü duydum, çünkü kızı şehirden kaçtıktan sonra bir kez bile ziyaret etmemiş.

Sence Şef Thornton bu sefer onu tutuklar mı?

Cinayette zaman aşımı var mı?

"Bayan Kane, bugün sizi görmek ne güzel." Bay Dawson şarküteri tezgâhının arkasından Bex'e içten ve sıcak bir gülümseme verdi. "Destiny'den ayrılmadan önce güzel yüzünüzü en azından bir kez daha görmeyi umuyordum. Öğle yemeği için mi buradasınız? Yepyeni bir parti domuz ayağı turşumuz var." Vitrinin üstündeki, korkunç bir şekilde yanlış giden bir bilim deneyine benzeyen büyük bir kavanozu gururla yere vurdu.

Bex neredeyse kahvaltısını kaybediyordu. Bakışlarını mide bulandırıcı manzaradan kaçırdı ve Destiny'ye döndüğü bir hafta içinde kendisine dışlanmış gibi davranmayan birkaç kişiden birine gülümsedi.

"Merhaba, Bay Dawson. Öğle yemeği için et ve ızgara tavuk siparişi vermiştim. Hazır olup olmadığına bakabilir misiniz lütfen?"

"Gladys siparişı almış olmalı. Soğutucuyu kontrol edeceğim. Bir dakika bile sürmez." Arkasındaki devasa buzdolabını açtı ve içeri yöneldi.

Bex alışveriş listesini kontrol etti. Alması gereken tek şey hardaldı, markete ilk gittiğinde unuttuğu birkaç şeyden biriydi. Bugünkü alışveriş gezisinden sonra, annesinin mirasıyla ilgili tüm ayrıntılarla ilgilenmeyi bitirene kadar birkaç gün daha idare edecek kadar yiyeceği olacaktı. Sonra arabasına atlayıp Destiny'yi toz içinde bırakabilirdi. Yine. Ve bu sefer asla geri dönmeyecekti.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Bay Dawson baharatları et reyonunun karşısındaki koridorda tutuyordu. Bu kasabada başka pek az şey değiştiğine göre, bunun da değiştiğinden şüpheliydi. Arkasını döndü ve kaçınmayı umduğu tek kişiyle bakışlarını kilitledi.

Max Remington.

Altın sarısı gözleri üç saniye boyunca şok içinde ona baktı. Sonra öfkeyle doldular. Çenesi sıkıca kenetlendi ve tek kelime etmeden kadının etrafında dönerek şarküterinin diğer ucundaki sandviç tezgâhına yöneldi.

Gladys mucizevi bir şekilde sanki birdenbire ortaya çıkmış ve Max'in siparişini almak için can atıyordu. Bex onun yaşlı kadınla konuşurken gülümsediğini ve *evet, hanımefendi, hayır, hanımefendi* dediğini fark etti. Ama eski sevgilisine bir merhaba bile .

Kaba bir şekilde kovulması canını acıtmamalıydı. Ne de olsa onu terk eden kendisiydi. Ama onun ilk aşkıydı. Ve yıllar boyunca onu zihninde yakışıklı kahramanı olarak inşa etmiş, o gece evet demiş olsaydı hayatın nasıl olabileceğini, nasıl olması gerektiğini hayal etmişti.

Ve eğer Bobby Caldwell ölmeseydi.

Bir kavanoz hardal aldı ve kirpiklerinin altından Max'e hayranlıkla bakmanın suçlu zevkini tattı - 1.80 boyundaki Max'e. On sekiz yaşındayken Destiny Lisesi'nin en sevimli, en tatlı, en popüler çocuğuydu. Yirmi sekiz yaşına geldiğinde ise, gençliğindeki cılız iskeletini dolduran şişkin pazuları ve kaslı kalçalarıyla yıkıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçlarının yanları kısa, tepesi kalın ve dalgalıydı. Onunla birlikte olduğunda sinekkaydı tıraş olmuştu. Şimdi köşeli yüzü, sakal bırakmayı düşünüyormuş ama henüz karar vermemiş gibi düzgünce kesilmiş kirli sakallarla çerçevelenmişti.

Hemen hemen o zamanki gibi giyinmişti: süslü bir şey yoktu, sadece düğmeli mavi keten bir gömlek, düzgünce bir kot pantolonun içine sokulmuştu. Dışarıdaki serin sonbahar havasına hürmeten hafif lacivert bir ceket giymişti. Gladys'e bir şeyi işaret etmek için döndüğünde, sırtındaki beyaz harfler Bex'e yıllar önce doğru kararı verdiğine dair güven verdi; harfler Destiny Polis Departmanı yazıyordu.

Aferin sana, Max. Her şeye rağmen hayalinin peşinden gittin.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı, Bayan Kane?"

Bay Dawson önce tezgâha, sonra tekrar ona bakıp eski lise aşkına olan ilgisini açıkça fark edince, bakışlarını Max'ten uzaklaştırdı, yüzü ateşle kızardı.

Ona ağzı zımbalanmış kahverengi bir kâğıt torba uzattı. "Siparişiniz içinde. Kasada kasiyere poşetin üzerindeki kodu gösterin, o da müdürün özel fiyatını söylesin. Bu size birkaç dolar kazandıracaktır."

"Teşekkür ederim." Sesini alçalttı. "Bana bu kadar iyi davrandığınız için gerçekten minnettarım. Bu yolculuğu katlanılabilir kılan birkaç kişiden birisin."

"Doğru olanı yaptığım için bana teşekkür etmenize gerek yok. İnsanların bu kadar kötü olabilmesi utanç verici. Önce kendilerine uzun uzun bakmadan taş atmamalılar."

Tekrar gülümsedi, Bay Dawson'a teşekkür ettiği anda Max ve Gladys' konuşmayı kestiklerinin acı bir şekilde farkındaydı. Max ona mı bakıyordu? Sonunda onun varlığını kabul etmeye mi karar vermişti?

Ona doğru ilerlerken botlarının sesi karo zeminde yankılandı. Çantayı ve hardal kavanozunu göğsüne bastırdı, umutsuzca söyleyecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışırken olduğu yerde donup kaldı.

Ona bakmadan sinsice yanından geçti.

Bex'nefesi hızla kesildi ve patlamış bir balon gibi söndü.

Birisi boğazını temizledi. Bay Dawson. Yüzünde sempatik bir ifadeyle onu izliyordu. Onun yanında, Gladys kesinlikle daha az dostça görünüyordu, çatıktı, elleri cömert kalçalarının üzerindeydi. Kimin olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Gerçi ortada tutulacak bir taraf da yoktu. Kavga için iki kişi gerekliydi ve Max ilk yayılım ateşine bile dayanacak kadar sonucu umursamamıştı.

Bex, Bay Dawson'a başıyla teşekkür etti ve sanki ihtiyacı olan başka bir şey varmış gibi eşyalarını arabaya koyup mağazanın arka tarafına doğru ilerledi. Aslında ihtiyacı olan şey, kendini toparlamak için biraz zaman kazanmaktı.

Max'le bir kez daha karşılaşma riskine girmek istemediğinden, arka koridor boyunca mağazanın diğer tarafına doğru yürüdü ve Max'in gittiğinden emin olana kadar çıkış yapmayı erteledi.

Belki de RAV4'üne atlayıp hemen yola çıkmalı. Annesinin evini toparlaması için başka birini tutabilirdi. Avukatıyla yüz yüze çalışmak yerine mirasın son yasal ayrıntılarını posta yoluyla halletmek işleri geciktirecekti. Ama en azından bir kişinin daha onaylamayan bakışlarına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Ve kalbi Max'le tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Kaçma isteğinin korkaklıktan değil, kendini korumaktan kaynaklandığına kendini ikna etmeye çalıştı. Çünkü kırılan kalbinin parçalarını bantlayıp yapıştırarak tekrar bir araya getirmek yıllar almıştı. Ama onu yeniden paramparça etmek için Max Remington'ın öfkeli bir bakışı yetmişti.

* * *

MAX, Mable Humphries'in arkasında sabırsızca sıraya girdi. Hızlı şeritti, on ya da daha az ürün vardı. Ama onun otuz ürünü vardı. Ve açık olan diğer tek kasada, el arabaları dolup taşan üç müşteri bekliyordu.

Sinirli bir nefes verdi, sonra yaşlı kadın ona baktığında gülümsemeye zorladı.

"Bugün nasılsınız Bayan Humphries?" diye sordu.

"Bunu sormanız çok hoş, Dedektif Remington. Eklemlerim bugün çok ağrıyor, sadece dışarıdaki soğuktan değil. Sanırım yakında bir fırtına kopacak. Sizce de öyle değil mi?"

Adam ona kayıtsız bir cevap verdi ve o da ağrıları ve sızıları hakkında gevezelik etmeye devam etti. Keşke onu görmezden gelebilseydi ya da acele etmesini söyleyebilseydi. Ama annesinin ve babasının ona aşılacağı görgü kurallarını görmezden gelemezdi.

Görünüşe göre, Bexley Kane'in söz konusu olduğu durumlar hariç.

Ona davranış biçimi yüzünden içinde bir suçluluk belirdi. Daha doğrusu onu *görmezden* geldiği için.

Destiny söylentileri duymayacak kadar küçüktü. Annesinin son vefatı nedeniyle kasabaya döndüğünü biliyordu. Ama bunca yıl sonra onunla yüz yüze gelmeye hazırlıklı değildi. Sadece tepki vermişti. Onu bir daha görme ihtimaline karşı prova ettiği tüm replikler öfke ve incinmişlik sisi içinde kaybolup gitmişti. Bu yüzden güvenle yapabileceği tek şeyi yaptı. Çenesini kapalı tuttu.

Bayan Humphries konuşmaya devam ederken Max uygun yerlerde başını salladı ama onun dışında onu duymazdan geldi.

Bex. Gerçekten burada olduğuna inanmak zordu. Kalıyor muydu? Kalıcı olarak mı? Bay Dawson'a "yolculuğunu" katlanılabilir hale getirdiğine dair yaptığı yorumlara bakılırsa Max pek de öyle düşünmüyordu. Belki de adı her geçtiğinde bundan kaçınmak yerine kasabada onun hakkında dönen dedikodulara daha fazla dikkat etmeliydi. O zaman belki Bex'in planlarının ne olduğunu öğrenebilir ve onunla tekrar karşılaşmamak için gerekli önlemleri alabilirdi.

Kendisinin ve kasabanın yarısının bir gün kayınvalidesi olmasını beklediği tatlı kadın Bex'in annesine karşı görevini çoktan yerine getirmişti. Kilisenin düzenlediği anma törenine gitmişti; cenazesi başka bir yere defnedilmek üzere şehir dışına gönderildiği için tabutsuz ve hatta vazosuz bir törendi bu. Bildiği kadarıyla Bex kiliseye gitmeye zahmet etmemişti. Kendi adına, Bex'in gelme ihtimaline karşı erken gelmiş ve hızlıca ayrılmıştı.

Bayan Kane'in bahçesine ona bir armağan olarak birkaç beyaz zambak diktiğinde, yasını özel olarak tutmuştu. Zambaklar her zaman onun en sevdiği çiçekler olmuştu ve son on yıldır her Anneler Günü'nde bahçesine yeni bir zambak dikmişti.

"Sizinle karşılaşmak güzeldi, Dedektif." Mable'ın boğumlu eli onunkini şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Gelecek hafta sonu kasaba pikniğinde görüşmek dileğiyle. Meşhur tatlı patatesli turtamdan yapacağım."

"Bunu kaçırmazdım, hanımefendi." Elini nazikçe çekti ve arabasını çıkışa doğru iterken el sallamasına karşılık verdi.

Kasadaki genç esmer Max'in sandviçini taradı ve ona geri verdi.

"Bunu cips ve içeceklerle birlikte bir yemek anlaşması yapmak ister misin? Birini şarküteriye koşturabilirim ve-"

"Sadece sandviç, teşekkürler." Çabucak ödemeyi yaptı ve nihayet araftan çıkmak üzere olduğu için rahat bir nefes aldı. Artık aç bile değildi. Tek yapmak istediği polis merkezine dönmek, kendini işe vermek ve Bexley Kane'i unutmaya çalışmaktı.

"Herkes dediğimizi yapsın ve kimse zarar görmesin!"

Max başını girişe doğru salladı. Saldırı tüfekli beş maskeli silahlı adam az önce ön kapıdan içeri girmiş ve silahlarını diğer kasadaki bir avuç müşteriye doğrultmuştu.

Yanındaki kasiyer çılgılık atmaya başladı. Silahlı adamlardan biri tüfeğini kıza doğru savurdu. Max tezgâhın üzerinden atladı ve üstlerindeki tezgâh bir silah sesiyle patlamadan saniyeler önce kızı yere çekti.

İkinci Bölüm

Bex kendini bir mısır gevreği kutusunun kapağına yasladı ve ağlamamak için iki elini de ağzına bastırdı.

Rat-a-tat-tat-tat-tat!

Bam! Bam!

Yere yığıldı, nefesleri kısa çıkıyordu. Neler oluyordu böyle? Piggly Wiggly'nin içinde kim silahla ateş ederdi ki? Cevap elbette çok açıktı. Biri burayı soyuyordu.

Ama hâlâ bunun inanamıyordu. Burada değil. Küçük Destiny kasabasında değil.

Tanrıya şükür Max'in silahlı adam ya da adamlar ortaya çıkmadan önce ayrılmak için bolca zamanı vardı.

Ona ve içeride mahsur kalan diğerlerine yardım edebilecek tek kişi polis memuru olduğu halde, onun zarar görmemesine sevinmek çılgınca bir düşünce değil miydi?

Dükkânın önünden bir çığlık duyuldu. Başka biri daha bağırdı. Ayak sesleri Bex'in yerde yattığı yerden çok da uzak olmayan bir koridordan geliyordu. Biri mağazayı soyuyor olsaydı, müdürü ön bürodaki kasayı açmaya zorlamaz ? Koridorlarda koşup dakikalar sonra hâlâ ateş ediyor olmazlardı, değil mi?

Bam! Bam!

Tabanca sesine benziyordu.

Rat-a-tat-tat-tat.

Otomatik silah ateşi.

Bir elini boğazına bastırdı. Bu bir silahlı çatışma mıydı? Tabanca kimdeyse ciddi bir dezavantaja .

Bir bağırış daha duyuldu. Daha fazla ayak sesi.

Bam!

"Nerede o?" diye bağırdı bir adam. "Kendilerini soğutucuya kilitleyenlerle birlikte değildi."

"Ben nereden bileyim? Reggie ayrılmaya hazır olduğunu söyledi. Buraya geldiğimizde ön tarafta olmalıydı."

"Onu bulun. Ve o aptal polisi bul. Her şeyi mahvediyor ve ben de onun beynini dağıtacağım."

Oh, hayır. Lütfen, Tanrım, Max hakkında konuşma.

Ama içten içe öyle olduklarını biliyordu. Silahlı adamlar içeri girmeden sadece birkaç dakika önce dükkânda gördüğü tek polis oydu. Başka hiç kimse buraya bu kadar hızlı gelemezdi. Ya sandığı gibi gitmemişti ya da silahlı adamların içeri girdiğini görünce dükkâna geri koşmuştu.

Ayak sesleri tekrar duyuldu, bu sefer çok daha yakından. Mağazanın enine uzanan arka koridora dönerlerse onu göreceklerdi. Hareket etmeli, saklanmalıydı. Ya da daha iyisi, Max'i bulmalı ve ikisini de mağazadan çıkarmalıydı.

Doğru, GI Jane ya da onun gibi bir şeydi. Sıradan bir günde karşılaştığı tek tehlike, antika dükkanında sattığı mobilyalardan birinin parmağına kıymık batırıp batırmayacağıydı.

Yürü, Bex. Acele et!

Hızlı, sessiz bir dua gönderdi ve ardından kendini emekleyerek öne doğru çekti.

* * *

MAX, cep telefonuyla fısıldayarak beşinci koridordan tekrar mağazanın önüne doğru ilerlerken tabancasını önünde tutarak yere çöktü.

"Kalan üç silahlı adam aranıyor. Tahmini varış süreniz nedir?" diye sordu SWAT ekibinin lideri Dillon Gray'e.

Koridorun sonuna ulaştı ve önce sola, sonra sağa baktı, sonra da bitiş kapağının yanına çömeldi. Durdu, silahlı adamların nerede saklandığını gösterebilecek sesleri dinledi.

"Anlaşıldı," diye fısıldadı telefondaki talimatlara cevap olarak. "Beş müşterim ve dört çalışanım içerideki soğutucuya kilitlendi ve iyi korunuyorlar. İçeride paltolar var, yani şimdilik iyiler. Başka müşteriler aranıyor. En kısa sürede SWAT teçhizatıyla buraya gelmeniz gerekiyor. Bu serseriler aptal ve düzensiz olabilir. Ama bu onları öngörülemez ve tehlikeli yapar."

Mağazanın doğu ucundan bir ses duyuldu. Bir sonraki koridora baktı. Temizdi. Koşarak başka bir reyona gitti ve doğuya yöneldi.

Dillon'ın bir sonraki sorusuna yanıt olarak, "Olumsuz," diye fısıldadı. "Ne istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Kasiyer çılgık atar atmaz ateş etmeye başladılar.

Yine de dengesizler, sanki salladıkları M16' nasıl kullanacaklarını bilmiyorlarmış gibi. Neyse ki benim öldürdüğüm silahlı adam dışında henüz kimse vurulmadı."

SWAT ekibindeki arkadaşlarının durumdan haberdar olmasıyla, cep telefonunu bir kenara bırakarak kayıp olduğunu bildiği bir müşteriyi bulmaya odaklandı.

Bex.

* * *

PLANLARI GERÇEKLEŞTİĞİNDE, "Domuzu Seviyorum" Piggly Wiggly tişörtlerinden oluşan bel yüksekliğindeki bir giysi rafının arkasına saklanmak muhtemelen Bex'in yapabileceği en iyi şey değildi. Ama yan koridorlardan birinden çıkan bir tüfeğin ucunu gördüğünde, bulabildiği en yakın siperin arkasına daldı. Ne yazık ki tişörtler iyi satıyordu. Onu gizlemeye yetecek kadar bile kalmamıştı.

Silahlı adam saklandığı yerin yanından geçerken nefesini tuttu. Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti ve güneş gözlüğü takıyordu. Bunun onun kılık değiştirme fikri olduğunu düşündü ama genç olduğu belliydi - muhtemelen liseyi yeni bitirmişti. Birkaç dakika önce gördüğü diğer silahlı adamın yüzünde siyah bir kar maskesi vardı ve daha yaşlı, belki yirmili yaşlarının sonlarında birinin yapısına sahipti. Her ikisi de kötü görünümlü tüfekler taşıyordu.

Güneş gözlüklü adam bir dakika önce çıktığı koridordan aşağı döndü. Titrek bir nefes verdi, sonra mağazanın önüne ulaşmak için başka bir koridordan geçmeye hazır bir şekilde vitrinin yanına doğru süzüldü. Bir tabanca sesini en son orada duymuştu. Ve o tabancanın Max'e ait olduğuna bahse girmişti.

Öne doğru eğildi, sağa sola baktı, sonra-oomph! Bir el ağzını kapattı ve gömleklerin arkasından geriye doğru çekildi.

Üçüncü Bölüm

Bex onu yakalayan kişiye karşı mücadele etti, onun pençesinde kıvranıp durdu.

Yanağını onunkine bastırdı ve ona o kadar sıkı sarıldı ki zar zor hareket edebiliyordu.

"Sakin ol, Bex. Benim, Max."

Dondu kaldı, sonra rahatlayarak gevşedi.

Sanki ağlamayacağına pek güvenmiyormuş gibi elini yavaşça ağzından çekti. Kız yarı yarıya dönüp ona baktı ve histerik bir şekilde ağlayıp konumlarını ele vermeyeceğini belli etmek için başını salladı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Silahlı adamlardan saklanmak onun için tamamen yeni bir deneyimdi. Her an deli bir kadın gibi çılgılık atmaya başlayabilirdi.

Görünüşe göre Max'in ona ondan daha çok güveni vardı. Beline doladığı kolunu gevşetti ve onu bıraktı. Tam ona ne yapması gerektiğini soracaktı ki, adam ekranın sağına doğru eğildi. Aşağı doğru eğilip tabancasını belindeki kılıfına sokarken tüm vücudu gergin ve tetikteydi.

O ne yapıyordu?

Silahlı adam, kar maskeli olan, bir yığın simit ve İngiliz kekinin arkasından çıktı bakışları giysi rafındaki bir boşluktan Bex'e yöneldi. Bex her an bir kurşunun kendisine çarpmasını bekleyerek başka bir gömleğin arkasına eğildi. Silahlı adam ileri atıldı, giysilerin altından spor ayakkabıları görünüyordu.

Bex başını Max'e doğru salladı. Ama Max ona bakmıyordu bile. Bir koşucu gibi duruyordu, bir bacağı aşağıda, diğeri yukarıda, parmak uçlarının üzerinde dengede duruyordu, sanki koşuya çıkmak üzereydi. Kar maskeli adam tam rafın önünde durdu ve Bex'e baktı. Silahını kaldırmaya başladı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Yanında hava akıyordu. Yerde bir ayakkabı gıcirtısı duydu. Bir homurtu duydu, sonra... hiçbir şey. Hâlâ hayattaydı. Hiçbir kurşun vücudunu parçalayıp onu kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yere atmamıştı.

"Bex," diye sert bir fısıltı duyuldu. "Hareket et. Şimdi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. İnanılmaz bir şekilde Max onun üzerinde yükseliyordu, kar maskeli adam omzunun üzerinden gevşekçe sarkıyordu, kolları yere doğru sarkıyordu. Max başını sallayarak ona tam karşılarındaki koridora doğru koşmasını işaret etti.

Hâlâ hayatta olduğuna ve koşabildiğine hayret ederek ileri atıldı, koridorun birkaç metre aşağısında durdu ve arkasına baktı.

Max bilinci yerinde olmayan silahlı adamı rafın altından yere indiriyordu. Bex sertçe yutkundu. Birkaç dakika sonra Max elinde el konulmuş bir tüfekte onun yanında durdu.

Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Onun yanından geçip, müstehcen derecede neşeli pembe ve yeşil gömleklerin altında görünen vücuda baktı. Kıl payı kurtuldukları için bir ürperti omurgasına yayıldı ama zorla başını salladı.

Max sıranın en ucuna hızlıca bir göz attıktan sonra tüfeğin doluluğunu kontrol etti, ardından tabancasını çekip ona doğru itti.

"Bunlardan birini nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. Kadın yutkundu. "Elbette. Ama yıllardır ateş etmedim."

Adamın gözlerinden karanlık bir şey geçti ve kadın onun uzun zaman önce kendisini atış talimine götürdüğü zamanlardan birini hatırladığını anladı. Diğer çocuklar pilot, itfaiyeci ya da profesyonel futbolcu olmak arasında bocalarken, Max her yıl kariyer gününde Destiny Lisesi'ni ziyaret eden havalı Şef Thornton gibi bir dedektif ve SWAT memuru olma arzusundan hiç vazgeçmemişti.

Max, ana işi olarak ipuçlarını bir araya getirme ve suçları çözme fikrini çok sevmişti. Ve sonra, durum gerektirdiğinde, tam SWAT teçhizatını giymek ve rehinerleri kurtarmak için bir suçlunun yerleşkesine baskın yapmak. Bu onun hayaliydi. Ve şimdi onu bu kadar sakin ve odaklanmış görünce, kendisini ve diğer müşterileri kurtarabilecek biri varsa o kişinin Max olduğunu biliyordu. Ama sadece onun talimatlarına uyarsa ve işini yapmasına izin verirse.

Tabancayı aldı, ondan uzağa doğrultmaya ve parmağını tetikte değil gövdede tutmaya dikkat etti, ona birçok kez öğrettiği gibi.

Başıyla onu onayladı ve sanki içinde bulundukları durumu inceliyormuş gibi önce mağazanın arka tarafına, sonra da ön tarafına doğru döndü. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bulundukları koridorun her iki tarafındaki en alt raf ile onun üzerindeki rafın arasına baktı. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı. Sonra da erişte ve makarna kutularını kavanozların arkasına itmeye başladı.

spagetti sosu. Birkaç metre genişliğinde bir yer açtığında, kızın kollarından tuttu ve onu açıklığa doğru itti.

Görünüşe göre onun düşündüğü kadar küçük olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedi. Ama ayak sesleri ve Max'in başını dükkânın önüne doğru sallaması, onu inanılmaz derecede küçük deliğe sıkıştırdı ve bacaklarını olabildiğince sıkı bir şekilde içeri çekti. Metal rafın koluna sürtünmesiyle dişlerini sıktı. Ama hiç ses .

, bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti ve sonra gitti.

Tabancayı iki eliyle kavradı, nabızı o kadar sert atıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Başının üzerinde küçük bir tıkırtı başladı. Sese neyin sebep olduğunu görmek için döndü ve omuzlarının o kadar çok titrediğini fark etti ki, üstündeki raflar desteklerine çarparak takırdıyordu. Birkaç derin, yavaş nefes aldı ve sakinleşmeye çalışmaya konsantre oldu. Tıkırtılar kesildi. Sonra başka bir ses duydu, ayak sesleri.

Ona doğru geliyor.

Parmağını tetiğe götürürken titredi. Bekle. Max olabilir. Parmağını tekrar silahın gövdesine götürdü.

Oh, Tanrım. Lütfen Max onun için geri gelsin.

Tıkırtılar tekrar başladı. Çenesini sıktı ve kendini kıpırdamadan durmaya zorladı. Ayak sesleri kesildi. Silahlı adamlardan biri miydi? Onu duymuş muydu?

Solundaki makarna kutularının üzerindeki boşluktan dikkatle ama birkaç metreden fazlasını göremedi. Diğer tarafa baktığında da aynı kutular ve kavanozlar görüşünü engelliyordu.

Bir gıcırta. Birinin ayakkabısı yere mi vuruyor?

Eli şiddetle titremeye başladı, tabanca avucunda sallanıyordu. Yüzünün yan tarafından bir damla ter süzüldü.

Başka bir ses. *Oh, Tanrım.* Arkasında biri vardı. Etrafı sarılmıştı. Koridorundaki kişi ayağını sürüyerek ilerledi, ayakkabıları yine gıcırıyordu.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Dükkânın önünden silah sesleri geliyordu. Nefesini içine çekti.

Bang!

Bir el silah daha duyuldu.

Saklandığı yerden çok uzakta olmayan yeni bir ayak sesi. Boğuk bir küfür. Donuk bir çatırtı. Daha fazla ayak sesi, şimdi ona doğru koşuyorlardı.

İşte bu kadar. Onun için geliyordu.

Tabancayı dengeledi, nefesini dışarı verdi, Max'in yıllar önce ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Yavaşça nefes verin, parmağınızı tetiğe götürün, sıkın-

"Bex, benim. Ateş etme."

Gözlerini kırptırdı. Max mi? Bekle, fısıldamıyordu.

Adam tam önüne çömelip saklandığı yere bakarken parmağını tetikten çekti.

"Max?" Tüm soruları ve korkuları kısık sesle söylediği o tek kelimenin içindeydi.

"yok," dedi. "Her şey bitti."

Tabancayı kadının şiddetle titreyen ellerinden nazikçe aldı ve kılıfına soktu. Sonra kollarını kadının altına sokarak onu makarna ve sos labirentinden çıkardı ve göğsüne doğru kaldırdı.

Yerdeki karanlık yığını görünce kollarını Max'in boynuna doladı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"O... o-"

"O yaşıyor. Onun için endişelenme. , Bex. Her şey yoluna girecek."

Ona onu yere bırakmasını, kendi başına yürüyebilecek durumda olduğunu söylemeliydi. Ama bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi. Tüm vücudu titreyen bir sinir yığınının dönüşmüş gibiydi. Gözlerini sıkıca kapattı ve bencilce yüzünü Max'in göğsüne gömdü, Max de onu mağazanın önüne kadar taşıdı.

Etraflarında başkalarının olduğunu hissetti, birinin Max'e bir şey sorduğunu duydu ama mırıltılı cevabını yakalayamadı. Başka sesler, yerde sürtünen bot sesleri. Travma geçirmiş zihni neler olduğunu, yardımın nihayet geldiğini, SWAT ekibinin dükkânı temizliyor ve olay yerini güvenlik altına alıyor olması gerektiğini kavradı. Ama gözlerini açmaya zorlayamıyor ya da onu dışarıya taşıyan Max'in boynuna doladığı elini gevşetemiyordu.

Dördüncü Bölüm

Max, Piggly Wiggly otoparkındaki Destiny PD devriye arabasına yaslanmış, SWAT ekibini oluşturan ve kendisi hariç hepsi tam taktik teçhizatlı olan diğer beş memurla birlikte bir daire oluşturmuştu. Tehlike geçtiğinden beri dedektif modunda konuşuyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Ölen olmamıştı. Vurulan tek kişi Max'in sayesinde silahlı adamlardan ikisiydi ve onlar da hastaneye gidiyorlardı. Diğer üç kötü adam da ilçe hapishanesine doğru yola çıkmıştı. Ancak market ve çevresi hâlâ itfaiyeciler ve polis memurlarıyla doluydu ve bu karmaşayı çözdükleri için bir süre daha öyle olacaktı.

İtfaiye şefiyle konuşmakta olan Şef Thornton, ekip lideri Dillon Gray ile en yakın arkadaşı, ikinci komutan Chris Downing'in arasına girdi. Diğerleri - Donna Waters, Colby Vale ve Randy Carter - Yer açmak için daireyi genişletti.

Thornton her baktı, çatılmıştı. "Yeni adam nerede?"

Dillon ve Chris'in yüzlerindeki omuz silkme ve dikkatle boş bakışlar Max'in dudaklarını kıpırdattı. Şef, SWAT ekibine ve dedektif ekibine yeni bir üyeyi kabul ettirmek için herkesi zorluyordu. Blake Sullivan hâlâ Destiny PD'nin iplerini öğreniyordu ve kimse ona hoş geldin paspası sermiyordu.

Adam eski bir askerdi ve buraya taşınmadan önce Knoxville'de dedektiflik yapmıştı. İlk gününden itibaren doğrudan aksiyonun içine girmeyi beklediğini açıkça belirtmişti. Ekibin aktif bir üyesi olmadan önce karakolun rutinini ve ilçede nasıl dolaşacağını öğrenmek için üniformalı bir devriye polisi olarak birkaç ay geçirmesi gerektiğini fark etmek onun için acı bir hap olmuştu.

Thornton arkasını dönüp zor durumdaki yeni çalışanını aradı, sonra ellerini kalçalarına koydu. Blake'in elli metre ötede, Bex'in bir acil yardım görevlisi tarafından muayene edildiği ambulansa yaslanmış, sıkılmış görüldüğünü fark etmişti.

"Neden o da sizin gibi taktik teçhizat giymiyor?" Thornton sorusunu Dillon'a yönelterek talep etti.

"Max'in çağrısı geldiğinde acele etmemiz gerekiyordu," dedi Dillon. "Bir aceminin üzerine titreyecek ve onu saldırının içine çekecek zamanımız."

Şef gözlerini kıstı. "Bu ona ipleri göstermek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Ekip bir dahaki sefere harekete geçtiğinde onu da dahil etseniz iyi olur. Beni duyuyor musun?"

"Evet, efendim. Sizi duyuyorum."

Max sırtıttı. Blake'in bir sonraki çağrıda yer alacağına dair beş sentine bile bahse girmezdi. Bu noktada, bu bir prensip meselesiydi. Dillon'ın geri adım atması için Blake'in biraz alçakgönüllülük göstermesi gerekiyordu. Ve yeni adamın çoğu zaman ne kadar mesafeli ve kibirli görüldüğüne bakılırsa, o kabullenme anı yakın zamanda gerçekleşmeyecekti.

"Colby, git Blake'i getir." Şef başını ambulansa doğru salladı. Colby içini çekti ve park yerinde koşmaya başladı.

"Ve sen, Max, köyün delisi gibi sırtıtmayı bırak ve silahlı adamlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığını söyle. Chris dışarı çıkarıldıklarında fotoğraflarını çekti, bazılarının taktığı kar maskeleri ve güneş gözlükleri hariç." Şef, Chris'e telefonunu Max'e vermesini işaret etti.

Max ekrandaki görüntüler arasında gezindi, sonra başını salladı ve telefonu Chris'e geri verdi.

"Hiçbiri tanıdık gelmiyor. Buralı olduklarını sanmıyorum."

"Haklı," dedi Dillon, Colby onu çemberin içine sokarken Blake'e bakmadı bile. "Hepimiz burada büyüdük. Kasabadaki herkesi ismen tanımıyor olabilirim ama çoğunu tanıyorum. Bu adamların hiçbirini daha önce görmedim."

"Bir bakayım." Blake elini uzattı. Chris kaşlarını kaldırdı.

Max onu itti. "Onu rahat bırak. Ne zararı olabilir ki?" Chris onu geri itti ama telefonunu uzattı.

Blake'in çenesi gerildi. Günün birinde bu adam muhtemelen çok sıkı sarılmış bir yay gibi patlayacaktı. Max bu olduğunda orada olmak istediğinden emin değildi.

"Eee?" diye sordu şef, Blake her resmi dikkatle incelerken ses tonunda sabırsızlık vardı.

Telefonu Chris'e uzattı. "İkincisi ve sonuncusu benim çeteciler. İsimlerini bilmiyorum. Ama ön kollarında tutukladığım diğer çete üyeleriyle aynı dövmeler var."

"Knoxville'den çete üyeleri mi?" diye sordu şef.

Blake başıyla onayladı. "Bu ikisi kesin. Diğer üçü için konuşamam. Eski ekibimi arayıp kimliklerini bulmamıza yardımcı olmaları için fotoğrafları gönderebilirim. Belki diğerlerinin henüz dövmeleri yoktur. Onları hak etmeleri gerekiyor. Ama hepsinin aynı çetede olduğunu varsayabiliriz."

"Biz burada hiçbir şeyi varsaymayız," dedi Dillon. "Biz gerçeklerle ilgileniriz." Blake'in omuzları sertleşti ama yemi yutmadı.

Colby, "Sokak serserileri neden küçük, kırsal bir marketi saldırı tüfekleriyle basmak için kırk beş dakika araba kullansın? Knoxville'de çok daha büyük bir vurgun yapabilirlerdi."

"Hiçbir şey bulamadılar. Denemediler bile," dedi Max. "İçeri girer girmez havaya çılgınca ateş etmeye başladılar - bana ateş eden hariç. Sanki bir şey arıyormuş gibi dağıldılar ve ön taraftaki müşterileri kontrol etmek için sadece iki adam bıraktılar. Ama ne yaptıklarına dair en ufak bir fikirleri yok gibiydi. Ben silahlı adamların ateşini çekerken müdüre çalışanları ve müşterileri soğutucuya sokması için işaret verebildim. Eğer para için orada olsalardı, hepsi ön tarafta kalır ve müdürü kasayı açmaya zorlardı."

Dillon kollarını kavuşturmuş, düşünceli görünüyordu. "Buraya bir şey aramaya geldiler."

"Belki de *birini* arıyorlardı." Max başıyla otoparkın diğer ucunu işaret etti.

Hep birlikte, hâlâ ambulansın arkasında oturan Bex'i görmek için döndüler.

Şef Chris'e işaret etti. "Bu resimleri hepimizin telefonuna gönder.

Max, resimleri Bayan Kane'e göster ve herhangi birini tanıyıp tanımadığını sor."

Max kruvazörden uzaklaştı. "Dillon'ın. Onu sorgulamalı."

Dillon'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama yine de Bex'e doğru bir adım attı.

Şef onu durdurmak için elini Dillon'ın omzuna koydu. "Hayır. Max onunla röportaj yapacak. Geri kalanınız üstünüzü değiştirip

Diğer tanıkların ilk ifadeleri. Sağlık görevlilerinin kontrolleri yakında biter. Memurlarımızdan biri, herhangi birinin hastaneye yatırılması gerekmedikçe, tıbbi incelemeleri tamamlandıkça onları dinlenme odasına koyuyor. Rutini biliyorsunuz. İfadeleri alın."

Colby, Max'i omzundan alkışlayarak dayanışma gösterisinde bulunurken, o ve diğerleri eşyalarını bırakmak için araçlarına yöneldi. Sadece şef kaldığında, elleri kalçalarında Max'le yüzleşti.

"Hadi oğlum. Tükür onu. Çivi çiğniyor gibi görünüyorsun." "Geçmişimi herkesten çok sen biliyorsun. Beni okuldan alır almaz , her şeyden hemen sonra. Dillon ya da diğerlerinden biri Bayan Kane ile görüşmeli. Ben değil."

"Bu mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Daha çok şey söylemek istiyordu. Ama patronuna bir dizi küfür savuramayacak kadar saygı duyuyordu. "Evet, efendim. Bu her şeyi özetliyor."

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim. Çünkü sen bir profesyonelsin ve aksini söylemek için hiçbir nedenim olmadı. Bugün bana bir sebep verme. Bayan Kane onu dükkândan çıkardığında sana can simidi gibi yapışmıştı ve seni bırakması için on dakika boyunca tatlı dille konuşman gerekti. Geçmişiniz göz önüne alındığında rahat olmayabilirsiniz. Ve bunu anlıyorum, gerçekten. Ama bu seninle ilgili değil. Bu gerçeği bulmakla, bir soruşturma yürütmekle ilgili. Şu anda, ikimizin de hoşuna gitse de de, sorularımıza cevap vermesini sağlamak için en iyi seçeneğimiz sensin. Normalde kararlarımı açıklayan biri değilim ve bunu yakın zamanda tekrar yapmayı planlamıyorum. Bu yüzden oraya gitmenizi ve *işinizi yapmanızı* öneririm, *Dedektif*."

Boynuna doğru bir sıcaklık yayıldı. Yüzü muhtemelen pancar kırmızısıydı. Kendini dersten kaçtığı için müdürden azar işitmiş bir lise öğrencisi gibi Max, patronuna sertçe başını salladı ve otoparka doğru yürüdü.

Max daha yolu yarılamaadan, koyu gri takım elbiseli yaşlı beyefendinin arabaların ve itfaiye araçlarının arasından Bex'in ambulansına doğru ilerlediğini fark etti. Max tereddüt etti. Adam Augustus Leonard'dı, kasabadaki iki avukattan biriydi. Neden bir avukat Bex'le konuşmak istiyordu ki?

* * *

EMT, DON, Bex'in sol ön kolunu ambulansın duvarından kaydıracağı yükseltilmiş metal bir tahta üzerinde sabitledi. Bandajların çokluğundan,

Antibiyotik spreyler ve diğer ilk yardım malzemeleri ortalıkta dururken, Bex kolunun koptuğunu düşünebilirdi. Adamın bu kadar küçük bir kesik için kopardığı yaygaradan utanmıştı.

Cımbıza benzeyen bir iğneyle duraklayarak, "Hanımefendi, hastaneye gidip bir doktora dikiş istemediğinize emin misiniz? Röntgen çekilmesi gerekebilir. Henüz bilmediğiniz başka yaralarınız da olabilir."

Başını iki yana salladı. "Bundan daha ciddi bir şeyim yok." "Sen şanslı bir kadınsın. Çok daha kötü olabilirdi."

Silah sesleri, tişört rafının arkasına çömelmesi, kar maskeli silahlı adam kolunu kaldırıp onu vurmaya hazırlanırken korkudan midesinin sıkışması gibi anılar zihninde canlandı. Titredi ve kolundaki bandajı . Adam haklıydı. Çok daha kötüsü olabilirdi.

"Haklısın. Ve sizi temin ederim ki sadece dikiş atılacağı için çok minnettarım."

"Dikiş mi? Ne dikişi?" dedi çakıllı bir ses ambulansın açık kapılarından.

Bex ona doğru baktı ve avukatının düzgün ve mükemmel görüldüğünü görünce gülümsedi, beyaz saçları düzgün bir şekilde yerinde duruyordu, bıyıklarının her iki tarafı da ince beyaz kürdanlar gibi dışarı çıkmıştı. Elini sıkmak için ona doğru eğilmeye başladı ama Don kaşlarını çatarak ona baktı ve yaralı kolunu sabit tuttu.

"Üzgünüm, Don." Avukatına el salladı. "Bay Leonard, sizi gördüğüme sevindim."

Burada ne yapıyorsun?"

Gür bir kaşını kaldırdı. "Ben de size aynı şeyi sorabilirim Bayan Kane. Ofisimin penceresinden baktığımda bir SWAT ekibinin markete girdiğini gördüğümde duyduğum endişeyi hayal edin. Daha da kötüsü, birkaç dakika sonra Dedektif Remington tarafından dışarı çıkarılıp bu ambulansa bindiriliyorsunuz. Ve şimdi de dikişlerle ilgili bir şeyler duyuyorum. Lütfen söyleyin, neler oluyor? Ne kadar kötü yaralandınız?"

Sol koluna doğru başını salladı. "Hiç de fena değil. Sadece birkaç dikiş atılacak, hepsi bu."

"Birkaç taneden fazla," diye mırıldandı acil görevlisi iğneyi derisine batırırken.

Kolunu uyuşturmak için yaptığı iğne işe yaramıştı ama yine de yüzünü buruşturup başka tarafa bakmaktan kendini .

"Nasıl kesildiniz?" diye sordu avukatı.

"Bazı rafların arasına sürünerek girdiğimde oldu. Bazı silahlı adamlar dükkânı soydu ve saklanmak zorunda kaldım. Gerçekten iyiyim. Max-ah, Dedektif Remington sayesinde."

"Başka kim yaralandı?" diye sordu. "Sedyeyle getirilen iki adam gördüm."

"Hiçbir fikrim yok. Dükkanda başka kimse olduğunu ya da ne olduğuna dair detayları duymadım. Umarım o adamlar iyi olur."

Don başını işinden kaldırmadan, "Onlar kötü adamlardı," dedi. "Telsizden duydum. Silahlı adamlardan ikisi vurulmuş ve Maryville'e götürülmüş. Müşterilerden kimsenin yaralandığını sanmıyorum."

Adam iğneyi derisine batırırken Bex başını tekrar çevirdi. "Acıyor mu?" Augustus sordu.

"Hayır, ben sadece... iğneleri sevmiyorum."

"Annenin bunca yıl Destiny'ye gelip onu görmene izin vermemesi ve sonra da ilk dönüşünde kendini bir soygunun ortasında bulman çok yazık." Başını iki yana salladı. "Dorothy seni bunca kendi evinden uzak tutmamalıydı. Bu doğru değildi. Ne olsun, onunla biraz mantıklı konuşmaya çalıştım. Ama senin için çok endişeleniyordu, seni uzak tutmaya kararlıydı."

"Keşke benim yanıma taşınmayı kabul etseydi. Ama o burada kalmakta ısrar etti," dedi Bex.

"Destiny onun eviydi. Burada pek çok arkadaşı vardı, kilisede gönüllü olarak çalışıyordu. Kimse için taşınacağını sanmıyorum."

"Sanırım her şey yolunda gitti. Annem beni görmek için yaptığı yolculuklardan keyif alıyordu. Onu her limuzinle aldığımda biraz heyecanlanırdı."

"Onu şımarttın."

"O bunu hak etti. Keşke hayattayken onun için daha fazlasını yapabilseydim. İşlerim ne kadar iyi giderse gitsin, ona pahalı bir şey almama izin vermedi. Ona postaladığım hediyelerin yarısı geri döndü. Bir keresinde ona bir ev dolusu mobilya göndermiştim ama imza atmadı, hatta adamların kamyonundan bir şey indirmesine bile izin vermedi."

Gülümsedi. "Bu senin için Dorothy." Öne doğru eğildi ve onun güzel elini okşadı. "Tekrar başınız sağ olsun. Onu çok sevdiğinizi biliyorum. Geçirdiği kalp krizi hepimiz için büyük bir şok oldu."

Dökülmemiş gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim. Artık geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yok. Burada işleri toparlamam ve

En kısa zamanda kendi evime dönüp Allison'ın antikacı dükkânının sorumluluğunu bu kadar uzun süre üstlendikten sonra işi bırakmaya hazır olmadığından emin olacağım."

"Allison?"

"Asistanım. Ve arkadaşım. Her şeyi topladıktan sonra evi ne zaman satışa çıkarabilirim sizce?"

Yaralı koluna hızlıca bakma riskini göze aldı. Dört dikiş , muhtemelen birkaç dikiş daha atılacaktıDon iğneyi tekrar batırmadan önce gözlerini kaçırdı.

"En iyi ihtimalle birkaç hafta, en kötü ihtimalle bir ay daha. Annenizin vasiyeti oldukça basit. Ancak ilçede sahip olduğu çeşitli mülklerle ilgili çözülmesi gereken bazı düğümler var ve bunları sahibi olarak size devretmeden önce herhangi bir haciz olmadığından emin olmalıyım."

"Babamın eskiden sahip olduğu çiftlik arazisinden mi bahsediyorsun? O araziler yerel çiftçilere kiralanmadı mı? Babam yıllar önce öldüğünden beri o arazide olanlarla aynı kişiler mi?"

"Evet, ama onları uzun sürmez. Bir sorun çıkmayacaktır. Bu standart bir tahliye sürecidir."

"istemiyorum. Sadece tapuları onlara devredin." Baykuş gibi gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Araziye ihtiyacım yok Bay Leonard. Antika dükkânımla da iyi gidiyorum. Hiç de zengin değilim. Ama ihtiyacım olana sahibim. Açgözlü olmaya gerek yok. Bu adamlar o araziye yıllarca işlediler. Bunu hak ettiler. Yapılacak en doğru şey bu. Eminim annem ve babam da bunu onaylardı."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bu senin arazin, senin paran. Devri gerçekleştirmek için bazı belgeler hazırlayacağım. Elbette başlangıçta planladığımızdan daha fazla zaman alacak."

"Teşekkür . Anlıyorum."

Don iğneyi yerine koymak için onun yanından geçerken kolunu itti. Ama kadın geri çekilmeye başladığında Don onu durdurdu.

"İşimizi bitmeden önce bunu sargılamam gerekiyor," dedi. Kadın içini çekti ve kolunu gevşetti.

Don kesiği sarmak için masanın üstünü temizledi.

"Evrak işleri uzun sürerse, posta yoluyla yapmayı planlayabilir miyiz? Annemin evinin satışı da dahil mi?"

Kaşlarını çattı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki? Şu anda buradasın. Birkaç hafta daha çok uzunsa, işleri aceleyle getirmeye çalışabilirim."

"Benim yüzümden acele etmeni istemiyorum. Ama bugünden sonra evi toparlayıp gitmeye daha meyilliyim. Size bir tür vekaletname imzalayamaz mıyım?"

Adamın kaşları tekrar kalktı ve kızın aklına bembeyaz tırtıllar geldi. " verebilirsiniz. Ama çoğu insan vekâleti bir başkasına vermeyi tercih eder. Avukatları yerine tanıdıkları ve güvendikleri birine."

"Annem sana güvendi. Bu benim için yeterince iyi."

Göğsünü şişirdi, yüzü kırmızının hafif bir tonuna döndü. Ve Bex aniden onun annesine karşı basit bir arkadaşlıktan daha fazlasını hissedip hissetmediğini merak etti. Ve bu duyguların karşılık bulup bulmadığını. Eğer öyleyse, annesi hiçbir şey söylememişti. Ama yine de annesi, Bex'in bunca yıldan sonra nihayet biriyle çıkması konusunda tuhaf hissedeceğinden endişelenmiş olabilirdi. Ve doğruyu söylemek gerekirse, o da bu konuda tuhaf hissedebilirdi.

Bex ortaokuldayken bir araba kazası Bex'in babasını onlardan almıştı. Bu kayıp o ve annesi için yıkıcı olmuştu. Annesini babasından başka biriyle hayal etmek onu üzüyordu. Ama mutluydu da.

Annesi hayatında bir erkek arkadaşlığı hak ediyordu. Ve eğer bunu saygıdeğer Bay Augustus Leonard'da bulduysa, bu çok iyi bir şeydi.

Bay Leonard boğazını temizledi. "Bana olan inancınız için teşekkür ederim, Bayan Kane. Ofiste vekaletname için doldurabileceğiniz bir form var. Burada işiniz bittiğinde size edebilirim. Martha bir noter. İmzalarımıza tanıklık edebilir ve belgeyi notere onaylatabilir."

"Kolunu birkaç santim kaldırabilir misin?" Don sordu.

Bex, dikişlerin üzerine gazlı bez sarabilmesi için kolunu kaldırdı. "İyi bir plana benziyor," dedi avukatına. "Ne kadar erken çıkarsam Kader daha iyi. Burada bana kötü anılardan başka bir şey kalmadı."

Ambulansın kapısının yanındaki hareketlilik onu yukarıya ve Max'in gözleri. Tekrar. Tıpkı markette olduğu gibi çenesi gerildi ve gözleri karardı.

"Max. Selam. Ne zamandır orada dikiliyorsun?" diye sordu. "Yeterince uzun zamandır." Sesindeki acılık onu şaşırtmıştı. Duymuş muydu Bay Leonard'a ne demişti? Neden önemli olsun ki? Şarküteride ona nasıl davrandığının gösterdiği gibi, artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Yoksa mı?

Bandajı işaret etti. "Kolunun nesi var?"

Gözlerini kırptırdı ve yaralı kolunu tamamen unutmuş bir halde yere baktı. "Sadece küçük bir kesik."

"Daha çok bir yara gibi," dedi Don. "Sekiz dikiş."

"Bu nasıl oldu?" Max dirsek atarak avukatın yanından geçti ve ambulansa atladı. Bex'in sol elini tutarak, kendi standartlarına uymazsa yeniden yapılmasını talep edecekmiş gibi acil yardım görevlisinin çalışmasını inceledi.

Bex çattı ve kolunu adamın elinden çekti. "Sanırım sen... ben rafların arasına saklandığımda oldu. Önemli bir şey değil. Ben iyiyim. Gerçekten."

Bir an onu inceledi, sonra hemen görmezden geldi ve onun yerine acil yardım ekibiyle konuştu.

"Neden onu hastaneye götürmedin?"

"İstemediğini söyledi-"

"Hastaneye gitmeyi reddettim," dedi.

"Eee?" diye sordu acil yardım görevlisi, sanki o hiç konuşmamış gibi.

Don'un kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Ben, Bayan Kane hastaneye istemedi. Koluna burada bakıp bakamayacağımı sordu."

"Peki ya enfeksiyon riski? Bakkal rafları pek de steril sayılmaz."

Don'un yüzündeki şaşkın ifade sertleşti. "Bir yaranın nasıl temizleneceğini biliyorum, efendim. Ve Bayan Kane'e tetanos aşısı olup olmayacağını ama ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti."

Max onunla yüzleşmek için döndü. "Ya iğneyi olursun ya da hastaneye gidersin."

Bex gözlerini devirdi ve yanındaki banktan çantasını aldı. "Ben aptal değilim, Max. Aşılarım güncel. İhtiyacım da yok.

Sen ya da başkası bana patronluk taslıyorsunuz." Sağlık görevlisinin elini sıktı. "Teşekkür ederim, Don. Yardımın için minnettarım."

Ambulanstan aşağı atlamak istedi ama Max onu nazikçe geri itti ve önce o aşağı atladı. Sonra da kız ne yapmak üzere olduğunu anlamadan onu kaldırdı.

Adamın sıcak ellerini üzerinde hissetmek omurgasında hoş bir farkındalık şoku yarattı ve şaşkınlıkla kesilmesine neden oldu.

Çenesi ve hızlı bir adım atarak ellerini indirdi.

Kız, tepkisini yanlış yorumlayan adamın yanlışını düzeltmeye fırsat bulamadan, Mr.

Leonard öne çıktı.

"Size ofisime kadar eşlik edeceğim."

"Vurulma olayıyla ilgili bazı sorulara cevap vermesi gerekiyor," dedi Max, kalın sesinde çelikten bir iplik vardı.

Herhangi bir yüzleşmeden kaçınmak isteyen Bex, iki adamın arasına girdi ve Bay Leonard'ın elini sıktı. "Her şey için teşekkür ederim. Sakıncası yoksa, vekâletnameyi imzalamak için başka bir zaman ofisinize geleceğim."

"Pekala. Kapım size her zaman açık, Bayan Kane." Başını kibarca eğdi. "Dedektif Remington." Sonra otoparkı geçerek Magnolia Caddesi'ndeki birkaç işyeri ve restorandan biri olan ofisine doğru yöneldi.

Max, Don'un kapıları kapatıp hastaneye dönmeye hazırlanabilmesi için Bex'e ambulandan inmesini işaret etti.

Bex kollarını kavuşturdu, şu anda karşısında hangi Max Remington'ın durduğundan tam olarak emin değildi - şarküteride öfkeyle dolu olan mı, yoksa onu dükkândan çıkardıktan sonra yatıştırırken gösterdiği şefkatle neredeyse kalbini kırarak olan mı?

"Sana daha önce hiç teşekkür etmemiştim. Bugün hayatımı kurtardın." "Sadece işimi yapıyordum." Sesi kısık, kırılmıştı.

İç çekti. Deli Max geri dönmüştü.

"Şef Thornton size silahlı kişilerin bazı resimlerini göstermemi ve onları tanıyıp tanımadığınızı görmemi istiyor. Ve eminim ki olanlarla ilgili sizinle röportaj yapmamı isteyecektir," diye devam etti. "Karakolda daha kolay olur diye düşündüm. Kamyonetimi alabiliriz. İşimiz bittiğinde seni arabana geri götürürüm."

Adam kızın sağlam koluna uzandı ama kız geri çekildi, midesi çalkalanıyordu. Polis karakolundan bahsedilince, havadaki soğuğa rağmen vücudu sıcaktan kızardı. Başını salladı ve ondan bir adım uzaklaştı.

"Karakola gitmeyeceğim." Kaşlarını çattı. "Neden gitmiyorsun?"

Onun yanından geçerek, yaklaşık otuz metre ötede üniformalı bir memurla konuşmakta olan Thornton'a baktı. "Tahmin edebileceğiniz gibi o yerle ilgili pek hoş anılarım yok. Ve oraya bir daha asla gitmeye niyetim yok. Yani beni tutukladığınız sürece cevabım hayır."

Aceleyle arabasına doğru koştu, neyse ki arabasının önü daha önce olduğu gibi bir itfaiye aracı tarafından kapatılmamıştı.

"Bex. Bekle."

Onu takip ederken sesindeki kızgınlık, kızın neredeyse koşarak anahtarlarını çıkarmasına neden oldu. Mavi bir Honda'nın yanında durdu ve tam Max ona yetiştiği sırada kapının koluna uzandı. Kalçasını kapıya dayadı ve açmaya çalışması için ona meydan okurcasına kollarını kavuşturdu.

Bu onun arabası olmadığı için sorun değildi.

Geri adım attı, elleri kalçalarındaydı. Sonra bir adım daha attı, sonra dönüp iki adım ötedeki Toyota RAV4 SUV'una doğru koştu. Max ona bir oyun oynadığını fark edip ona doğru koşmaya başladığında, kadın park yerinden hızla çıkıyordu.

Dikiz aynasından onu izliyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Ondan kaçmak çocukçaydı. Özellikle de o bir polis memuru olduğu ve eninde sonunda sorularına cevap vermek zorunda kalacağı için. Ama kızgın ve soğuk Max'le yüzleşmek, olan biten her şeyden sonra şu anda kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı. şu anda bile vücudu onun dokunuşunu arzularken, orada durup onunla bir yabancıymış gibi nasıl konuşabilirdi?

Onu en son öptüğünden bu yana on yıl geçmiş olabilirdi, bedeninin onu yatağa bastıran rahatlatıcı ağırlığını hissettiğinden bu yana on yıl geçmişti. Ama onu şarküteride gördüğü andan itibaren, tüm o yıllar sanki hiç gibi uçup . Ve duyguları şimdi de ayrıldığı günkü kadar hamdı.

Kendine biraz zaman ayırmak istiyordu, buna ihtiyaçı vardı. Kendini toparlamak, bugün olanları düşünmek ve duygularını tekrar kontrol altına almak. Bir zamanlar sevdiği bir adam ona hor görüyormuş gibi bakarken bunu yapmaya çalışmak dayanabileceğinden çok daha fazlaydı, az önce yaşadığı türden bir krizden sonra herkesin dayanması gerekenden çok daha fazlaydı. Hayır, yarın yeterince yakın olacaktı. Yarın Max'le yüzleşecekti.

Güçlü bir motorun sesi onu tekrar dikiz aynasına baktırdı. Parlak, siyah, dörde dört bir pikap hızla arkasından geliyordu. şoför koltuğunda oturan da son derece tanıdık bir siluetti.

Max Remington.

Beşinci Bölüm

Normalde bakkaldan annesinin evine gitmek Bex'in yirmi beş dakikasını alırdı. Bugün Max'in tamponuna binmesiyle bunun yarısı kadar sürdü. Evin sol tarafındaki araba yoluna hızla girdi ve frene bastı. Max arkasından sertçe fren yaptı ve arabasını kıl payı kaçırdı.

Kamyonetinden atladı ve kadın daha motorunu durdurmadan penceresine doğru ilerledi.

"Çık dışarı."

Pencere açıkken bile adamın derin sesindeki öfke titreşimini duyabiliyordu.

"Git ."

Başını iki yana salladı. "Kapıyı aç, Bex."

Ona pek de hanımefendiye yakışmayan bir hareket yaptı ve vites koluna uzandı, tamamen çimenlikten geçip yola geri dönmek niyetindeydi.

"Yine mi kaçacaksın, Bex?" diye alay etti. "Bu konuda iyisin."

Kız sertleşti.

"Hız sınırının 20 mil üzerinde sürdün. Bunun için seni tutuklayabilirim."

"Beni takip eden bir manyak vardı. Hayatımdan endişe ediyordum."

Çenesi biraz daha gerilirse muhtemelen dişleri kırılacaktı.

Öfkesi geçerken uzun bir nefes çekti. İkisi arasındaki böyle olmasını istemiyordu. Geri dönerek onu gafil avlamıştı ve biraz saygıyı hak ediyordu. Ayrıca bugün onun hayatını kurtarmıştı. Ona olan borcunu onun damarına basarak ve işini zorlaştırarak ödemek doğru değildi. Motoru durdurdu, çantasını aldı ve beklemeye başladı.

Kadının ani fikir değişikliğine şüpheyle bakan adam, neredeyse isteksizce geri çekilir gibi oldu, sadece kadının kapıyı açıp arabasından inmesine yetecek kadar.

Kulübenin eni boyunca geniş, üstü kapalı ön verandaya doğru yöneldiğinde, Max hemen arkasındaydı, o kadar yakındı ki vücut sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Ve tam o anda, teni farkındalıkla karıncalandı ve karnı gerildi, vücudunun Max'in bu kadar yakın olmasına verdiği doğal tepkiydi bu.

Bunca yıldan ve yaşanan onca şeyden sonra onun üzerinde hâlâ böyle bir etkisi olduğuna inanamıyordu. Bu rahatsız ediciydi ve ham duygularını dizginlemesini gerçekten zorlaştırıyordu.

Merdivenleri tırmanırken ona "Bu kadar yakın durmana gerek yok," dedi. "Sadece bir daha kaçmayacağından emin olmaya çalışıyorum," diye alay etti.

Durdu, sonra onunla yüzleşmek için döndü. Ama adam çok yakındaydı. Başını geriye atmadan onun bakışlarıyla buluşabilmek için iki basamak daha tırmanması gerekti.

"Bunun komik olması mı gerekiyordu?" diye sordu.

"Azıcık bile değil."

Kaşlarını kaldırdı, geçmişten bahsetmesi, gitmeye hiç niyeti olmadığı bir yola girmesi için meydan okuyordu. O yolun aşağısında çok fazla acı yatıyordu. Ve tehlike. Her ikisi için de.

Bastırılmış nefesini bıraktı ve geri döndü, basamakların geri kalanını tırmanıp geniş verandayı geçti. Ön kapının kilidini açtıktan sonra tokmağı çevirdi. Ve aniden adam onu iterek oturma odasına girdi.

"Lütfen, içeri girmeyecek misin?" mırıldandı arkasından, kapıyı kapatıp sürgüyü çevirdi.

Odanın içinde hızlıca bir tur attı, mutfığa, koridora ve banyoya açılan kapılara baktı, bir yandan da elini kılıfından ayırmadı. şeyler yapmanın doğasında olduğunu düşünüyordu, bir polisin içgüdüleri bir yere gittiklerinde otomatik olarak güvenliği kontrol ediyordu.

Girişe döndüğünde ölü sürgüye baktı ama bariz olanı söylemedi - burada büyürken asla bir kapıyı kilitlememişti. Destiny'deki çoğu insan kapılarını kilitlemezdi. Bex'in annesi de kesinlikle kilitlemezdi. Bex geldiğinde sürgü donmuştu ve çalışmasını sağlamak için üzerine yağ püskürtmek zorunda kalmıştı.

için kendini aptal gibi hissederek sürgüyü tekrar çevirdi ve büyük şehir içgüdüleri sürgüyü çevirmek için parmaklarını kaşındırsa da kapıyı emniyetsiz bıraktı.

Onunla konuşmak istediği için bu kadar sinirlenen bir adama göre, Max şu anda konuşmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Bunun yerine odanın içinde gezinerek annesinin eşyalarının bulunduğu kutu yığınlarını inceledi ve her birinin üzerindeki etiketleri okudu. Şömineye ulaştığında, sessizce şöminenin üzerindeki karanlık kareye baktı.

mezuniyet balosunda asılı dururlardı. Onun, belki de alaycı ya da suçlayıcı bir tonda, bu tabloyu ne yaptığını sormasını bekliyordu. Onu dikkatlice paketlediğini ve Knoxville'deki evine götürmek üzere bir kutuya koyduğunu söylemeden önce ölebilirdi. Ama sormadı.

Bunun yerine arkasını döndü ve evin sol ön tarafındaki yemek mutfağına açılan kemerli yöneldi.

"Kahven var mı? Akşam yemeği vakti yaklaşıyor olsa da biraz içebilirim," dedi.

Kaşlarını çattı ve aceleyle onun peşinden gitti. "Mağazada olanlar hakkında benimle röportaj yapmak istediğini sanıyordum? Bana birkaç resim falan mı göstereceksin?"

Tereddüt etti, sonra telefonunu çıkardı. Bir an sonra, beş erkeğin fotoğraflarını çevirdi ve her birini ona doğru tuttu.

"Herhangi birini tanıyor musun?" "Hayır. Bunlar silahlı adamlar mı?"

Cevap vermedi, sadece telefonunu cebine geri koydu. Lavabonun sağındaki dolabı açtıktan sonra iki kahve fincanı aldı, evde gençken olduğu kadar tanıdık ve rahat davranıyordu. Sanki aradan geçen yıllar hiç yaşanmamış gibiydi.

Birkaç dakika sonra eski moda kahve makinesinden sürahiye ince bir koyu kahve akıttı.

"Krema ve şeker hâlâ duruyor mu?" Bex'in daha bu sabah doldurduğu kremayı buzdolabından çıkardı ve mutfak masasından aldı.

"Evet. Hâlâ." Sandalyelerden birini çekip . "Annemin her şeyi nereye koyduğunu hatırlamana şaşırdım."

Dudakları inceldi. "Lisedeyken neredeyse burada yaşıyordum. Annen benim için ikinci bir anne gibiydi. İletişim halindeydik. Sen beni hayatından çıkardın diye ben de onu hayatımdan çıkarmadım."

Nefesini içine çekti, eski acılar yıkıldı. Max'i en son gördüğü an, sanki aradan geçen onca yıl hiç yaşanmamış gibi, ilk seferdeki kadar taze ve acı vericiydi. Özür dilemeli, açıklamalıydı. Bunu hak etmişti. Ama nasıl yapabilirdi ki?

Özellikle de artık bir polis olduğu için.

Bir fincan kremalı beyaz kahveyi onun önüne, bir fincan sert, siyah kahveyi de kendi önüne koyduktan sonra nihayet onun karşısına oturdu.

Boynunu ovuşturdu ve derin bir iç çekerek uzun bacaklarını önüne uzattı. Çok yorgun görünüyordu, sanki bugün olan her şeyin ağırlığı içindeki mücadeleyi tüketmişti.

"Neden geri döndün, Bex? Bunca yıldan sonra neden geri döndün? Anma törenine gitmedin ki."

Az önce yudumladığı kahvede neredeyse boğuluyordu. Tatsız sıvıyı zorla boğazından aşağı ve fincanı itti. Sandalyesinden kalktı, tamamen gitmesini emretmek niyetindeydi.

"Bex. Lütfen. Kavga etmeye çalışmıyorum. Gerçekten bilmek istiyorum." Onu dikkatle izledi ve karar vermesini bekledi.

Derin bir nefes aldı ve tekrar oturdu. "Onun için Destiny'nin dışında özel bir cenaze töreni düzenledim."

Başını salladı. "Anladım. Demek istediğim de bu zaten. Neden geri geldin? Dönmene gerek yoktu. Her şeyi uzaktan halledebilirdin. Şimdi nerede yaşıyorsan oradan."

Sessizlik odayı doldurdu, sorulmamış soruları asılı kaldı. Nerede yaşıyordu? Nereye gitmişti? Tekrar gittiğinde nereye gidecekti?

Ona söylemeyi düşündü. Kaçtığında olduğu gibi artık büyük bir sır değildi. Bugünlerde gizlilik bir hayaldi. Birini bulmak internette arama yapmak kadar kolaydı, isimlerini değiştirmiş olsalar bile - ki o bunu yapmamıştı.

Eğer Max onu gerçekten bulmak isteseydi, . Özellikle de bir polis memuru olarak.

Onu bulabilirdi. Yine de bunca yıl boyunca onu bulmayı hiç denememişti. Dairesine hiç gitmemiş ya da küçük dükkânını ziyaret edip cevap istememişti. Yani şimdi de vermeyecekti.

"Onun mirasını halletmem, eşyalarını gözden geçirmem ve evi toplamam gerekiyordu." Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Mutfağa, lavabonun üzerinde asılı duran solmaya yüz tutmuş sarı perdelere baktı. Ocağın üstündeki korkunç kırmızı horozlu duvar kağıdına, burada büyürken nefret ettiği ama şimdi her nasılsa mükemmel görünen duvar kağıdına.

Parmaklarını solmuş, yontulmuş laminat kaplı masanın üzerinde gezdirdi. Annesi, Bex'in onu mağazasındaki muhteşem antikalardan biriyle değiştirmesine izin vermemişti. Annesi ucuz ve yıpranmış masayı sevdiğinde ısrar etmişti. Ama Bex annesinin asıl sevdiği şeyin, onunla yaşadığı anılar olduğunu biliyordu.

Karanlık bir yoldaki dar bir viraj onu ikisinden de uzaklaştırmadan önce, bu yıpranmış masada Bex'in babasıyla paylaştı.

"Bex?"

Ellerini sahte ahşap üzerinde daireler çizmemesi için zorladı. "Sanırım son bir kez evi görmeye ihtiyacım vardı. Eşyalarını gözden geçirmek, onu hatırlamak, neyi saklayacağıma, neyi vereceğime karar vermek istedim."

"Geri gelmenin başka bir nedeni var mıydı?" diye sordu, derin sesi yumuşaktı, fısıltıyı ancak aşılıyordu.

Ona bir fırsat veriyordu. Bunu fark etmek, gözlerindeki özlemi görmek onu şok etmişti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, ona evet, onu görmek için geri döndüğünü söylemeyi o kadar çok istedi ki. Ama bu doğru değildi. Öyle olmasını ne kadar isterse istesin. Bu sefer gittiğinde, Max'i bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Başka bir nedeni yok."

Gözlerini kırıştırdı ve bir düğmeye basmış gibi gözleri kapandı, yüz ifadesi karardı. "Pekala," dedi sonunda. "Sanırım bu sorunun cevabı bu." Ona acı bir gülümseme verdi. "Seni sevdim, Bex. Onca yıl önce seni bir erkeğin bir kadını sevebileceği her şekilde sevdim; aklımla, bedenimle, kalbimle, ruhumla. Ve senin de beni sevdiğini sanıyordum. O zamanlar senin için her şeyi yapardım. Her şeyi. Bobby Caldwell'in öldüğü gece gerçekte ne olduysa birlikte yüzleşebilirdik. Şimdiye kadar evlenmiş, birkaç çocuk büyütmüş olurduk." Başını salladı, yanağındaki bir kas esnedi. "Ama bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Sen kesinlikle hayatına devam ettin.

Sanırım benim de hayatıma devam etme vaktim geldi." Cebinden telefonunu çıkardı. "Eğer karakola gitmek çok zorsa, öyle olsun. Röportajı burada yaparız. Kaydetmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Bir heykel gibi hareketsiz oturmuş, şok içinde ona bakıyor, az önce söylediği şeyin etkisinde kalıyordu. Ve özellikle de bir şey: hayatına devam etme zamanının söylemişti. Bu ne anlama geliyordu? Bunca yıldır hiç kimseyle çıkmamış mıydı? Ne yani, onu mu bekliyordu?

Birkaç kez çıkmıştı. Ama ilk randevuları hep son randevulardı. Çünkü hiç kimse Max ile boy ölçüşmemişti. Bunca zamandır onun da kendisiyle aynı arafta yaşıyor olabileceğini hiç düşünmemişti. Ve şimdi ona gerçeği söyleyebilmeyi diliyordu.

Hayatına devam etmediğini. Ve asla da geçmeyecekti. Onu düşünmediği bir gün bile .

Kaşlarını kaldırdı. "Bex? Kayıt uygulamasını açtım. İfadenizin kaydedilmesini kabul ediyor musunuz?"

Gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Bunu yüksek sesle söylemelisin."

"Oh, um." Boğazını temizledi. "Evet, ifademin kaydedilmesine izin veriyorum."

"Mükemmel." Telefonu aralarındaki masanın ortasına itti. "Önce lojistiği gerekiyor. Kayıt için adınızı ve soyadınızı söyleyin ve heceleyin. Sonra adresinizi ve iş yerinizi yazın."

Kaşlarını çattı. "Bu gerçekten gerekli mi?" Adam başını salladı.

İçini çekti ve ona sorduklarını anlattı, Knoxville'de yaşadığını itiraf etti ve ona evinin adresini verdi. Ve ona antika dükkanından bahsetti. Sonra da bakkalın vurulduğu gün yaptığı her şeyle ilgili sorularını yanıtlamaya devam etti.

Görüşme en azından onun açısından yapmacık başladı. Ama onun sorularını yanıtlamak duygusal yaraları için adeta bir iyileştirici terapi gibiydi. Uyuşmasına, neredeyse içten içe ölmesine ve bunu atlatmasına yardımcı oldu.

Aynı soruları tekrar tekrar sormak yorucuydu ve yıllar önce şefin onu sorguya çektiği zamanları anımsatıyordu. Thornton Max'i iyi eğitmişti. On yıl önce olduğu gibi bu sefer de kendini suçlu hissediyordu ama bu sefer suçlu hissececeği bir şey yoktu.

Sonunda kaydı durdurdu ve telefonunu kaldırdı. "Sanırım bu kadar. Şimdilik."

Rahatlamış bir halde, uzun süredir boş olan kahve fincanlarını kaptığı gibi lavaboya taşıdı. Onları duruladıktan sonra arkasını döndü. Max hâlâ masada oturuyor, sanki milyonlarca sorusu varmış da cevapları ondan bekliyormuş gibi onu inceliyordu. Max'in görüşmeye yeniden başlamasından korkarak, aile odasına açılan kemerli geçide doğru yöneldi.

"Bu sabah beni koruduğun için tekrar teşekkürler." Ön kapıya doğru el salladı. "Kendin çıkabilirsin. Toplanacak eşyalarım var."

On sekiz yaşında evden ayrılana kadar hayatı boyunca sahip olduğu yatak odasına yöneldi. Ebeveyn yatak odasını almak onu cezbetmemişti bile. Sadece birkaç hafta önce annesinin uyuduğu odada uyumak garip hissettirebilirdi.

Bavulu dolapta duruyordu, onu aldı ve yatağın üzerine bıraktı, sonra da çevirerek açtı. Sadece bir haftalık giysilerle hafif bir bavul hazırlamıştı ve her şeyi dün yıkamıştı. Yola uzun sürmeyecekti. Şifonyerin en üst çekmecesini açtı ve bir yığın iç çamaşırı ve sütyen aldı.

" kalmayacak mısın?"

İrkilerek sıçradı, sonra elini göğsüne bastırdı. Max yatak odasının kapısında uzanmış, inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi, üzgün görünmemesine rağmen. "Seni korkutmak istememiştim."

Kol dolusu iç çamaşırını bavula tıktırdı ve daha fazla kıyafet almak için şifonyere yöneldi. "Ben eve gidiyorum."

"Ne zaman?"

Bir kol dolusu şort ve tişört bavula girdi. "Bugün. Şimdi. Toplanır toplanmaz."

"Burada kalıp o silahlı adamların neden senin peşine düştüğünü öğrenmek istemiyor musun?"

Kolları kot pantolonla dolu olduğu için duraksadı. "Neden sen? Dükkânı soydular. Sanki her şeyin benimle bir ilgisi varmış gibi konuşuyorsun."

"Belki de öyledir diye düşünüyorum. Dükkânı soymadılar. Sizi aramak için koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı. En azından bana öyle geldi."

Kot pantolonunu yavaşça bavulun içine indirdi. "Neden beni arasınlar ?"

Omuz silkti, başka bir şey söylemedi. Muhtemelen soruşturmasının bir parçası için.

"Gitmek için bir sebep daha o zaman." Ayakkabılarını almak için dolaba yöneldi.

Max odada dolaştı, çocukluğundan kalma birkaç ıvır zıvırı topladı - şifonyerindeki küçük at figürleri, annesinin ona on altıncı yaş gününde verdiği haç kolye. Sonra başını kaldırıp şifonyerin üstündeki duvara baktı ve dondu kaldı.

Bex yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Annem odamı ayrıldığım günkü gibi bırakmış."

Fotoğrafların çoğunda onunla birlikteydi, çünkü ortaokuldan beri hep birlikteydiler. Hayatındaki her eğlenceli ya da değerli anın içinde Max varmış gibi görünüyordu - ilk dansı, Disney'deki Animal Kingdom'a yapılan okul gezisi, Destiny'den bir kasaba ötedeki alışveriş merkezindeki atari salonunda video oyunları oynamak. Bir de mezuniyet fotoğrafı vardı, ikisinin son çekilmiş fotoğrafı. Siyah mezuniyet cübbeleri içinde el ele yürümüşlerdi, her ikisinin de Ulusal Onur Topluluğu'nun altın cübbeleri vardı. İkisi de gülümsüyor ve mutluydu.

"İkinizi de burada, yatak odanızda bulacağımı tahmin etmiştim. Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

Bex ve Max döndüklerinde Bex'in lisedeki eski düşmanı Marcia Knolls'un kapıda durduğunu gördüler. Max'in eli otomatik olarak belindeki silah kılıfına gitmişti ama orada duranın kim olduğunu görünce rahatlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kapıyı çalmalıydın."

"Duydum. Görünüşe göre siz ikiniz beni duyamayacak kadar meşguldünüz." Max'e sııttı. "Kız arkadaşın yattığın tüm o polis stajyerlerini biliyor mu?"

Bex gözlerini kırptırdı, sonra Max'e baktı.

Gözleri kısıldı ve Marcia'ya doğru bir adım attı. Bex aralarına girmek için acele etti.

"Marcia, selam. Uzun oldu. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Marcia ona ters ters baktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde Bex, kendisi ve Max hakkındaki kaba yorumu için ona kızmamıştı bile. Bunun yerine onun için üzüldü. Marcia, Bex'in onu tanıdığı süre boyunca mutsuz olan ve bu mutsuzluk için başkalarını suçlayan insanlardan biriydi. Değişmediği, hâlâ lisedeki kadar mutsuz ve yalnız olduğu açıktı.

"Vurulma olayını duydum," dedi Marcia. "Bir uğrayıp iyi olup olmadığına bakayım dedim." Max'e baktı. "Görünüşe göre gayet iyisin, şimdiden eski alışkanlıklarına geri dönüyorsun."

Bex, Marcia'nın iyi olduğunu umarak uğradığından şüpheliydi. Olsa olsa ilginç bir dedikodu peşindeydi.

"Piggly Wiggly'de silahlı saldırı oldu. Ama Max sayesinde herkes iyi. O benim ve o dükkândaki herkesin hayatını kurtardı." Adamın bakışlarındaki ağırlığı hissedebiliyordu, sanki şaşırmıştı ya da gerçekten böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"Evet, yıllar önce herkesi kurtaramamış olması çok kötü," diye alay etti Marcia. "O zaman belki Bobby hâlâ buralarda olurdu."

"Gerçekten ne istiyorsun, Marcia?" Max sordu. "Bex'i önemsedğin saçmalığını kesebilirsin. Bu odadaki hiç kimse buna inanmıyor."

Ona kızgın bir bakış attı. "Sadece Bex'in ne zaman gitmeyi merak ediyordum." Bavula doğru el salladı. "Sanırım yakında?"

"Peki neden bilmek istiyorsun?" Max talep etti.

Yüzü hafifçe kızaran Marcia, "Annem beni güveçle ve annenin ölümü nedeniyle başsağlığı dilemek için gönderdi, Bex," dedi. Boğazını temizledi. "Pek de umurunda değildi, değil mi? Onu ziyaret etme zahmetine hiç girmedin."

Max daha da yaklaştı. "Bu seni ama Bex annesini çok gördü, sadece Destiny'de değil. Ve her Pazar akşamı mutlaka telefonda konuşturlardı. Annesini kaybetmenin yasını tutan bir kadına söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, gitmen gerekiyor."

Bex neredeyse Marcia için üzülecekti. Yüzü solgunlaştı ve şaşırmış görünüyordu. "Kaba olmaya çalışmıyordum." Bex'e yalvaran bir bakış fırlattı. "Annen için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Sadece seni gördüğümde aklıma Bobby . Ve ben sadece-"

"Dışarı. Şimdi." Max çok daha büyük olan bedenini kullanarak onu koridora çıkmaya zorladı.

Bex ona Marcia'nın üzerine fazla gitmemesini söylemek üzereydi ki diğer kadın dönüp evden kaçtı. Max onu takip etti ve geçmeden ön kapının çarpma sesi küçük evin içinde yankılandı.

Daha önce ayrılmak için endişelenmediyse bile, Bex şimdi endişeliydi. Avukatına kalması için hiçbir neden kalmadığını söylediğinde ciddiye. Marcia, Bobby'nin ölümünden Bex'i sorumlu tutan pek çok kişiden sadece biriydi.

Max de ona pek ısınamamıştı. Onu suçlayabileceğinden değil.

Bex bavuluna birkaç şey daha doldurdu ve fermuarını kapattı. "O gitti," dedi Max kapı aralığından. "Gerçekten , değil mi? Bu dakika mı?"

"Sanırım en iyisi bu. Şehirdeki avukatımın ofisine uğrayacağım, sonra da eve dönmeden önce kafamı toparlamak için birkaç haftalığına Pigeon Forge'a ."

Bavuluna uzanıyordu ama eli sapındayken durdu. "Pigeon Forge?"

Adamın ne düşündüğünü anladı ve geç de olsa ona cevap vermeden önce daha dikkatli düşünmüş olmayı diledi. Başını salladı ve yatağın ayak ucundaki katlanmasına gerek olmayan bir örtüyü yeniden katladı. Smoky Dağları'nın eteklerinde yer alan Pigeon Forge, Max'le birlikte ilk ve son yıllarında birçok geziye gittikleri yerdi. Her zaman arkadaşlarıyla, annesini iyi bir refakatçi olduklarına ikna etmek için. Ama o ve Max birlikte olmak için gizlice kaçacak bolca zaman bulmuşlardı. Hayatının en mutlu zamanlarıydı. Ve Destiny'den ayrıldığından beri, hayatı ne zaman darmadağın oluyormuş gibi görünse Pigeon Forge'a gitmek alışkanlığı haline gelmişti. Annesine olanları öğrendiği anda, Destiny'deki görevlerini tamamladıktan sonra Smokies'deki her zamanki kulübesini rezerve etmişti. Artık bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Ruhunu iyileştirmek yerine, onu ezebilirdi.

Max tek kelime etmeden bavulunu aldı ve odadan dışarı taşıdı.

Bex içini çekti ve yol boyunca çantasını ve arabasının anahtarlarını alarak onu takip etti.

Bavulu bagaja yerleştirdikten sonra doğruldu ve arabasına yaslandı. "Soruşturma devam ederken daha fazla soru için sizinle iletişime geçmem gerekebilir."

"Bay Leonard'da iletişim bilgilerim var. Benimle temasa geçebilir."

"Gitmen muhtemelen daha iyi olacak. Bobby Caldwell'in ölümü, kasabaya geri döndüğün için yeniden taze bir yara oldu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin pek çok insan cinayetten paçayı sıyırdığına inanıyor. Marcia da onlardan sadece biri."

Sürücü kapısının yanında durdu. "Tıpkı senin gibi."

"Hayır."

Ona baktı. "Bobby'yi öldürdüğümü düşünmüyorsun değil mi?"

Küfretti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sana karşı ne kadar... kırgın olayım, Bobby'nin ölümüyle bir ilgin olduğuna bir kez bile inanmadım."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. "Marcia'ya annemi gördüğümü, onu her hafta aradığımı söylemişsin. Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Küçük bir kasaba. Kulaktan kulağa yayılıyor."

"Sadece annem birilerine anlatırsa. Ve o dedikodu yapacak biri değildi, benim hakkımda değil. Yakın arkadaşları da bu tür bilgileri seninle paylaşmazdı. Bunu bilmenin tek yolu annemin sana anlatmış olması."

Hiçbir şey söylemedi.

"Zambakları diken sensin, değil mi?" Yine sessiz kaldı.

Ama gerçek gözlerinden okunuyordu.

"Annemi gerçekten düzenli olarak ziyaret , değil mi Max? Neden?"

Arabasından uzaklaştı. "Sen beni hayatından çıkardın diye annen de çıkarmış sayılmaz. Her zaman seninle evlenmeyi planlamıştım, Bex. Ortaokulda takılmaya başladığımız andan itibaren. Anneni o kadar uzun süre müstakbel kayıinvalidem olarak düşündüm ki, evlenme teklifimi yüzüme vurduğunda bu düşüncemden vazgeçemedim."

Nefesini içine çekti. "Yüzüne fırlatmadım."

Elini havada salladı. "Avukatını görmeye git ve Pigeon Forge'a kaç. Muhtemelen orada seni bekleyen bir adam vardır. Seni tutmama izin verme."

Elleri kalçalarında, ona ters ters baktı. "Seni yattığın o stajyerlerden de uzak tutmama izin verme."

Çenesi gerildi ve kapıyı için açık tuttu.

Öfkesi titrek bir iç çekişle buharlaştı. Gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu. "Gitmemi bekleyemiyorsun, değil mi Max?"

Gözlerinden bir şey geçti - pişmanlık mı? Öfkesi de fırlamış gibiydi; yorgun ve boyun eğmiş görünüyordu.

"Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını hiç istemezdim. Ama muhtemelen en iyisi bu, Bex."

Başını salladı. "İyi olmana sevindim. Silahlı adamın polisin olaya karıştığını ve onu öldüreceklerini söylediğini duyduğumda çok korktum. Sen olduğunu düşündüm. Çok korkmuştum. Seni uyarmaya çalışıyordum ki o tişörtlerin sergilendiği yerin arkasında sıkışıp kaldım."

"uyarmak için mi arıyordun? Delirdin mi sen?"

Kadın sertleşti. "Görünüşe göre öyle. Kendine iyi bak, Max. Ciddiyim. Senin mutlu ve güvende olmanı istiyorum. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bu hiç değişmedi.

Her zaman senin için en iyisini istedim. Aldığım her kararda bunu göz önünde bulundurdum."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çatı. "Bex, sen ne-"

Çok fazla şey söylediğini fark ederek başını salladı. Arabaya binmek için açıklığa doğru adım attı. Büyük bir patlama sesi duyuldu ve ön cam patladı.

Max onu yakaladı ve yere itti.

Altıncı Bölüm

Max topraktaki bir izi incelemek için kalın bir meşe ağacının yanına çömeldi. Bir ayakkabı izi, dar, küçük ve yeni; muhtemelen ateş edene aitti. Omzunun üzerinden baktı, çalıların arasından Bex'in evini görebiliyordu. Şu anda içerideydi, muhtemelen Destiny'nin en iyi adamlarından biriyle birlikte arka odalardan birine çekilmişti. Ama arabası, parçalanmış ön camıyla, onu aceleyle eve sokup SWAT ekibini çağırdığında bıraktıkları yerde duruyordu. Ön cam yerden tam olarak aynı hizadaydı ve bu da Bex'i öldürmeye çalışan tetikçinin durduğu yeri bulduğunu doğruluyordu.

Kulaklığından gelen parazit sesi arkasını dönmesine neden oldu. Colby yirmi metre , Max'in saat iki yönünde, Max'in şu anda giydiği SWAT teçhizatıyla çömelmiş, Max'in saat on bir yönünü işaret ediyordu. Bir parmağını kaldırdı, sonra dairesel bir hareket yaptı. Tetikçi yakındaydı. Colby onu fark etmişti. Kulaklıklarıyla konuşma riskine giremeyecek kadar yakındı, bu yüzden el işaretleri yaptı. Max anladığını belirtmek için başını salladı, sonra soluna baktı ve aynı hareketleri yirmi adım kadar ötedeki Chris'e de yaptı.

Ekibin geri kalanı da buradaydı. Max onları Bex'in evinden aradığında strateji belirlenmişti; ekibin yarısı batıdan yaklaşacak ve tetikçiyi ekibin geri kalanına doğru geri çekecekti. Plan işe yaramıştı. Ve şimdi tetikçi aralarında sıkışıp kalmıştı.

Max, Colby'den Chris'e bakarak bekledi, ikisi de tüm ekibin senkronize olduğunu işaret edene kadar. Parazit yine kulağında çıtırdadı ve bu kez Dillon'ın sesini duydu, o kadar kısıktı ki dinlemese duyamayacaktı.

"Üç, iki, bir, başla."

Max, ekibiyle mükemmel bir uyum içinde, olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledi. Saldırı tüfeğini önüne doğru uzatarak, Colby'nin gördüklerini görebilmek umuduyla her birkaç adımda bir dürbünü kullandı. Acı verici derecede yavaş geçen beş dakika sonra, bir ağacın arkasından elinde tüfekle dışarı bakan birinin gölgeli figürü Max'in olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

Çok dikkatli bir şekilde takım arkadaşlarına işaret verdi. Nişancı görüldü. Ayrıca bunun kendi indirmesi olduğunu da işaret etti. En yakın olan oydu. Öyle olmasaydı bile bu işi bitirme hakkını talep ederdi. Bex artık onun olmayabilirdi ama onu hâlâ önemsiyordu; bu gerçek bugün ona acımasızca gösterilmişti. Ve onu öldürmeye çalışan kişiyi bir başkası indirirken öylece duracak değildi. Hayır, bu tetikçi onundu. Ve kesinlikle aşağı ineceklerdi.

Tüfeğin bu kadar yakın mesafeler için fazla hantal ve külfetli olduğunu fark edince onu dikkatlice bir ağaca dayadı. Sonra tabancasını kılıfından çıkardı, takım arkadaşlarına işaret etti ve ilerlemeye başladı.

Tetikçi ağacın arkasına saklandı. Max fark edilmiş miydi? Durdu, dinledi, bekledi. Bir şey görmeyince ya da duymayınca tekrar ilerlemeye başladı.

On beş ayak. On dört.

On üç.

İleride bir şey kırıldı. Dondu kaldı. Bu bir dal mıydı? Yoksa biri az önce bir mermiyi hazneye mi yerleştirmişti?

Tabancasını önüne alıp sağındaki, solundaki ağaçları taradı. Chris ve Colby hâlâ görüş alanındaydı, zar zor. Onlar da onun gibi durmuş, bekliyor ve dinliyorlardı.

İki dakika sonra Max takım arkadaşlarına işaret verdi ve tekrar ilerlemeye başladı. Bakışları gölgeyi en son gördüğü ağaca dikilmişti.

Sabit ve yavaş, santim santim. Kalın ağacın bir metre gerisinde durdu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ağzından nefes alıyordu. Bir kez daha bekleme oyunu oynadı. Sonra duydu. Hızlı, sık nefesler. Avı hâlâ tam olarak onu gördüğü yerdeydi, ağacın arkasında saklanıyordu. Ve sesine bakılırsa, neredeyse hiperventilasyon geçiriyordu -korkuyordu.

Güzeldi. Max onun da tıpkı Bex'in hissettiği gibi korku yaşamasını istiyordu. Tam ağacın etrafından dolanmak üzereydi ki, otuz metre kadar önünde başka bir gölge gördü. Hızlı bir el hareketiyle onun Dillon olduğunu anladı.

Ve sonra gölge siperin arkasında kayboldu. Dillon Max'e yakın ve ateş hattında olduğunu bildiriyordu. Strateji değiştirme zamanı.

Max tabancasını çok dikkatli bir şekilde kılıfına soktu. Sonra yavaşça ve sessizce çizmesinden uzun, tırtıklı av bıçağını çıkardı. Sık ve hızlı nefes alışını dinledi. Yaklaşmayı planlayarak bir adım sola kayd.

Bakışlarını ağaçtan ayırmadan bir elini havaya kaldırdı ve takım arkadaşlarına saldırmak üzere olduğunu haber verdi.

Üç.

İki.

Bir.

Ağacın etrafında sallanarak ileri atıldı. Geniş, dehşete düşmüş gözlerle karşılaştı. Vurmadan bir milisaniye önce ateş edenin kimliğini fark etti, ateş edenin tüfeğini havaya savurdu ve avını yakalarken gereksiz bıçağı yere düşürdü.

Yakalanması Max'in hoşuna gitmeyecek kadar kolay olmuştu. Bex'i neredeyse öldüren kişiye karşı bu şiddet patlamasını istemiş, buna ihtiyaç duymuştu. Ama intikam arzusu, rakibinin ne kadar korkmuş ve solgun olduğunu gördüğü ve karşılık veremeyeceğini anladığı anda bir kenara atılmıştı.

SWAT ekibinin geri kalanı saklandıkları yerden çıkıp tüfeklerini Max'in mahkûmuna doğrulturken, çalılar her taraftan etrafını sardı.

Marcia Knolls onlara, kafasına doğrultulmuş silahlara baktı ve ardından Max'in yelegine kustu.

* * *

MAX, Bex'in misafir banyosunun lavabosunun önünde belden yukarısı çıplak bir şekilde durmuş, son bir kez daha kurşuna dayanıklı yeleginin lekeli ve kokan kumaşını fırçalamaya çalışıyordu. Kamyonetinde her zaman yanında taşıdığı çantası sayesinde havlu askılarından birinin üzerinde yeni bir gömlek asılıydı. Ama kirlenme riskini göze almak istemediği için henüz giymemişti. Yeleğin üzerindeki bezi bir kez daha ovaladı, sonra bunun anlamsız olduğunu fark ederek küfretti ve yere fırlattı.

"Sana bunun ümitsiz bir olduğunu söyleyebilirdim." Dillon banyo kapısında durdu, yüzünde bir sırıtış vardı. "Blake'le takas et. İkiniz hemen hemen aynı boydasınız."

"Evet, eminim kismuk gibi kokan bir yelek istiyordur." Dillon omuz silkti. "Bir acemi olarak, her şeyi alırsın." "Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

Dillon yine omuz silkti. Ama Max onun haklı olduğunu, takım liderlerinin Max'in harap yelegini çaylağa vermeye çalışmayacağını biliyordu. Dillon belki de

Şu anda Blake'le sert oynuyor, ama kirli oynamadı.

Max aynada Dillon'a ellerini tezgahın üzerine koydu. "Blake'ten bahsetmişken-"

"Evet, evet. Biliyorum. Şef çok kızacak. Ama dürüst olmak gerekirse, bu sefer adamı tamamen unuttum. Onu çağrıya dahil etmek aklıma bile gelmedi."

Max güldü.

Dillon kaşlarını çatı. "Hiç komik değil. Bundan otuz dakikalık bir ders çıkaracağım. Muhtemelen şef bana bağdırdıktan sonra bir hafta boyunca doğru düzgün duyamayacağım."

Max tuvaletin üstündeki açık rafta duran temiz bezlerden birini aldı. "Evet, pekala. Belki bu bir dahaki sefere hatırlamanı sağlar." Lavaboyu fırçalamak için bezi ıslattı ve sabunladı.

"Ah, pardon," dedi kadınsı bir ses. "Hâlâ üstünüzü değiştirdiğinizi bilmiyordum."

Max arkasını döndüğünde Bex'in elinde bir avuç taze bez ve havluyla kapıdan çıktığını gördü. Dillon koridorun gölgeleri arasında eriyerek ikisini yalnız bıraktı.

"Gitme," dedi Max. "Onları buraya koyabilirsin. dağınıklık için özür dilerim." Elindeki bezi lavaboya bıraktı ve kadının küçük odaya girebilmesi için geri çekildi.

Tereddüt etti, bakışları adamın göğsüne düştü, sonra boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Sorun değil. Şaka mı yapıyorsun? Sen benim hayatımı kurtardın.

Tekrar. İstedğin kadar dağınıklık yap. Yaptığım onca paketlemeden sonra burada yeterince havlu olup olmadığını hatırlamıyordum. Görünüşe göre çok var. Bunları kutuya geri koyacağım-"

"Bex, bekle." Kız hâlâ gitmek için döndüğünde, "Lütfen" diye ekledi.

Dondu kaldı, sonra kapıdan bir adım geride ona doğru döndü. "İhtiyacın olan başka bir şey var mıydı?"

Derin bir iç geçirdi. "Sen iyi misin?"

"Elbette." Parmak uçlarını sol ön kolundaki bandajın üzerinde dalgınca gezdirdi. "Dediğim gibi, hayatımı kurtardın. Teşekkür . Bu kulağa çok yetersiz geliyor. Ama... teşekkür ederim."

Ellerini onun iki yanındaki kapı çerçevesine dayadı. "Birinin sizi bir gün içinde iki kez öldürmeye çalışması kolay olmasa gerek. Özellikle de iki olay birbiriyle alakasız görünürken."

"Görünmek mi? Sence akraba olma ihtimalleri var mı?" "Öyle bir şey söylemedim. Sadece araştırana kadar kararımı saklı tutuyorum."

"Ama tetikçi Marcia, bu sabah markette değildi." "Hayır. Değildi."

"Beni neden vurmaya çalıştığını söyledi mi?"

"Onu kelepçeledikten sonra bayıldı. Onu Maryville'deki Blount Memorial'a götürdüler. Muhtemelen yarına kadar onunla görüşemeyeceğiz. Tabii o zamana kadar avukat tutmazsa."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu, tüm olasılıkları dudağını ısırды.

"Bunun üzerinde fazla düşünme," dedi. "Bu benim işim. Bunu . Sizin işiniz dikkatli olmak, tetikte kalmak."

"Bugün başka biri beni öldürmeye çalışabilir diye mi?"

Kadının sesindeki acı ve altta yatan korku, adamın otomatik olarak ona uzanmasına ve onu rahatlatmak istemesine neden oldu. Ama adam ona dokunamadan kadın aceleyle geri çekildi.

Elini yanına bıraktı ve sanki önemli değilmiş gibi gülümsedi. Çünkü olmamalıydı. Ona uzanırken aklından ne geçiyordu? Onun dokunuşunu isteyeceğini gerçekten bekliyor muydu? Terk eden oydu. On yıldır ortada olmayan oydu. Eğer onunla bir şey yapmak istiyorsa, onu nerede bulacağını biliyordu. Ve bir kez bile geri dönmemişti. Ne aramış, ne mesaj atmış, ne de bir e-posta göndermişti. Belli ki o at yıllar önce dörtlüla gitmiş, bir daha dönmemişti. Bunu kalın kafasına ne kadar çabuk sokarsa o kadar iyi olacaktı.

"Ön camın patlamışken bu gece eve gidemezsin. Şeften arabanız tamir edilene kadar size göz kulak olması için birini görevlendirmesini isteyeceğim. Onlar-"

"Beni takip etmek mi? Patronunuzun beni başından beri istediği gibi karakola götürmelerini ne kadar sürer? ama hayır. Polis koruması istemiyorum. Şansımı kendim deneyeceğim."

"İnatçılık ediyorsun. En azından bir güvenlik şirketini aramama izin verin. Koruma görevlendirebilirler-"

"Ben iyiyim, Max. Gerçekten iyiyim. Her ne kadar öyle görünse de, seni temin ederim ki kendi başımın çaresine bakabilirim ve bakıyorum da."

Sonra bir kucak dolusu havluyu da yanına alarak gitti.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Dillon başını tekrar kapıdan içeri soktu. "Hey, dostum. Blount Memorial'daki Piggly Wiggly şüphelilerinden biri ameliyattan çıktı bile. Şef uyanır uyanmaz, tercihen avukat istemeden önce onu sorgulamak için oraya gitmemi istiyor. Ama Marcia Knolls da hastanede kontrolden geçiyor ve şimdiden bir anlaşma yapmak istediğini söylüyor, yani elim kolum dolu. Diğer herkesin tabağı zaten dolu. Bana yardım edebilir misin?"

"Emin olabilirsin." Max temiz gömleğini kaptı ve başının üzerine çekti.

Dillon tereddüt etti. "Bütün gece sürebilir. Burada takılmak emin misin? Bex'le?"

Max ona baktı. "Bana bu soruyu sormak istediğine emin misin?" Dillon yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Hey, sormak zorundaydım."

Max saatine baktı. Üniformalı memurların vardiya değişimi yaklaşıyordu. Cep telefonunu tutucusundan çıkardı. "Jake Cantor'u daha önce diğer üniformalılarla birlikte dışarıda gördüm mü?"

"Sanırım öyle, neden?"

"Çıkarken benimle oturma odasında buluşmasını söyler misin? Ona bir şey sormam gerekiyor."

Dillon ona uzun uzun baktıktan sonra içini . ". Sırlarınızı saklayın. Onu içeri göndereceğim. Yine de çabuk ol. Kamyonetimde buluşuruz." Koridora doğru yöneldi.

Max telefonundan hızlı bir internet araması yaptı. Aradığı şeyi bulduğunda bir arama yaptı ve oturma odasına gitti. Şöminenin yanında duran Memur Cantor'un sabırsızlandığını görünce ona doğru yürüdü.

"Hey, Jake."

"Max. Ne ? Vardiya değişimi için raporlarımı bitirmek üzere karakola dönmek üzereydim."

Max, Bex'in duyup duymadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra, "Eğer bunu bir süreliğine ertelemenin sakıncası yoksa, yardımına ihtiyacım var. Bayan Kane'e göz kulak olması için bir koruma tuttum. Ama adamları gelene kadar ona göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Bazen güvenlik işi yaptığımı biliyorum. Ücretini ödeyeceğim-"

"Olmaz dostum. Paran sende kalsın. Adamın kadar bekleyebilirim. Sorun değil. Sanırım Bayan Kane'in bundan haberi yok?"

"Hayır. Yapmasını da istemiyorum. Polise karşı bir tür fobisi var. Ya da en azından Kader Polisi. Korumamızı reddetti. Bu yüzden şeften kimseyi görevlendirmesini isteyemem."

Bex'in yerel polise olan güvensizliği karşısında kafası karışmış görünüyordu, muhtemelen Bobby Caldwell öldürüldüğünde ve şef Bex'i hapse attığında buralarda olmadığı için.

"Tamam," dedi Jake. "Bu iş gizli kalacak. Dediğim gibi, sorun değil. Korumana cep numaramı ver. Bayan Kane'i birkaç dakika önce bahçede diğer dedektiflerden biriyle konuşurken gördüm. O gelene kadar ona göz kulak olurum."

Max onun elini sıktı. "Teşekkürler, Jake. Sana bir borcum var. Bu adamla konuştuğunda, onun ve ekibinin Bex'in, Bayan Kane'in onları fark etmediğinden emin olmaları gerektiğini benim için tekrar vurgula. Görünmez olmaları gerekiyor."

". "

Yedinci Bölüm

Max dün gecenin çoğunda uyuduğu rahatsız plastik hastane kıpırdandı. Yanında, bir eli parmaklıklara kelepçelenmiş halde yatakta yatan bakkal tetikçisi Lenny Stinsky vardı.

Dillon'ın tahmin ettiği bütün gece süren gece, bütün geceye ve ertesi günün büyük bir kısmına dönüşmüştü. Akşam yemeği saati yaklaşmıştı bile. Ama Max hiçbir yere gitmiyordu, hele de uzun bekleyişinin karşılığını nihayet almak üzereyken. Lenny'nin doktoruna göre, artık konuşabilecek kadar sağlıklı ve Miranda haklarını anlayabilecek kadar uyanıktı.

Bundan kesinlikle emin olmak ve Lenny'nin ifadesinin mahkemede geçersiz sayılma olasılığını azaltmak için şef de görüşmeye katılmaya karar vermişti. Bu yüzden Max Lenny'nin yatağının bir tarafında, şef de diğer tarafında oturuyordu. Ancak ikisi de iyi polisi oynamakta usta olmadığından, bu bir kötü polis, kötü polis ekibi olacaktı.

Bunun anlamı, dövmeli küçük suçludan alabildikleri kadar çok bilgi almak için dişlerinin arasından yalan söyleyeceklerdi.

Çete üyelerine bakılırsa Lenny Stinsky, Max'in şimdiye kadar gördüğü en sıksa, en sert görünümlü kişiydi. Gerçi Destiny'de o kadar çok görmemişti. Çoğunlukla televizyonda gördüklerine göre hareket ediyordu.

Çocuk on sekiz yaşındaydı, zar zor. Ama o kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki, on beş yaşında bile sayılabilirdi.

Şans bugün kesinlikle Max ve şefin yanındaydı. Çünkü Max'in vurduğu diğer adam, saçları kızıl olduğu kadar öfkeli bir adam, silahlı adamların lideri gibi görünüyordu. Çok daha yorgun ve polislerle konuşamayacak kadar tecrübeliydi. Anesteziden uyanır uyanmaz bir avukat istemişti. Ayrıca Lenny'yi de görmek istemişti. Konuşmasını engellemek için tabii ki. Ama Max hiçbir şekilde onun küçük ciyaklayıcısının yüz metre yakınına yaklaşmasına izin vermeyecekti.

Max sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve bir sonraki sorusunu sormadan önce diğer tarafta oturan şefe .

"Şu ana kadar bize pek bir şey anlatmadın Lenny. İsimlere ihtiyacımız var. Anlaşma istiyorsanız, bize anlaşmaya değecek bir şey vermeniz gerekir. Şimdi baştan başla ve

Bu sefer bize biraz ayrıntı verin."

Lenny, Maxten şefe ve tekrar şefe bakarken gözleri geniş ve kararsızdı. "Ne tür bir anlaşma yapacağım?"

"Şu ana kadar bir şey yok. Şartları konuşmadan önce elinizde istediğimiz bir şey olduğunu kanıtlamanız gerekiyor." Max saatine baktı. "Beşinizden hanginizle muhatap olacağım gerçekten umurumda değil. İlk konuşan pazarlık yapacağız. Geri kalanınız hayatınızın sonuna kadar hapse girebilir, umurumda değil."

Tabii ki bu doğru değildi. Beş kişiden üçü bayıltıldıkları için sadece hafif sarsıntı geçirmişlerdi ve tıpkı vurulan ve hala hastanede olan diğer adam gibi konuşmayı ilçe hapishanesindeydiler.

Lenny, Max'in yakın zamanda bilgi almak için tek umuduydu. Ama küçük pisliğin bunu bilmesine gerek yoktu.

Lenny'nin adem elması boğazında sallanıyordu.

Max saatini tekrar kontrol etti. "Zaman doldu. Diğer adamlardan biriyle konuşmaya gidiyorum."

"Bekle." Eli havaya kalktı, sonra kısa bir süre sarsıldı, kelepçe yatağın parmaklığına çarptı. Yüzünü buruşturdu ve kolunu indirdi. "Tamam, . En baştan başlayacağım. Ne bilmek istiyorsun?"

" seni kim tuttu? Bize tek söylediğin Knoxville'de bir köşede bir adamın sana ve arkadaşlarına yaklaştığı. Adı neydi?"

"Bilmiyorum."

Max tekrar ayağa kalkmaya başladı.

"Bekle, . Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Çocuğun sesindeki çaresizlik Max'e muhtemelen doğruyu söylediğini anlatıyordu. Bu da soruşturmaları için iyiye işaret değildi.

Tekrar koltuğuna yaslandı ve uzun bir görüşmeye hazırlandı. "Sana hiç isim vermedi mi?"

Lenny başını salladı. "Hayır. Ben de onun yüzünü hiç görmedim. Geceydi. Bir ara sokaktaydık, etrafta dolanıyorduk, o sırada arabasıyla geldi ve arabasını girişe park ederek bizi engelledi. Chucky onu uzaklaştırmak için yanına gitti ama adam ona silah çekti."

"Chucky kim?" Max sordu.

Lenny yutkundu. "O... o bizim liderimiz. Kızıl saçlı, yaklaşık bir metre boyunda, çilli."

Max'in vurduğu diğer adam.

Şef çocuğun dikkatini çekmek için yatağın korkuluğuna vurdu. "Bir adamın silah çektiğini gördün ama onu tarif edemiyor musun?"

"Onu tarif edemem demedim, sadece yüzünü tarif edemem dedim. Arabanın farları bize doğru parlıyordu. Tek görebildiğim dış hatlarıydı, anlıyor musun? Ve silahı. Adam yaklaşık 1.80 boylarında, ortalama kiloda, çok zayıf değil ama iri de değil."

Max gözlerini devirdi. "Bu tanıdığım erkeklerin yarısını tarif ediyor. Peki ya saç rengi?"

"Görmedim. Karanlık olduğunu ve farların açık olduğunu söylemiştim."

"Peki ya silah?"

"Bu kolay. Tıpkı marketi için bize verdikleri gibiydi."

"Bir M16 mı?" Max sordu.

Lenny omuz silkti. "Sanırım öyle. O geceden önce hiç görmemiştim." Ağzı kıvrıldı. "Oldukça kötü bir silah."

Çocuğun yüzündeki sevinç Max'in içini ürpertti. Görüşme başladığından beri ilk kez gerçek Lenny Stinsky'yi, başkalarının hayatına neredeyse hiç saygı duymayan çete üyesini gördüğüne inanıyordu.

"Peki ya adamın kullandığı araba?" Max sordu. "Ne tür arabaydı? Ön plakası var mıydı?"

Çocuk yine omuz silkti. "Şu SUV şeylerinden biriydi, koyu renk. Hiç plaka görmedim. Dediğim gibi,-"

"Farlar çok parlaktı, evet, evet. Anlaşmayı Chucky ile mi yaptı yoksa hepinizle mi?"

"Hepimiz." "Ne

kadar?" "On bin."

Max alay etti. "İki bin dolar için yıllarca hapis yatmayı göze mi aldın?"

Lenny başını salladı. "Bölünme değil. Her biri."

Max şefe bir bakış fırlattı. "Bu adamın bir anda ortaya çıkıp beşinizi elli bin dolara kiraladığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet." Lenny'nin yüzünde böbürlenmiş bir ifade belirdi, ta ki kollarını kavuşturmaya çalışıp kelepçeler yüzünden bunu yapamayana kadar. Onları parmaklıklara doğru çekti ve kaşlarını çatı.

"Önden ödeme yaptı mı?" "Söylemem."

Parasının nerede olduğunu polislere söylemeyeceğinin şifreli sözcükleri. Max bu girmeye zahmet etmedi. Para izini daha sonra takip edeceklerdi. Şu anda ihtiyacı olan şey bir isimdi.

"Anlaşmanın tam şartları neydi? Onu duydun mu? Yoksa Chucky mi aktardı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Max'in aptal olduğunu düşünüyormuş gibi başını salladı. "O kötü görünümlü silahla hiçbirimizin ona yaklaşması mümkün değildi. Geride durduk ve Chucky'nin bize adamın ne dediğini söylemesini bekledik. Adam Chucky'yle konuştu, sonra yere bir spor çantası attı ve uzaklaştı."

Max'in midesi bulandı. Şef çoktan yüzünü ovalamaya ve başını sallamaya başlamıştı. Lenny'nin az önce söylediği her şey kulaktan dolma ise, mahkemede ellerinde yasal olarak sıfıra eşdeğer bir şey vardı. Olası arama emirlerini de kulaktan dolma bilgilere dayandıramazlardı. Lenny gittikçe daha çıkmaz bir sokak gibi görünüyordu.

"Lenny, sana tekrar soracağım. Bu gerçekten önemli, o yüzden cevap vermeden önce iyice düşün. Silahlı adamın söylediği herhangi bir şeyi bizzat duydun mu?"

"Oh, evet. Tabii ki."

Max sandalyenin kollarını kavradı. "Güzel, güzel. Tam olarak ne dediğini duydun?"

"Chucky adamın arabasına yöneldiğinde, adam 'Orada dur' dedi. Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum' dedi. Birkaç dakika sonra adam gitmişti ve elimizde o mağazanın adresi ve korkutmamız gereken kızın resmi vardı." Sırıttı. "Ve o tatlı M16 tüfekleri."

Max başını salladı. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Şef daha yavaşta ama o da ayağa kalktı.

"İyi yaptım, değil mi?" Lenny bir ileri bir geri baktı. "Anlaştık mı? Hapis yatmayacak mıyım?"

Max parmaklarını ayak parmaklığına doladı ve ona doğru eğildi. "Hayır, Lenny. Anlaşmamız falan yok. Bana söylediğin tek şey, Piggly Wiggly'yi basman için seni kimin tuttuğuna dair doğrudan bir bilgin olmadığı ve adamı tarif edemeyeceğin ya da bize adını bile veremeyeceğin. Başka bir deyişle, elinizde hiçbir şey yok."

Kapıya doğru yöneldiler.

Kelepçeler yatağın tırabzanına çarparak takırdadı. "Bekle, sana ne bildiğimi söyledim.

Nereye gidiyorsun?"

Max kapının onun ve şefin arkasından kapanmasına izin verdi.

Şef ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Chucky hangisi? İlçe hapishanesindekilerden biri mi?"

"Hayır. O vurduğum diğer adam, avukat isteyen." "Anlaşıldı." Thornton başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Eğer bu Lenny bize doğruyu söyledi, diğer üç silahlı adam zaten avukat istemeseler bile bize ondan daha fazla yardımcı olamayacaklar."

"Bu her şeyi ," dedi Max.

Cilalı fayanslarla kaplı koridordan gelen ayak sesleri Max'in arkasını dönmesine neden oldu ve Dillon'ın onlara doğru adım attığını görünce şaşırdı.

Dillon onlara ulaştığında Max, "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Marcia'nın ifadesini dün almadınız mı? Yoksa başka bir şey mi oldu?"

"Hayır, başka bir şey yok, Tanrı'ya şükür. Ama ifadesinde bir gecikme oldu. Bana sorarsanız buradaki doktorlar biraz fazla dikkatli. Dün bizi aramasına rağmen onunla konuşmama izin vermediler. Onu temize çıkarmalarını beklemek zorunda kaldım."

"Bugünlerde davalardan ödleri kopuyor," diye homurdandı şef. "Şimdi konuşmaya hazır mı?"

"Onunla görüşmeyi yeni bitirdim. Sorduğum her soruya cevap verdi. Hapse girmekten çok korkuyor. Ama söylediği hiçbir şey bakkal soygunuyla değil. Tüfekte Bayan Kane'in peşinden gitmesi anlık bir karardı. Marcia kendini Bobby Caldwell'in kız arkadaşı sanıyor ve onun ölümünden Bayan Kane'i sorumlu tutuyor. Onu seninle gördüğünde, Max, tüm o eski öfke duygularının geri geldiğini söyledi. Max ve Bex'in yeniden bir araya gelmesine ve Bobby'yle bir daha asla birlikte olamayacak olmasına çok kızmış."

"Tekrar bir araya gelmiyoruz," diye Max.

Dillon omuz silkti. "Sadece tanıgın söylediklerini aktarıyorum-" "Şüpheli demek istiyorsun."

"Yeterince adil. Ben sadece sana onun ne dediğini söylüyorum. Kıskanç ve öfkeliydi ve arabasının bagajından tüfeği aldı. Sadece Bayan Kane'i korkutmaya çalıştığını iddia ediyor."

"Doğru. Ve buraya geldiğinde arabasında dolu bir tüfek vardı."

Şef boğazını temizleyerek onların dikkatini çekti. "Bayan Knolls'a bir mazeret ya da makul bir şüphe vermek istediğimden değil, ama üç yıl üst üste ilçe fuarındaki atış yarışmalarını kazandı. Fuar yakında başlıyor. Muhtemelen bugünlerde atış talimine gidip gelmek için silahını arabasında saklıyor."

Dillon yüzünü buruşturdu. "on ikiden vurdun, Şef. Bana aynen böyle söyledi, annesinin Bayan Kane'e götürmesini istediği güvenci getirdikten sonra biraz atış talimi yapacaktı. Ayrıca gerçekten birini vurmak isteseydi iskalamazdı diye ısrar etti."

Şef başını salladı.

"Lütfen bana bu ifadeye katıldığını söyleme," dedi Max.

"Tamam. O zaman sessiz kalacağım." Şef gözlerini devirdi.

Max yemin etti. "Yani onu ne ile suçluyoruz, hafif bir suçla mı? Hikayesine inandığımızı varsayarsak?"

"Pekala." Şef çenesindeki kirli sakalı temizledi. "Eğer bu yolu izlemek istersek onu cinayete teşebbüsle suçlayabiliriz. Ama akranlarından oluşan bir jüri onu öyle hızlı serbest bırakır ki başınız döner. Bakkal olayını onun üzerine yıkmaya çalışmak da işe yaramaz."

"Yani gitmesine izin mi vereceksin? Tüfek kullanmada ne kadar usta olduğu umurunda değil. Kimse mükemmel değildir. O tetiği çektiğinde Bex'i yaralayabilir ya da öldürebilirdi."

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım," diye kabul etti şef. "Onu bir şeyle suçlayacağız, belki dikkatsizce tehlikeye atmakla. Ona bir ders vermek için birkaç gece hapiste kalmasına izin veririz. Ama Bayan Kane ona karşı daha ciddi suçlamalarda bulunmak istemezse, birkaç gün içinde çıkar."

Max arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi şef.

"Bex'in Marcia Knolls'a karşı suç duyurusunda bulunmasını sağlamak için."

Sekizinci Bölüm

Bex annesinin eski Ford Taurus'unu avukatının ofisinin önüne park etti ve motoru durdurdu. Çok daha yeni olan kendi SUV'sini almayı tercih ederdi ama ön camı değiştirene kadar Taurus'la idare etmek zorundaydı. Umarım arabasını kısa sürede tamir ettirebilir ve şehirden . Sanki evren ona karşıydı ve gitmesini engellemek için yoluna engeller çıkarıyordu.

Daha bu sabah, annesinin tavan arasında paketlenmiş daha fazla eşyasına rastlamıştı. Günün büyük bir bölümünü onları ayıklamak ve nereye götüreceğini düşünmekle geçirmişti. Annesinin yıllar boyunca biriktirdiği ev yapımı yorganları ve diğer hatıraları atacak değildi ya. Ama Bex'in evinde her şeyi istifleyecek yeri yoktu. Bu yüzden eşyaların daha duygusal olanlarını sakladı ve geri kalanlarını annesinin uzun süredir birlikte olduğu arkadaşlarına teslim etmek için Destiny'de saatlerce dolaştı.

Elbette bu daha da fazla zaman almıştı, çünkü öylece gelip annesinin eşyalarını bırakamaz ve kalıp ziyaret edemezdi. Bu tür bir kabalık annesini kızım demeye utandırırdı. O da görevini yerine getirmiş, annesinin arkadaşlarının bunca yıldır ne yaptığına dair sorularını yanıtlamıştı. Onlara Knoxville'de en iyi arkadaşıyla birlikte işlettiği antika dükkânını anlatmış, heyecan verici olmasa da kendine rahat bir hayat kurmuştu.

Birbirine sıkı sıkıya bağlı grup onu biliyordu elbette. Annesinin Bex'i yılda birkaç kez ziyaret ettiğini biliyorlardı. Annesinin Bex'in Destiny'ye gelmesini yasakladığını da biliyorlardı çünkü geçmişinin gölgesinin Bex'in üzerine düşmesinden çok endişeleniyordu.

Annesi koruyucu değilse hiçbir şey değildi. Arkadaşları da sonuna kadar sırrını saklayarak ona iyi hizmet etmişlerdi. Ayrıca Bex'i desteklemekte kararlıydılar, ona masum olduğunu bildiklerini, o sapık çocuğu onun öldürmediğini açıkça söylediler. Onların desteği Bex'i gözyaşlarına boğmuş, neredeyse onların önünde yıkılacak hale gelmişti.

Şimdi nihayet bir kez daha yalnızdı, bitirmesi gereken başka bir görevle kasabaya dönmüştü. İşini bitirmek için sabırsızlansa da dışarı çıkmakta tereddüt ediyordu.

arabanın. Dikiz aynasından caddenin bakkala bakınca tüyleri diken diken oldu.

Bir değil iki silahlı saldırıdan ciddi bir yara almadan kurtulduğu için çok şanslıydı. Ama Max'in onu korumak için her zaman orada olacağına güvenemezdi. Kötü şeyler üçer üçer gelirdi, değil mi? Annesinin ölümü ilk korkunç darbe olmuştu. Umarım iki silahlı saldırı ikinci ve üçüncü kötü şeyler olarak sayılır ve o bu kasabadan tekrar kaçmadan önce başka bir şey olmazdı.

Kapıyı iterek açtı ve iki katlı ofis binasına girdi. Dış kapı bir bankın bulunduğu kısa bir koridora açılıyordu ve sonunda daha önceki ziyaretlerinden banyo olduğunu bildiği başka bir kapı vardı. Bankın yanından geçip açık kapıdan resepsiyon alanına girdi.

Avukatının asistanı masasındaki bazı kâğıtlardan başını kaldırdı ve herkese yaptığı gibi Bex'e de parlak bir gülümseme verdi.

"Bayan Kane, sizi tekrar görmek çok güzel. Randevu almak için mi buradasınız?"

Bex, en az şık işvereni kadar mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olan yaşlı kadına gülümsedi. Martha yetmiş yaşından bir gün bile genç olamazdı ama kendi yaşının yarısındaki kadınlar kadar iyi hareket ediyor ve bir moda dergisinin sayfalarını süsleyebilecekmiş gibi görünüyordu. Bex bu nazik kadını tanıştığı andan itibaren sevmiştii ve onunla konuştuktan sonra kendini hep daha hafiflemiş hissetmişti.

"Merhaba Martha. Ben de seni gördüğüme sevindim. Randevum yok ama Bay Leonard vekaletname imzalamak için istediğim zaman uğrayabileceğimi söyledi."

"Oh, elbette. Tabii ki. Bunu sizin için halledebilirim. Randevuya gerek yok. Bu da iyi bir şey. Çünkü şu anda ofisinde biri var. Beklemek zorunda kalmanızı istemem. Ben formu getirirken oturun." Masasının karşısındaki duvara dayalı rahat deri sandalyelere doğru el salladı.

Bex teşekkürlerini mırıldandı ve Martha masasının arkasındaki koridordan Bex'in depo olduğunu tahmin ettiği yere doğru ilerlerken sandalyelerden birine yerleşti. Bina küçüktü, alt katta tek avukatlık bürosu, üst katta ise Bay Leonard'ın yaşam alanı bulunuyordu.

Sağ tarafına, avukatının ofisinin kapalı kapısına baktı. Şehirden ayrılmadan önce ona veda etmek isterdi. Ama ön camının tamir edilmesi için bir gün daha beklemek zorunda kalsa bile

Knoxville'e döndüğünde, o zamana kadar avukatının ofisine geri döneceğinden şüpheliydi. Şehirde kendini çok açıkta ve savunmasız hissediyordu.

Max'in uyarıları, şefin onu koruması için birini görevlendirmesine izin vermesi yönündeki teşvikleri kulak ardı edilmemişti. Teklifi reddetmesinin tek nedeni şefe ya da Max dışında Destiny polisine güvenmemesiydi. Max de onu koruyacak kişi olma fırsatını kaçırmamıştı.

Max. Onu düşünmek bile göğsünü yeniden acıtırıyordu. O gittiğinde mutlu olacak mıydı, böylece onun müdahalesi olmadan hayatına edebilecek miydi? Unutmayı tercih ettiği anılarını hatırlatmadan?

Ayrılmak, cinayetlerle ilgili soruşturmasını yürütmesini daha da zorlaştıracaktı. Ama bunun dışında, onu özleyecek miydi? Yaptıkları her konuşmanın gerginlik ve öfkeyle dolu olduğu düşünülduğünde bu fikir gülünç görünüyordu. Emin olduğu tek şey onu özleyecekti. Ya da belki de onun fikrini özleyecekti - bir çift olarak nasıl olduklarını. Bex ve Max, her zaman birlikteydiler, o kadar ki arkadaşları onlara Mex demeye başlamıştı -bundan nefret ediyordu ama Max bunun komik olduğunu düşünüyordu.

O kadar komikti ki, bir gün Teksas'a taşınmaları ve Tex Mex olmaları gerektiği konusunda onunla dalga geçmişti.

Birini tekrar gördükten sonra yılların bu kadar çabuk eriyip gitmesi inanılmazdı. Onu düşünmeden bütün bir günü geçirebilmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Son seferinde o noktaya gelmesi yıllar almıştı. Bu sefer daha kolay olacağını sanmıyordu. O, bir kadının kolayca unutabileceği türden bir adam değildi.

Mantıklı topukların parke zemin üzerinde çıkardığı tıkırtılar Martha'nın dönüşünü müjdeliyordu. Elinde pano ile, Bex gömüldüğü sandalyeden odayı geçti.

Martha ona oturmasını işaret etti. "Kalkmanıza gerek yok. O sandalyelerin nasıl olduğunu bilirim. Seni yakalar ve tutarlar. Augustus'un buraya daha sert ve daha az rahat bir şey koymasına gerekiyor." Bex'e bir pano ve kalem uzattı. "Bunu okuyabilir ve şuraya doldurabilirsin. İşiniz biter bitmez imzalamanız gereken her yeri imzaladığınızdan emin olacağım ve sonra notere onaylatıp size bir kopyasını vereceğim. Acele etmeyin."

Bex ona tekrar teşekkür etti ve formu okudu. Her şey anlaşılır görünüyordu. Martha'nın X işareti koyduğu birkaç paragrafı parafladı ve altını imzaladı. Şimdi o kişiden çıkmak için-

yemek . Panoyu yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve sandalyenin kollarını kavradı.

Birdenbire önünde, kalkmasına yardım etmek için iri, tanıdık, bronzlaşmış bir el belirdi. Bencilce, bakışlarının onun üzerinde olması gerekenden biraz daha yavaş gezinmesine izin verdi, yolculuğun ortaya çıkardığı her küçük manzaranın tadını çıkardı - büyük boy rodeo tarzı kemer tokalı dar kot pantolonlu kalçalarından düz beline, boynunun V'sinde küçük bir koyu saç keçesini ortaya çıkaran yumuşak görünümlü orman yeşili gömleğine . Ama kendini varacağı son noktaya ne kadar hazırlamaya çalışırsa çalışsın, adamın yakışıklı, köşeli yüzünü ve ona her baktığında ruhunu çekip çıkaran o muhteşem sıcak kahverengi gözlerini gördüğünde nefesi kesiliyordu.

Kara kaşlarından biri ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "İyi misin, Bex? Biraz dalgın görünüyorsun."

Elini onun elinin içine koydu ve onu sandalyeden zahmetsizce çekip çıkarırken teninin sıcak hissinin tadını çıkardı. Ve adamın bugün daha iyi bir ruh halinde görünmesini, ona bir gülümseme hediye etmesini sevdi.

"Ben de tam senin ortaya vaktinin geldiğini düşünüyordum," diye takıldı, nedense kendini daha mutlu hissediyordu.

"Beni mi bekliyordun?"

İsteksizce elini onunkinden çekti ve haki pantolonunun üzerinden bluzunu düzeltti. "Beni kurtarmana alışmaya başladım. Ve o sandalyede hayatımın tehlikede olduğundan eminim."

Gülümsemesi genişledi. "Küçük çocukların o canavar sandalyelerde kaybolduğunu duymuştum." Etrafına bakındı, Martha'ya başını salladı. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm. İşin bittiğinde belki seni Eva-Marie'yyemeğe götürebilirim. Birkaç gelişme hakkında seni bilgilendirmek istiyorum. Ve belki Eva'nın ev yapımı cevizli turtasından yedirirsem, seni karakol korkunu yenmeye ve gelip ifade vermeye ikna edebilirim."

Onu görünce duyduğu gülünç mutluluk kayboldu ve başını salladı. "Oraya asla geri dönmeyeceğim."

Sanki onu ölçüp , stratejiler planlıyormuş gibi başını eğdi. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum, Bex."

"Aptalca bir riske girmeyeceğim. Mümkün olan en kısa sürede eve döneceğim."

"Önce birkaç hafta dinlenmek için Pigeon Forge'a değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben... doğruca Knoxville'e gitmeye karar verdim." Çünkü şimdi Pigeon Forge'a giderse tek düşüneceği şeyin Max ve oraya en son gittikleri zaman olacağını fark etmişti. Ve bu şu anda kaldırabileceği bir şey değildi.

"Akşam yemeği yiyip planlarınız ve güvenliğiniz hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Ayrıca, seninle Marcia Knolls hakkında konuşmam gerekiyor."

Evet dememeliydi. Ve gerçekten de Marcia'yla ilgili hiçbir şey konuşmak istemiyordu. Ama kendi kendine, "Satın mı alıyorsun?" dediğini duydu.

"Tabii ki."

"Tamam. Size katılacağım, ama sadece bedava bir yemeği kaçırkadar mali açıdan bilgili olduğum için. Ve bu sabah yediğim simit midemdeki gurultuyu engelleme özelliğini çoktan yitirdi. Ama mucize beklemeyin. Sana şimdiden söylüyorum, hiçbir şey seninle şehir merkezine gitmeyi kabul etmemi sağlayamaz."

"Şehir merkezi mi? Sanki büyük bir şehirmişiz gibi konuşuyorsun. Gideli çok uzun zaman oldu."

Gitmesinin nedeni ikisinin de üzerinde ağır bir bulut gibi asılı kalmış, adamın gülümsemesinin solmasına ve kadının bedeninin gerilmesine neden olmuştu. Bir süre önce aralarında şaşırtıcı derecede kolay akan dostluk buharlaştı ve her ikisini de bir kez daha gergin ve rahatsız bıraktı. Aralarındaki ilişkinin bu şekilde olmasından nefret ediyordu. Ama bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Bex masaya geçti ve Martha'ya pano ile kalemi uzattı. "Bir kopyasını daha sonra bana postalayabilirsin. Aceleye gerek yok."

"Oh, saçmalık. Bunu notere onaylatmam ve size bir kopyasını çıkarmam sadece bir dakika sürer. Hemen döneceğim."

Bex itiraz etmek üzereydi ama Martha çoktan masasının arkasındaki koridora ilerlemeye başlamıştı bile.

Max kollarını kavuşturdu ve botlarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ön tarafta RAV4'ünüzü görmedim. Eddie'nin yerinde mi?"

Eddie'nin Oto Ambarı. Bex pişmanlıkla gülümsedi. "hâlâ duruyor mu?"

"Evet. Ralph Putnam geçen yıl Eric Green'den satın aldı."

"Garajı kuran asıl Eddie'nin kim olduğunu bulan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Gülümsedi ve burada büyüdüğü mutlu yıllar için bir nostalji hissetti. "Belki Ralph'ten arabamı almasını ve ön camı tamir isteyebilirim. Şu anda annemin Taurus'unu kullanıyorum ve RAV4'ü tamir için bir yere bırakma fırsatım olmadı."

Cebindeki telefon çaldı ve onu çıkardı. Ekranı görmek için eğdi, sonra kaşlarını çatı. "Buna bakmam gerek. Hemen döneceğim."

Kadın başıyla onayladı ve adam açık kapıdan geçerek hemen dışarıdaki küçük koridora yöneldi. Kendini huzursuz hisseden Bex resepsiyon alanını gezdi, küçük odanın çevresinde yürüdü ve şaşırtıcı derecede güzel sanat eserlerini inceledi. Bunu yerel bir ressamın yapıp yapmadığını merak etti ve imzaya bakmak için daha yakına eğildi.

"Hayır, karakola gelmeyi reddetti. Onu ikna edebileceğimi de sanmıyorum."

Doğruldu ve farkında olmadan Max'in koridordaki telefon konuşmasına kulak misafiri olduğunu fark etti. Tam uzaklaşmak üzereydi ki Max başka bir şey söyledi.

"Şimdi fikrini mi değiştiriyorsun? En başta onunla konuşmamı emreden sendin. Sana söylüyorum, aramızdaki her şey çok eskide kaldı. Biz çocuktuk. Hiçbir anlamı yoktu. Gitmeyi reddetmesinin nedeni geçmişimiz değil. Onun geçmiş, Caldwell olayı."

Nefesini içine çekti, adamın sözleri onu bıçak gibi kesiyordu.

Eski tarih. Hiçbir anlamı yoktu.

"Bu resmi beğendin mi? Bunu en büyük torunum yaptı."

Bex arkasını döndüğünde Martha' masasının arkasında, elinde kâğıtlar ve yüzünde gururlu bir gülümsemeyle durduğunu gördü.

"Um, evet. Oldukça güzel." Aceleyle kapı aralığından masaya doğru ilerledi.

Arkasından ayak sesleri geldi ve Max'in tekrar odaya girdiğini anladı. Ona baktı ve kaşlarını çatarken yakaladı. Önce kapının yanındaki resme, sonra da ona baktı. Martha'nın onunla konuştuğunu mu duymuştu? Onun konuşmasına kulak misafiri olduğundan mı şüpheleniyordu?

Bay Leonard'ın ofisinin kapısı arkasından açılarak birkaç erkek sesinin odaya girmesine izin verdiğinde bir şey söyleyecek gibi görünüyordu. Önce bir tekerlekli sandalye göründü ve Bex orada oturan Robert Caldwell'i görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Onu en son gördüğünde

güçlü bir ayıydı. Şimdi solgun, zayıf ve hastalıklıydı. En büyük oğlunu kaybetmek ona bunu mu yapmıştı? Elini boğazına bastırdı ve bu düşünceyle bir mide bulantısı hissetti. Sonra tekerlekli sandalyeyi iten adama baktı ve hızlı bir adım geri çekildi.

"Bex?" Max fısıldadı. "var?"

görüntüye gözlerini kırıştırdı. Bobby Caldwell. Bu olamazdı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bex?" Max onun önüne geçti ve eğilerek göz gelmelerini sağladı. "Kendini topla," diye fısıldadı.

"Ama nasıl ? Bobby..." Ağzını zorluyor ama Bobby'nin ölmüş olması gerektiğini yüksek sesle söyleyemiyordu.

Kaşları kalktı ve yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Bu Deacon, denizası bir görevden, Irak'tan yeni döndü. Bobby'nin küçük kardeşi. Birbirlerine ne kadar benzediklerini hatırlıyor musun? Sizi temin ederim ki Bobby Caldwell mezardan geri dönmedi."

Titrek bir nefes verdi ve başını salladı. "Evet, tabii ki. Sadece bir sürpriz oldu. Ben iyiyim." Onun şüpheli bakışları karşısında omuzlarını dikleştirdi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Onun yanında geri adım attı. Ama neredeyse keşke yapmasaydı diyecekti. Çünkü şimdi yaşlı Caldwell onu net bir şekilde görüyordu ve gözleri öyle bir nefretle doluydu ki, midesi yeniden bulantıyla çalkalanmaya başladı. Yüzü kızardı ve gözleri neredeyse siyaha kadar karardı.

Bay Leonard, odadaki gerginliğin farkında değilmiş gibi, Caldwell'lerin yanından geçerek Bex'i karşıladı. Bex'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim canım. Şu formu imzalamak için mi buradasın?"

"Um, evet. Martha bana çoktan imzalattı. Ben de tam ayrılmak üzereydim. Rahatsız etmek istememiştim." Ellerini Martha'nın ellerinden çekti.

"Saçmalık, saçmalık," dedi. "Acele etmeye gerek yok." Max'e başıyla selam verdi. "Sizi gördüğüme sevindim, Dedektif. Umarım her şey yolundadır? Küçük kasabamızda başka krizler olmuyor mu?"

Max onun elini sıktı. "Şimdiye kadar çok iyi." Avukatın yanından Deacon'ın elini sıktı. "Deacon, seni görmek güzel. Hizmetlerin için teşekkür ederim. Tek parça halinde döndüğüne sevindim."

"Teşekkürler, Max. Geri dönmek güzel." Deacon onun elini sıktı. Max tekerlekli sandalyedeki adama başıyla selam verdi.

"Bay Caldwell."

"Onun burada ne işi var?" Yaşlı adamın sözleri ağzından zehir gibi damlıyordu.

Bex parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı.

Bay Leonard arkasını döndü, yüzünde bir için şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. Diğer müşterilerine bakmadan önce Bex'e özür dileyen bir bakış attı.

"Robert, o belgeleri hazırlatacağım. Deacon seni bir hafta içinde geri getirsin ve son bir gözden geçirme yapalım."

Deacon'ın gözlerinde rahatlama parladı ve babasının sandalyesini iterek ve kaçmaya hevesli görünerek ilerlemeye başladı.

"Durun bakalım," dedi babası, tekerlekli sandalyenin frenlerinden birine basarak ve durma gayretiyle neredeyse devirerek. "Onun neden burada olduğuna dair bir açıklama duyana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Augustus, eğer bu katil haşaratla iş yapacaksan, ben de işimi başka yerde yaparım."

Bex nefesini içine çekti ve Deacon'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Bay Leonard kekeleyip duruyordu, görünüşe göre kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu.

Max'in böyle bir sorunu yoktu. Kendini yaşlı Caldwell'sandalyesinin tam önüne yerleştirdi ve iki elini tekerlekli sandalyenin kollarına dayayarak .

"Bayan Kane'e katil demek iftiradır, Bay Caldwell. Ve Destiny, sizi bu yüzden tutuklama yetkisi veren kanunların hala yürürlükte olduğu eski bir ülke. Bir hapisane hücresinin içini görmek istemiyorsanız hakaretlerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

"Bah, Thornton bana elini sürersen seni kışının üstüne atar. Ve eğer doğruysa iftira değildir. Bu, bu-"

"Dikkatli ol," diye uyardı Max, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

Caldwell öfkesini tekrar Bex'e yöneltmeden önce ona ters ters baktı. "Sen benim oğlumu öldürdün. Özgür olmamalısın ve etrafta dolaşmamalısın. Tıpkı onun gibi yerin iki metre altında olmalısın."

"Baba." Deacon'ın sesi utanmış gibiydi. "Lütfen, dur." Bex'e yalvaran bir bakış fırlattı. "Çok üzgünüm, Bex. Kanser yüzünden. Ne dediğini bilmiyor."

"Lanet olsun ki . Benim için bahane üretmeyi bırak, seni ahmak. Hiçbir zaman ağabeyinin sahip olduğu duygulara sahip olmadın."

Deacon yüzünü buruşturdu ve babasının kötü davranışlarını görmezden gelmesi için yalvarır gibi Bex'e yalvaran bir bakış daha attı.

Bex bir şey söyleyemeyecek kadar titriyordu, bu yüzden sadece başını Deacon'a doğru eğdi ve babasının düşmanlığını ona karşı beslemediğini belli etmeye çalıştı.

Max eğildi ve nefesinin altından yaşlı adama bir şeyler söyledi. Sonra Deacon'a işaret etti. "Onu tutuklama tehdidimi gerçekleştirmeden önce buradan götürün."

Deacon frene bastı ve babasını hızla kapıdan dışarı çıkardı. Yaşlı adam Bex'e başka bir şey söylemedi ama kapı ikisinin arkasından kapanana kadar bakışları onu takip ederken nefreti öfkesi açıkça görülüyordu.

Küçük ofisin içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Max birini vuracakmış gibi görünüyordu. Martha dehşete düşmüş görünüyordu, parmak uçlarından kâğıtlar sarkıyordu. Bay Leonard da aynı derecede şaşkın görünüyordu, ağzı ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi açılıp kapanıyordu.

Bex boğazını temizledi ve titreyen elini saçlarında gezdirerek uzun telleri omzunun üzerinden geriye attı. "Gitsem iyi olacak. Bu haftaki yardımlarınız için teşekkür ederim, Bay Leonard." Martha'ya doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Bunlardan biri benim için mi?"

Martha gözlerini kırıştırdı, sonra kâğıtlara baktı. "Oh, evet, özür dilerim. bakalım." Kâğıtlardan birini Bex'e uzattı, gülümsemesi bu kez kesinlikle daha az parlaktı.

"Teşekkür ederim." Bex döndü ve aceleyle kapıya yöneldi. Kapı tam o ulaştığında açıldı. Max kapıyı tutuyordu. "Teşekkürler," diye fısıldadı, daralan boğazından bir kelime daha geçirmeye güç yetiremiyordu.

Dışarı aceleyle Taurus'a gitti ve sürücü kapısını açtı.

"Bex." Arkasından Max'derin sesi duyuldu.

Boğazını temizledi ama yüzünü ona dönmedi. Ağlamamak için ne kadar zorlandığını görmesini istemiyordu. Çünkü o, bir şeyler yolunda gitmediğinde ağlayan zayıf bir kadın değildi. Ta ki onca yıldan sonra Max'i tekrar görene kadar.

"Yemek için üzgünüm," dedi. "Artık aç değilim." "Bex, bekle.

Lütfen. Açıklamam gerek-"

Sürücü koltuğuna kayd ve adamın söylediklerini engellemek için kapıyı kapattı. Gözyaşları artık özgürce akıyordu. Tek umabileceği şey

Arabanın açısı ve ön camdaki renk tonu kadının ağladığını görmesini engelledi.

sildi ve birkaç dakika sonra, tıpkı on yıl önce olduğu gibi, dikiz aynasında Destiny ve Max'le birlikte yolda ilerliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Otoyoldan Knoxville'e doğru hızla gitmek ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak cazip geliyordu. Ama Bex annesinin eski arabasının bunu başarabileceğinden şüpheliydi. Ve şu anda zihinsel olarak bu yolculuğu yapamayacak kadar yorgundu.

Ama annesinin evine dönmeye de tam olarak hazır değildi. Çok üzgündü ve boş evi görmek onu daha iyi hissettirmeyecekti. Bu yüzden, bunun yerine, güneş gökyüzünde batmaya başlayana kadar amaçsızca arka yollarda ilerledi, belirli bir yere gitmedi, hayal kırıklıklarını atmaya çalıştı.

Görünüşe göre çakıllı yollarda araba kullanmak uzun zaman önce unuttuğu bir beceriydi. Arabasının gevşek kayalarda kaymasını ve bir hendeğe düşmesini engellemek için neredeyse sürünecek kadar yavaşlamak zorunda kaldı.

Birden nerede olduğunu ve ne olduğunu fark etti. Bu yoldan geçmeyi hiç düşünmemişti. Ama şimdi burada olduğuna göre, kader elini kaldırmış gibi görünüyordu. Ve yakınlarda olması gerektiğini bildiği sapağı ciddiyle aramaya başladı.

Yolun yabani otlarla kaplanmış olması, özellikle de meşe ağaçlarının dallarının tepedeki solmakta olan güneş ışığını engellemesinden kaynaklanan kasvet içinde kenarlarının görülmesinin zor yardımcı olmadı. Belki de geri dönmeli ve buraya gelmeden önce dört çeker bir araç kiralamalıydı. Yine de bunu şimdi yapmazsa asla yapamayacaktı.

Bunu yapmanın neden birdenbire bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Ne de olsa geçmişte yaşamak ona daha önce hiçbir şey kazandırmamıştı. Ama şimdiki zaman bu kadar acı vericiyken, belki de daha iyi zamanları hatırlamak ve bir anlığına da olsa tüm o kötü şeyler hiç yaşanmamış gibi davranmak tam ona göreydi.

", ?" diye mırıldanarak yolun sağ tarafındaki ağaçların arasından baktı. Tam vazgeçip geri dönmek zorunda kalacağını düşündüğü anda onu gördü; yüzlerce metre ötede, hafif bir yükselti üzerine tünemiş eski, yıpranmış bir ahır.

Taurus'u yavaşlattı, eski arabayı mahvetmeden sapağı dönebildiğine biraz şaşırdı. Hızlandıkça ağaçlar uzaklaştı.

Nadasa bırakılmış tarlada, uzun zaman önce hasat edilmiş mısır saplarının kurumuş kalıntıları, buraya ekilen son mahsulün tek kanıtıydı.

Zihninin gözünde ahır, tanıdık bir Norman Rockwell tablosu gibiydi, daha mutlu zamanların bir feneri, onu evine davet ediyordu. Ama gerçeği uzun süre görmezden gelemezdi. Ahır harap olmuş, saran ölü araziye karşı şeytani bir gargoye gibi çömelmişti. Zaman terk edilmiş binaya iyi davranmamıştı. Çürümüş duvarlarında delikler açılmıştı, muhtemelen içerideki hayvanlar tarafından evleri haline getirilmişti. Sert bir rüzgârın binayı arabasının üzerine devirmesinden korktuğu için çok yaklaşımadan yanına park etti.

Çantasını ve anahtarlarını Taurus'ta bırakarak ahırın önüne doğru yavaş bir attı ve durdu. Ne kadar çok şeyin değişmiş olmasına rağmen her şeyin aynı kalması tuhaftı. Bir zamanlar yapıyı süsleyen kırmızı boya neredeyse yok olmuştu. Ama kapının sağındaki tahtalardan birine kazınmış baş harfler yerinde duruyordu: MR + BK, ortasında da bir aşk tanrısı oku vardı.

Max'in avukatın ofisinde söylediği sözler zihninde yankılandı.

Eski tarih. Hiçbir anlamı yoktu.

En çok acı veren de bu son kısımdı. *Hiçbir anlamı yoktu.* "O" derken neyi kastetmişti? En iyi arkadaş oldukları yedi yılı mı? Ciddi bir şekilde sevgili oldukları üç yılı mı? Sonunda sonuna gittikleri o son yılı mı? aşk yemini etmişlerdi. Bunların hepsi Max'in yalanı mıydı? Annesinin mutfağında söylediği her şey onu konuşturmak için bir oyun muydu?

Önemli olmamalıydı. Tanrım, artık otuzuna yaklaşıyordu. Başka bir kasabada, geride bıraktığı geçmişi umursamayan arkadaşlarıyla, kendine ait bir hayatı olan küçük bir işletme sahibiydi. Bu ahır, ahşaba oyulmuş o baş harfler, Max'in de söylediği gibi, hayatının gerçekten tarih olmuş bir parçasıydı.

Ama bu *onun* geçmişıydı, onu iyi ya da kötü bugün olduğu kişi yapan çok önemli bir parçasıydı. Ve şimdiye kadar geçmişe ne kadar takılıp kaldığını ve Kader'e olan bağıını hiçbir zaman gerçekten koparamadığını fark etmemişti. Max'le. Bir parçası hâlâ buradaydı. Bir parçası hiç gitmemişti.

Şimdiye kadar Max'le aralarındaki aşkın gerçek olup olmadığını hiç merak etmemişti. Hayatının en güzel parçası, en güzel deneyimi olarak gördüğü şeyin onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmek bile kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

Öfkeyle yanaklarından süzülen gözyaşlarını tekrar fırçalayarak, binanın görüldüğünden daha sağlam olması için hızlıca dua etti ve küçük bir traktörü ya da eski zamanlarda belki bir çift atı barındıracak şekilde inşa edilmiş devasa çift kapıya doğru yöneldi.

Bir kapı kolundan diğerine dolanan paslı zincir, içeri girmesine engel olmaktan çok bir öneriydi. Tek gereken, zincirin altından eğildikten sonra iki kapı arasındaki açıklığa sıkışmaktı. Ve birden sanki hiç ayrılmamış gibi on yıl öncesine döndü.

Eksik ve hasarlı tahtalar, Max'le birlikte bu eski ahıra gizlice girdikleri ilk geceden bu yana ve ondan sonra birkaç kez daha içeride çok az şeyin değiştiğini görmesine yetecek kadar ışığın içeri sızmasına izin veriyordu. Taze saman yatağının üzerine bir battaniye ve yastık sermişti. Birbirlerini daha önce ikisinin de deneyimlemediği bir tutku dünyasıyla tanıştırmışlardı. O ana genç hayatının en harika anıydı bu. Aşkın sonsuza dek süreceğine inanarak çok saf davranmıştı. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi, eğer gerçekten var olduysa bile.

Kollarını beline doladı ve ahırın içine doğru bir adım daha attı. "Burada ne yapıyorsun, Bex? Bu çok tehlikeli. Hayır'ı görmedin mi? Ön taraftaki izinsiz giriş işaretleri?"

Max'in sesini tanıırken bile bir elini kalbine bastırarak döndü.

Yaklaşırken gözleri kısıldı. "Ağlıyorsun." "Ben iyiyim. Burada ne işin var? Bu bir tesadüf olamaz."

"Seni kasabanın dışına kadar takip ettim." Öfkeli sözcükleri durdurmak istercesine ellerini kaldırdı. "Müdahaleci ya da meraklı olmaya çalışmıyordum. Ama üzgün görünüyordun ve üzgünken araba kullanmandan endişelendim. Sadece eve sağ salım vardığından emin olmak istedim." Ahırın etrafına baktı. "Buraya döndüğünde ne kadar şaşırdığımı tahmin et."

Şu anda onun kendisini endişelendiği için takip ettiğine inanacak kadar merhametli hissetmiyordu. Aslında, tamamen başka bir şeye inanmaya daha meyilliydi.

"Kaza yapmadım. Yaşasın ben. Ama beni takip etmenizin gerçek sebebinin şefinizin size bunu emretmesi olduğunu düşünüyorum. dönüp karakola gidebilirsin. Ona görevini yaptığını, beni bir kez daha karakola gitmeye ikna etmeye çalıştığını ve bir kez daha reddettiğimi söyle. Git hadi. Sana burada ihtiyacım yok.

Ve ikimiz de burada olmak istemediğini biliyoruz. Benimle değil. Eğer istediysen bile."

Ona sırtını döndü ve botlarının kapıya doğru ilerlediğini duymayı bekledi. Onun yerine, adam daha da yaklaştı. Vücudunun sıcaklığını kazağının içinden bile sırtında hissedebiliyordu. Ve yapmak istediği, gerçekten arzuladığı şeyin bir adım geri çekilip ona doğru eğilmek olmasından nefret ediyordu. Kollarının etrafına dolandığını, onu tuttuğunu ve bu sefer asla bırakmadığını hissetmek istiyordu. Ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Bex, sorun ne?" Adamın derin sesi bir davet gibi kızın etrafında kıvrıldı.

Ona bu kadar yakın olmanın onun üzerinde böyle bir etki yaratabilmesi delilikti. Onu ateşe veriyor, sanki onu hatırlıyormuş ve tekrar onunla birlikte olmak için can atıyormuş gibi vücudunun onu arzulamasına neden oluyordu. İçi bu kadar acırken ve zihni ona aptal olduğunu haykırırken onu nasıl isteyebilirdi?

Cevap vermedi, veremedi, içinde sürmekte savaşı açığa vurmadan.

Ağır iç çekişi sessiz ahırda yüksek sesle duyuluyordu. "Orada daha ne kadar duracaksın? Buraya gelirken ne yapmayı planlıyordun?"

Omuz silktilti. Kendi hain duyguları tarafından felç edildiğini düşünmek yerine zor davrandığını düşünmesine izin verdi. Eğer şu anda ona dokunursa, çekip gidemeyeceğini biliyordu. Belki de annesinin beklenmedik bir şekilde öldüğüne dair o şok edici telefonu aldığından beri yaşadığı duygusal iniş çıkışlar onu bu kadar savunmasız yapmıştı. Belki de ölüme bu kadar yaklaşmış olması, bir zamanlar sahip olduğu ama bir daha asla sahip olamayacağı şeylere özlem duymasına neden olmuştu. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Acımasızca kendini tuttu ve ellerini yumruk yaparak yanında kenetledi.

buradan, Max. Beni öldürdüğünü görmüyor musun?

"En azından annene kadar sana eşlik etmeme izin ver."

Sesindeki şaşkınlık ve kızgınlık tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bu onun acıma duygusundan sıyrılmasına yardımcı oldu ve sonunda konuşmak için ona karşı yeterince kızgınlık sağladı.

"Hayır, teşekkür . Geri dönmeye hazır değilim."

İşte. Kulağa güçlü, etkilenmemiş ve kendinden emin geliyordu. Öyle değil miydi? Elbette sesindeki küçük yalpalamayı duymamıştı. Sadece küçük bir yalpalamaydı.

"Bex?" Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini sıkıca kapattı, iki derin, destekleyici nefes aldı. "Sadece git, tamam mı? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Artık bir ilişki içinde değiliz."

Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece ona işkence etmeyi bırakmasını ve bir sefalet birikintisi içinde erimeden önce gitmesini istiyordu. Kasabadayken söylediği incitici sözler bir acı denizi halinde döküldü. "Geçmişte her ne olduysa çok eskide kaldı. Önemi bile yoktu."

"Biliyordum. O aptal telefon konuşmasını duyduğunu biliyordum." Onu çevirdi ve elini çenesinin altına koyarak kendisine bakmaya zorladı. "Özür dilerim, Bex. Orada bir pislik gibi davrandım, tamam mı?"

"Nereye? Marketteki şarküteride beni görmezden geldiğin zamana mı? Ya da avukatın ofisinde, patronuna -ya da telefonda kim varsa benim hayatının radarında bile olmadığımı söylediğin yere mi? Sanırım burada seviştiğimizde de bunun hiçbir önemi yoktu." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve onları . Yemin etti. "Buraya bunun için gelmedim. Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen Max. Sadece git."

Adam kadının omuzlarını tuttu, gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla kararmıştı. "Teklifimi geri çeviren sendin. Terk eden sendin. Peki neden bana bu kadar kızgınsın?"

Başını salladı, boğazı düğümlendi.

Başka bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Tekrar başladı, sonra küfretti ve onu kendine doğru çekti. Onu öpmek istiyordu. Bunu adamın ağzının gerilmesinden, bakışlarının dudaklarına düşmesinden anlayabiliyordu. Ve çılgın bir dakika boyunca o da aynı şeyi istedi. Adamın ağzının onunkinin üzerine çullanmasını, gençken paylaştıkları şefkatli öpücöklere hiç benzemeyen vahşi, öfkeli bir öpücökle onu tüketmesini istiyordu. Şu anda delice bir şey istiyordu, buna ihtiyacı vardı. O kadar beklenmedik ve inanılmaz derecede ateşli bir öpücök ki, ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalacaktı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, titreyen parmakları dudaklarına bastırıyordu. Onun kendisini öpeceğini düşünmek bile ağzını karıncalandırmıştı.

Parmaklarını izlerken burun delikleri alevlendi. Sonra zihnini temizlemeye çalışır gibi başını salladı. Ve o an, büyü, her neyse, yok . Ama öfke, acı gitmemişti.

"Hayatımın tüm mahrem ayrıntılarını patronumla paylaşmak istememem geçmişimizin yalan olduğu anlamına gelmez. Bir anlamı vardı, Bex," diye homurdandı, sesi düzensizdi. "Bir anlam ifade *ediyorduk*."

Ve sonra gitmişti.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu, adamın sözleri zihninde tekrar tekrar yineleniyor ve daha da karıştırıyordu.

Bir şey demek istedik.

Gölgeler uzamaya başlayana, çatı katından gelen bir ses onu ürkütene ve aptallık ettiği için kendini azarlayana uzun süre orada durdu. Bu eski, terk edilmiş ahırda ne tür hayvanların barındığı bilinmezdi.

Zincirlerin arasından sıyrıldı ve Taurus'a yöneldi. Tam yola doğru dönmeye başlamıştı ki dikiz aynasında gördüğü bir şey onu frene basmaya zorladı. Ahırın önünü gösteren aynaya uzun uzun baktı. Ama birkaç dakika geçmesine rağmen başka bir şey göremedi.

Sinirli bir şekilde gülerek, zihninin kendisine oyun oynadığını söyledi. Çatıdaki çıkıntı kapıların üzerine bir gölge düşürmüş olmalıydı ki, bir adam zincirlerin arasından sıyrılıp binanın yanından koşarak geçmiş gibi görünüyordu.

Onuncu Bölüm

Eva-Marie'nin lokantasında domuz pastırması, yumurta, bisküvi ve et suyundan oluşan doyurucu bir kahvaltıyı mideye indirdikten sonra Max köşedeki kabine yaslandı. Ve beklemeye .

Önce saatine, sonra da lokantanın kapısına baktı, yaklaşan konuşmadan korkuyordu. Bunu neden yaptığından hâlâ emin değildi. Yine de kimi kandırıyordu ki? Bunu dün gece Bex'le olanlar ya da *neredeyse olacak* olanlar yüzünden yapıyordu. Ve bunun olmasını ne kadar çok istemişti.

Sadece bu bile, onu öpmemenin onu neredeyse öldüreceği gerçeği bile, ona bu sabah ayarladığı bu buluşmanın yapılacak en doğru şey olduğunu söylüyordu. Yapılacak en onurlu şeydi. Bex'le tekrar bir ilişki kurmaya niyeti olmasa bile. Ne kadar kafasından atmaya çalışsa da düşünceleri günlerini, gecelerini tüketiyordu. Bu da başka biriyle bir ilişki içinde kalmasını imkânsız ve yanlış kılıyordu. Polis stajyeri Monica Stevens'la üç haftalık flört çılgınlığına son vermenin zamanı gelmişti.

Bir lokantada birinden ayrılmak onu ürkütüyordu. Bu görüşmeyi onun evinde ya da kendi evinde planlamaya çalışmıştı. Ama bu sabah onu arayıp konuşmaları gerektiğini söyler söylemez, sanki altıncı hissi devreye girmişti. Uzaklaştı, savunmaya geçti ve burada buluşmaları için ısrar etti. Herkesin içinde. Bunu neden yapmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra, kapı açılıp kasıla kasıla içeri girdiğinde, neden özellikle seçtiğini anladı. Onun duygularını incitmek ve olay çıkarmak istememişti. Ama belli ki kadının ona karşı böyle bir niyeti yoktu.

Monica orta koridorda ilerliyor, ağır makyajlı gözleri radar güdümlü bir füze gibi onu izliyordu. Uzun sarı saçları omuzlarında dalgalanıyordu. İnanılmaz dar kotu kıvrımlı vücudunu belirginleştiriyor, uzun bacaklarını siyah-beyaz karo zemin üzerinde tıkırdayan bir çift kan kırmızısı stilettoya doğru inceltiyordu. Max'in standının yanında durana kadar her kafa ona doğru döndü ve kasıtlı ilerleyişini izledi.

Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın eliyle onu geri indirdi.

"Şimdi beyefendi gibi davranmaya zahmet etme." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bütün kasaba senin küçük kız arkadaşını ve onu marketten nasıl aşkla çıkardığını konuşuyor." Gözlerini devirdi. "Şimdi benden ayrılıyorsun, böylece gidip o erkek arkadaş hırsızını tekrar becerebiliyorsun. Kabul et bunu."

Arkasından bir öfke sesi duyuldu. Monica omzunun üzerinden bakınca garson Sally'nin elinde bir fincan kahve tuttuğunu ve ağzının açık kaldığını gördü.

"Git ." Monica eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Meşgulüz." Max ayağa kalkmadan önce Sally'ye özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim." Monica yine gözlerini devirdi. "Bunun için biraz geç oldu."

"Sally ile konuşuyordum."

Monica gözlerini kıstı.

Sally, Monica'nın arkasından ters ters baktı ve etrafında döndü.

Max masanın üzerine birkaç banknot attı. "Hadi özel bir yere gidelim."

Elleri tekrar kalçalarına gitti. "Benden ayrılıyor musun, ayrılmıyor musun?"

Herkesin onun cevabını dinlediğini anlamak için onun arkasından bakmasına gerek yoktu. Sorusunu neredeyse bağırarak sormuştu. Ve ortalık tamamen sessizleşmişti.

"Monica-"

"Cevap ver bana," diye bağırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Sadece birkaç haftadır çıkıyoruz. Bunun bir ayrılık olarak nitelendirilebileceğini pek sanmıyorum. Ama evet, soruşturmayla ve diğer şeylerle ilgili bir sürü işim var. Sana odaklanabilecek birini hak ediyorsun ve şu anda o kişi ben değilim. Bence birbirimizi görmeyi bırakmalıyız-"

Whap!

Kadının eli adamın yanağını tokatladı. Bu acı, topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüp lokantadan çıkarken gururuna saplanan kıyaslanamazdı. Daha önce hiçbir kadını tokat atacak kadar kızdırmamıştı ve şimdi bunu yapmış olması onu rahatsız ediyordu.

"Tek söyleyebileceğim iyi ki kurtuldun." Sally onun önünde durdu ve kahve fincanını doldurdu. "Şef onu işe aldığı andan itibaren başının belada olduğunu . Onun gibilerle asla birlikte olmamalıydın."

Max bir fincan kahvenin daha iyi düşünerek yerine oturdu. Sally hâlâ orada dikilip bir cevap beklediği için omuz silkti.

"O zeki ve iyi bir kadın. Üzgün olduğu için onu suçlayamam. Bex'in şehre döndüğünü öğrenir öğrenmez Monica'ya geçmişimizden . Belli ki dedikoduları başka birinden duymuş. Bu onu utandırmış olmalı."

"Doğru. Onunla ne zaman konuştunuz? İlk silahlı saldırıdan sonra mı yoksa ikincisinden sonra mı?" Tiksintiyle başını salladı. "Tanrı aşkına, kadın bir polis stajyeriydi. Soruşturmalarla meşgul olduğunuzu ve onu şımartacak vaktiniz olmadığını biliyor olmalıydı. Zaten yapman da gerekmiyordu." Onun yanından geçip pencereden dışarı baktı ve ağzı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Monica denen kadın gibi tiplerle yıllarını boşa harcıyorsun.

Başından beri onun gibi kaliteli biriyle vakit geçirmen gerekirken."

Pencereye doğru el salladı, ardından kahve fincanını yanına alarak tezgâha yöneldi.

Max park yerine baktı, Sally'nin ona birini ayarlamaya çalışıyor olabileceğinden endişelendi. Sonra onu gördü. Bex'i. Annesinin Taurus'unu tıklım tıklım dolu otoparkın sonundaki tek boş yere park etmişti ve lokantaya doğru gidiyordu.

Sokağa hızlıca bir göz attığında, ona göz kulak olması için tuttuğu korumalardan birinin kaldırım kenarındaki arabasında oturduğunu gördü. Dışarıda Max'in kamyonetini görmüş ve kızın içeride güvende olacağını düşünmüş olmalıydı.

Monica'dan yaklaşık beş santim daha kısa olan Bex'in gür, koyu kahverengi saçları omuzlarının hemen arkasına düşüyordu. Ve bu kadar uzaktan göremese de, gözlerinin inanılmaz bir gök mavisi olduğunu ve ne zaman kızsar bir fırtına gibi kararabildiğini biliyordu. Ya da onun altında tutkuyla kıvrılırken.

Kaşlarını çattı ve bu tehlikeli anıyı uzaklara itti. Geçmişe takılıp kalmak olmazdı. Dün bunu yeterince yapmıştı. Onu ilk kez seviştikleri o ahıra girerken görmek, tekrar uğraşmak istemediği her türlü anıyı canlandırmıştı. Bunca zaman bir yerlerde kilitli kaldıklarını ya da tamamen yok olduklarını düşünmüştü. Yine de hepsini geri getirmek için köhne bir ahıra yaptığı tek bir yolculuk yetmişti.

Kimi kandırıyordu?

Onu Piggly Wiggly'deki şarküteri tezgâhında, omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarıyla gördüğü anda bu duygular yeniden canlanmıştı. Koridorun sonuna geldiğinde, onu görmenin şoku

neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ama zihni ona durmasını, geri dönmesini, kadın onu görmeden dükkândan çıkmasını emretse de vücudunun başka fikirleri vardı.

Bacakları, onu kurtaracak ya da yok edecek inanılmaz bir ödüle çekilen aç bir adam gibi onu ileriye taşımaya devam etmişti. O zamandan beri ona karşı duyduğu delice çekimle savaşıyordu. Ve onu ahıra kadar takip ettiğinde, sesindeki gözyaşlarını, neden olduğu acıyı duyduğunda, kendini kaybetmişti. Onu orada bırakmak istememişti. Onun için endişelendiğini söylerken yalan söylemiyordu. Ama aynı zamanda, orada bir saniye daha dursaydı, onu yere sürükleyip onunla sevişeceğini de biliyordu.

Bex içeri girdiğinde çenesini ovuşturdu ve kahve fincanını itti. Tıpkı daha önce Monica içeri girdiğinde olduğu gibi herkes ön tarafa baktı. Ama öncekinin aksine, Bex'in girişi selamlar, gülümsemeler ve birkaç kucaklaşmayla karşılandı. Kasabanın birçok yerinde üzerinde kara bulutlar dolaşıyor olabilirdi ama bu lokantadaki eski toprakların Bex'in geçmişi ve cinayetten suçlu olup olmadığı konusunda hiçbir endişesi yok gibiydi. Onu eski arkadaşları ya da en azından annesinin arkadaşları gibi karşılıyorlardı. Günün bu saatinde burada çoğunlukla emekli insanlar vardı. Genç kalabalık geçimini sağlamakla meşguldü.

Bex kabine ulaştığında ayağa kalktı ve başını eğdi. "Günaydın, Bex. Her şey yolunda mı?"

"Her yolunda. Tanımadığım garip adamların beni her yerde takip ediyor gibi görünmesi dışında." Selefinin aksine, sesini alçak tuttu, böylece diğer masalara taşınmadı. Diğer müşteriler de onlara mahremiyet sağlamak için arkalarını dönmüşlerdi.

"Tuhaf adamlar mı?" diye sordu etrafına bakarak.

Kaldırıma park etmiş arabaya doğru el salladı. "Sanırım onu bana göz kulak olması için tuttunuz."

Derin bir iç geçirdi. Korumaların görünmez olması buraya kadarmış. "Suçlu." Bir süre onu inceledi. "Kızgın görünmüyorsun." Onu kabine buyur etti ve karşısına oturdu.

Omuz silkti. "Açıkçası, kimsenin bana göz kulak olmasını istemediğim konusunda ısrar ettiğimde bu kadar kolay geri adım atmama şaşırdım. Daha sonra teklifini kabul etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim ve evimin önünde adamlardan birini gördüğümde kendim birini arayacaktım.

Gece. Davranışlarından güvenlik olabileceğini düşündüm. Ama emin olmak için polisi aradım."

Max, elinde bir fincan kahve, Bex için fazladan bir fincan ve bir menü ile gelen Sally'ye el salladı.

"Teşekkürler, Sally." Bex gülümsedi. "Kahve için ama gerçekten aç değilim."

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Sally bardaklarını yeniden doldurmak için aceleyle başka bir masaya gitti.

"Aramayı duymadığıma şaşırdım," dedi Max. "Ne oldu?"

Kahvesini bol miktarda krema ve şekerle mahvetti. "Üniformalı bir memur geldi ve adamı kontrol etti, sonra bana onun bir koruma olduğunu söyledi. Ama adam onu kimin tuttuğunu söylemedi. Boşverdim, endişelenmemesini, orada olmasının arkasında kimin olduğundan emin olduğumu söyledim. Teşekkürler, Max. Güvende olduğumdan emin olduğun için minnettarım. Özellikle de gölgem polis olmadığı için."

"Ouch."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Alınmayın. Polis memuru olmanızı yadırgamıyorum."

Gülümsedi. "Vay be. Teşekkürler. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

O da gülümsedi, sonra gülümsemesi soldu. "Her türlü masrafı size geri ödeyebilirim-"

"Hayır."

İç çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin . Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi inatçı," dedi.

"Ortak noktalarımızdan biri de bu."

Onun kahkaha baloncuğu, yemeklerine dönmeden önce birkaç kişinin de onlara bakıp gülümsemesine neden oldu. O da gülümsemekten kendini alamadı. Bex'i mutlu görmek, içini hafifletmeyecek kadar bulaşıcıydı. Gözleri neşeyle dans ediyordu ve sanki aralarındaki onca yıl hiç geçmemiş gibiydi. Bu hatırladığı Bex'ti, sevdiği Bex.

"Ne ?" diye sordu.

"Sen. Ve ben. Ve Bay Youngblood'un meyve bahçesi."

Yüzünü buruşturdu. "Sana elma getirmek için o boğadan daha hızlı koşabileceğimi düşünmemden önce mi sonra mı?"

"Oh, kesinlikle sonra." Güldü. "Denememen için seni uyarmıştım. Ama sen çok inatçıydın. Aklına bir fikir geldi mi peşini bırakmazdın. Belki de atletizm takımına girmeliydin. Yemin ederim hiç bu kadar hızlı koşan bir insan görmedim."

"Yeterince hızlı değil."

"Sen boğadan daha hızlıydın," diye karşı çıktı.

"Ama Bay Youngblood'un saçmalarından daha hızlı değil." Tekrar yüzünü buruşturdu ve hatırladıkça kıcını ovuşturmaktan kendini zor alıyordu. "Bir ay boyunca oturamadım."

"Doğru." Çenesini avucuna dayadı, buğulu mavi gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Ama o ay çok eğlendik. Sen iyileşirken sana yirmiden fazla kitap okumuş olmalıyım."

"Bana işkence ettin. En az üç tanesi aşk romanıydı. Bunu kardeşlerimle hiç yaşamadım." Komplocu bir tavırla ona doğru eğildi. "Bugün hâlâ onlara sus payı ödemek zorundayım."

"Onları gerçekten sevmeseydiniz ödeme yapmak zorunda kalmazdınız.

Kabul et.

Muhtemelen şu anda yastığınızın altında bir aşk romanı vardır ve her gece onu okuyorsunuzdur."

Güldü. "Sanırım öğrenmek için benim evime gelmeniz gerekecek."

Gülümsemesi soldu ve aralarında oluşan kolay dostluk buharlaştı. Kendini kaptırdığı ve hafif atmosferi bozduğu için kendini tekmelemek istedi.

İkisi de doğruldu ve kadın beceriksizce boğazını temizledi. Kahvesinden bir yudum almadan önce "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

"Babamın çiftliğine bitişik bir arazide bir ev inşa ettim. İletişimde kalabileceğim kadar yakın ama mahremiyetimi koruyabileceğim kadar da uzak."

salladı, sonra elindeki fincanı itti.

"Bu kadar çok vaktinizi almak istemezdim. Soruşturma ile gerçekten meşgul olduğunuzu biliyorum. Aslında buraya gelmemin sebebi de bu. Birkaç işimi daha halletmek için şehre indim ve önünden geçerken olanları düşünmeden edemedim. İşte o zaman daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi hatırladım. Seni aramak için kenara çektiğimde kamyonetini burada gördüm, bu yüzden gelip sana şahsen anlatmaya karar verdim."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Bir isim. silahlı adamlardan saklanırken, onlardan birinin yan koridorda Reggie hakkında bir şeyler söylediğini duydum.

onlara mağazanın önüne doğru gittiğini söyledi. Ne hakkında konuştuklarından emin değilim. Ama bu Reggie denen kişinin mağazada çalışan biri olabileceğini düşündüm. Ve eğer durum buysa-

"O zaman silahlı adamlara yardım etmiş olabilecek içeriden biri var." "Aynen öyle. Siz ne düşünüyorsunuz? Bu yardımcı olabilir mi?"

"Bu takip edilmesi gereken bir ipucu. Çok iyi bir ipucu olabilir. Teşekkürler, Bex."

"Tabii ki. Aklıma başka bir şey gelirse sana haber veririm." Kabinden iterek çıktı ve ayağa kalktı.

Max de ayağa kalktı. "Aceleniz var gibi görünüyor."

Tereddüt etti, bakışları onunkilerden ayrıldı. Dün geceyi, aralarında neredeyse yaşanacak olanları mı düşünüyordu?

"Sadece... yarım kalan işleri tamamlamak için yapmam gereken çok şey var. Kahve ne kadar? Birkaç dolar mı?"

Kadın çantasına uzandı ama Max elini onunkinin üzerine koydu. "Ben hallederim."

Gözlerini kırptırdı ve bir şey söylemek ister gibi baktı. Ama sonra fikrini değiştirmiş gibi boğazını temizledi.

"Teşekkürler, Max. Kendine iyi bak." Ve sonra koridordan aşağıya koşarak lokantadan çıktı.

Max, o caddeden aşağı inene kadar onu izledi, koruması da birkaç araba boyu arkasından takip ediyordu. Sonra masanın üzerine birkaç banknot bıraktı ve kamyonetine doğru yola koyuldu.

İçeri girer girmez patronunu aradı ve ona Bex'in hatırladığı isimden

"Şu anda neredesin?" diye sordu şef. "Eva-Marie'nin evindeyim. Yeni kahvaltı yaptım."

"Güzel. Piggly Wiggly'den bir adım ötede. Bu Reggie olayı harika bir ipucuna benziyor. Ve bunu takip etmek için mükemmel bir zaman. Colby, Donna ve Blake'i Pig'e gönderdim. Tanıklara olayı adım adım anlatsınlar, ilk ifadelerinde bir değişiklik var mı görsünler. Ayrıca, müdürden sadece olay sırasında vardiyada olanları değil, orada çalışan herkesi çağırmasını istedik. Önceki günlerde ya da haftalarda, belki de saldırganlar saldırıyı planlamak için mekanı araştırırken şüpheli bir şey gören olup olmadığını görmek istedim. Herkes şu anda orada olmalı. Oraya gidip içlerinden birinin adının Reggie olup olmadığına bakabilirsiniz."

". Bekle, Blake'in orada olduğunu mu söyledin?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var? Adam kolluk kuvvetlerinde çaylak sayılmaz. Sadece bizim için yeni. İşleri nasıl yaptığımızı öğrenmesi gerekiyor."

Max sıırttı ama gülmemeye dikkat etti. "Patron sensin."

"Bunu sakın unutma. Şimdi oraya git. Ve şu Reggie denen adamı bulduğunda bana haber ver."

* * *

MAX marketin kapısına ulaştığında, içeri giren ya da çıkan herkesi kaydetmekle görevli şerif yardımcısına rozetini . Sonra içeri girip durumu hızlıca değerlendirdi.

Mağazanın enine uzanan ana koridorunda, kasa bölümünün hemen arkasında bir sıra katlanır masa ve sandalye kurulmuştu. Masalarda oturan, çoğu genç on beş sivil saydı. Görünüşe bakılırsa hepsinin yüzünde, bugünlerde gençlerin sık sık takındığı o sıkılmış ifade vardı ve sorgulanmayı bekliyorlardı.

Birçoğunu ismen olmasa da simaen tanıyordu. Destiny gibi küçük bir kasabada, hiç konuşmasalar bile yerel mağazalarda ve etkinliklerde aynı insanlarla karşılaşmak olağan bir durumdu. Ama yine de tanımadığı birkaç yüz vardı ve bazıları başkaları tarafından engellendiği için göremiyordu.

Kısa bir mesafe ötede, her birinin arkasında sadece bir sivilin oturduğu iki masa daha vardı. Donna masalardan birine oturmuş bir şeyler yazarken, görüştüğü kişi de elleriyle söylediği her şeyi vurgulayarak hararetli bir şekilde konuşuyordu. İkinci masada ise soruları Colby soruyor, Blake de iyi bir çırağın yapması gerektiği gibi not alıyordu.

Colby Max'gördü ve ona el salladı. "Hey, eğer röportaja yardım etmek için geldiyse, seni kullanabiliriz. Şu masalardan birini buraya çek."

"Hangisi Reggie?"

"Reggie?" Colby kaşlarını çatı ve isimlerin yazılı olduğu bir pano aldı. "Reggie, Reggie, Reggie." Parmağını sıranın üzerinde gezdirdi, sonra yönünü değiştirdi. "Hmm, burada Reggie yok."

"Gina'yı kastediyorsun," dedi karşısında oturan adam. Kâğıttaki isimlerden birini işaret . "Gina Oliver. Hepimiz ona Reggie deriz."

"Neden?" Colby sordu.

Omuz silkti. "Gerçek adı Regina. Çoğu insan için Gina. Ama arkadaşları için Reggie. Neden takma isim olarak bunu kullandığını anlamıyorum. Ben Regina'yı daha çok seviyorum."

"Hangisi o?" Max sordu.

Genç adam sandalyesinde arkasına yaslandı ve diğer çalışanların yüzlerini taradı. "İşte orada, sonda."

"Kızıl saç mı?" Max masadan fazladan bir pano ve kalem aldı. "Hayır, kahverengi saç." Ayağa kalktı ve işaret etti. "Bu o, yanındaki Kızıl saçlı. Yeşil gömlekli olan."

İşaret ettiği genç kadın Max'e baktı ve gözleri büyüdü -tıpkı silahlı saldırının olduğu sabah, Max onu sözde silahlı adamlardan korumak için yere çektiğinde gibi.

"Oh, kesinlikle bu işin içinde," diye mırıldandı. "Silahlı adamlar dükkâna girdiğinde benim sıramdaki kasiyer oydu."

Panoyu masanın üzerine bıraktı ve ona doğru yürüdü. Kadın sandalyesinden fırladı ve girişe doğru koşmaya başladı. Max onun peşinden gitti.

Reggie bir vitrindeki patates cipsini itip kasanın önünden hızla geçerken diğer işçilerden bazıları ıslık çalıp laf attılar.

Max vitrinin üzerinden atladı, cips torbaları ayaklarının altında , az önce kadının kaybolduğu kapıya doğru koştu. Açıklıktan koşarak geçti ve orada görevli şerif yardımcısının önünde kayarak durdu.

"Ne ?" Max sordu. "Buradan kaçan kız. Ne tarafa gitti?"

Sağ tarafı işaret etti ve Max, kız binanın köşesinde kaybolmadan önce kahverengi saçlarına bir göz attı. Vay canına, çok hızlıydı. Arazideki planını ve arkasında ne olduğunu hatırlayarak bir kumar oynadı ve ters yöne doğru ilerledi.

"Yanlış yöne gidiyorsun," seslendi polis arkasından.

Max onu görmezden geldi, köşeyi dönerken kollarını ve bacaklarını pompaladı, sonra da bir sonraki köşeye doğru koşmaya başladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, arazinin arka tarafındaki uzun çit avını kendisine doğru geri çekmeye zorlayacaktı. Köşeye varır varmaz Reggie'nin koşarak önüne çıktığını gördü. Onu adımlarının ortasında yakaladı ve ikisi de düşerken onu korumak için kollarının arasında döndürdü.

Kızın irkilerek attığı çığlık, kollar ve bacaklardan oluşan bir yığın halinde yere düştüklerinde aniden kesildi. Max kafası kaldırıma çarptığında küfretti ama kıvranan kızı tuttu.

"Benimle dövüşmeyi bırak," diye emretti.

Sesindeki onu şok etmiş olmalı, çünkü hemen sakinleşti.

Koşan ayak sesleri Colby'nin gelişini müjdeliyordu, elindeki şok tabancası Max'in kollarındaki kabadayı gence karşı tercih ettiği silahtı. Birkaç adım ötede durdu ve şok tabancasını kemerine geri taktı.

"Görünüşe göre erkeğini -ya da duruma göre kadını ya da çocuğunu- aldın." "Sırtmayı kes ve onu üzerimden al."

"Evet efendim," diye alay etti Colby. Kızı ayağa kaldırdı ve kelepçelerken tekrar yüzüstü yere yatırdı.

Max daha yavaş kalktı, pantolonunu fırçaladı ve sonra başının arkasını ovdu. Parmakları düğümlemeye başlayan hassas bir noktaya dokunduğunda irkildi.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti Colby, kıpırdanan kızın üstünü arayıp silah olup olmadığını kontrol ederken. Bir elini Reggie'nin sağ kolunda tutarak doğruldu. "İyi misin?"

"Hayır," diye sızlandı. "Beni yere fırlattı. Muhtemelen çürüklerim var. İkkinizi de dava edeceğim."

"Seninle konuşmuyordum," dedi Colby. "Senin o zavallı kıcını kovalamak zorunda kalan polis memuruyla konuşuyordum."

Ona ters ters baktı.

"Ben iyiyim. Sadece bir şişlik." Max elini indirdi. "Sen Gina Oliver mısın? Reggie dedikleri kişi mi?"

"Kimin sorduğuna bağlı." Eğer sakız çiğniyor olsaydı muhtemelen ona tükürürdü. "Neden beni kovaladın? Ben bir şey yapmadım ki."

"Yani arkadaşlarınız otomatik silahlarla içeri girdiğinde sizin kasada olmanız sadece bir tesadüf, öyle mi?"

Başka tarafa baktı. "Arkadaş mı? Neden bilmiyorum. Dediğim gibi, ben hiçbir şey yapmadım."

"O zaman neden kaçtın?"

Omuz silkti. "Sen büyük bir . Beni korkuttun. Televizyonda gördüm. Siz polislerin nasıl olduğunu bilirim, sebepsiz yere insanları döverler."

Colby gözlerini devirdi. "Ben dinlenme odasını temizleyeyim. Onunla orada görüşebiliriz."

Max onun kolundan tuttu ve Colby'yi takip ederek binanın yan tarafına doğru götürdü.

Reggie ona küfretti. "Ben sadece asgari ücretli bir kasiyerim. Hiçbir yasayı çiğnemedim. Yanlış bir şey yapmadım."

"O zaman bir şey yok."

Birkaç dakika sonra Max, Reggie'yi kilitli dinlenme odasında dinlendirirken, Colby ve Donna'yla birkaç kapı aşağıdaki koridorda, müdürün ofisinin hemen dışında konuştu. Reggie'yi içeri getirdiklerinde Donna koşarak yanlarına gelmişti.

Onları yakalamak için mağazanın eni boyunca koşturmaktan nefesi kesilmişti. "Max, dikkatli olsan iyi olur ve soruları hızlı sor. Az önce Gina hakkında bilgi aldım. Sam Oliver'ın kızı."

Max inledi. "Coonskin Hollow'da yaşayan Oliver'lar mı?"

"Evet."

Colby kaşlarını çatı. "Sam Oliver'ı hatırlamıyorum. Hatırlamalı mıyım?"

"Orada burada biraz sorun çıkardı. Belki de sen tatildeydin ve o gece şanslı olan bendim," dedi Max.

"Durum daha da kötüleşiyor," diye uyardı Donna onu. "Sam, Reggie'yi başka bir görüşme için getirdiğimizi duymuş ve buraya geliyor. Kızını rahat bırakmamızı ve kimsenin onunla konuşmamasını söyledi. Tabii yasal olarak o bir yetişkin."

"Bu da ona istediğim her şeyi sorabileceğim anlamına geliyor." Max saatini kontrol etti. "Şanslıyım ki tekrar üstünü aradığımda telefonunu aldım. Ve bu koridora başka kimsenin girmesine izin verilmediği sürece, kimse ona sevgili babasının yolda olduğunu söylemeyecek. Ne zaman aradı?"

"O kadar uzun sürmedi," dedi Donna. "Hız sınırını aşmazsa on beş dakikan var demektir."

"Yani muhtemelen on tane var."

"Benim tahminim de bu. Çabuk ol."

On Birinci Bölüm

Max dinlenme odasına adımını atar atmaz Reggie sandalyesinden fırladı ve kapıya doğru koştu.

Max kapıyı kapattı ve onun önüne geçerek yolunu kesti. "Sorularıma cevap vermeden gitmeye kalkarsan seni hapse atarım."

"Hangi suçlamalarla?" diye sordu.

"Silahlı soygun yapmak için komplo kurmak, birincisi. Aklıma en az yarım düzine başka suçlama geliyor. Bana inanmıyorsanız, deneyin."

Ona ters ters baktı, sonra hışımla arkasını döndü ve plastik sandalyeye oturdu.

Narin görünümlü sandalyelerden birine göz attı, kendisini taşıyabileceğinden hiç emin değildi. Ama şansını denedi ve dikkatlice oturdu. Sandalye itiraz edercesine gıcırdadı ama görüldüğünden daha sağladı. Kollarını masanın üzerine koydu.

"Geçen gün o beş hödükten hangisi erkek arkadaşındı?" Başını salladı.

"Hiçbiri değildi. Ben... Benim erkek arkadaşım yok."

"Oldukça iyi bir oyuncusun. Korku numaranı yuttum ve silahlı adamlar mekânı bastığında seni koruduğumu sandım. Dur tahmin edeyim. Bütün o çılgılık atma olayı, erkek arkadaşına planda bir şeylerin ters gittiğini haber vermek içindi. Beni sırada görür görmez endişelendin, çünkü bir polisin orada olması tüm plana dahil değildi, değil mi?"

Onun gözlerinin içine bakmadı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Dükkâna silahlı adamlar geldi ve içlerinden biri bana ateş etti. Eğer sen olmasaydın, muhtemelen ölmüş olurdum. Sana teşekkür ettiğimden falan değil."

"Evet. Ben de seninle bir kumbaya anı için nefesimi tutmuyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bu beni de şaşırtmadı. Bir ara kiliseye gitmeyi dene. Birkaç ilahi öğren. Hayatlarının geri kalanını hapishanede geçirmeye ve sizi de onlarla birlikte sürüklemeye kararlı çete üyeleriyle takılmamayı öğrenin."

Uzaklara bakmadan önce gözlerini kırptırdı, gözlerinde bir korku gölgesi parladı. Kollarını kavuşturmuş, bezgin, dünyadan bıkmış bir görünüm vermeye çalışıyor gibiydi. Gözlerini görmemiş , muhtemelen onun rutinine inanırdı. Onun iyi bir oyuncu olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Ve onun gerçekten doğruyu söylüyor olmasının uzak bir ihtimal olduğunu düşündü. Ama buna güvenmiyordu. Bex ona silahlı adamlardan birinin Reggie'den bahsettiğini söylediğinden beri. Bununla başlayıp konuşmanın nereye varacağını göreceğini düşündü.

"Bak, olay şu, Reggie. Sana inanmıyorum. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü çatışma sırasında dükkanda saklanan müşterilerden biri, silahlı adamlardan birkaçının her şey hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuş. Bex Kane'in peşinden gitme planını biliyor musun? Dükkana girdiğinde onları aradığınız plan. Ve sonra, ön tarafa doğru gittiğini söyleyerek onları aradın. Seni kasada gördüğümde tanıdık geldiğini düşünmüştüm ve şimdi nedenini biliyorum. Bex şarküterinin önünden geçtin. Bex'in çıkışının ne kadar süreceğini tahmin edebilmek için keşif yaptığını tahmin ediyorum. Böylece arkadaşların girişlerini zamanlayabileceklerdi. Ne yaptınız, sahte fiyat kontrolü mü yaptınız yoksa Bex mağazaya girdiğinde müdüre tuvalete gitmeniz gerektiğini mi söylediniz? Böylece göz kulak olabilir ve alışverişi bitmek üzereymiş gibi göründüğünde arkadaşlarınızı uyarabilirdiniz?"

Gözleri artık fincan tabağı gibiydi ve kafasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Aslında onu şarküterinin yakınlarında görmemişti. Ama Bex'in söylediklerine bakarak, onun yakınlarda, belki de bir koridor ötede saklanmış, Bex'i izlemek için rafların arasından bakıyor olabileceğini düşündü. Bu çok mantıklıydı. Ve kızın yüzündeki dehşet dolu ifadeden doğru tahmin ettiğini anladı.

Saatine baktı. Reggie'nin babası gelmeden önce fazla zamanı yoktu. Adamın görüşmeye son vereceğine ve polisler onunla tekrar konuşmak isterse bir avukat tutması için ısrar edeceğine şüphe yoktu. Babası eski bir dolandırıcıydı ve polisi hiç sevmezdi. Ayrıca sistemi ve haklarını da biliyordu. Ve kızıninkileri de.

Reggie'nin görüşme için diğer çalışanlarla birlikte mağazaya geri döndüğü için şanslıydı. Müdür, babası evde yokken onu aramış , yoksa içeri girmesine asla izin vermezdi. Max bunun

şansını kaybetmeden önce mümkün olduğunca çok bilgi edinmeye çalışacaktı.

"Gördüğüm Reggie, iki seçeneğin var. Birincisi, seni hapse atar ve cinayete teşebbüs suçundan tutuklarım."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım. Seninle birlikteydim. Sonra müdür beni diğerleriyle birlikte soğutucuya koydu. Benim bu işte bir rolüm yok."

"Sana zaten bir tanıgım olduğunu söyledim, bu yüzden rol yapmayı bırakabilirsin. Saldırıyı bildiğin, planlanmasına yardım ettiğin ve şimdi de örtbas etmeye çalıştığın konusunda hiçbir şüphe yok. Bu cinayet işlemek için komplo kurmaktır.

O maskelerden birini takmış ve tetiği çekmiş kadar suçlu . Üniversiteyi ya da planladığın diğer şeyleri unutabilirsin.

Yirmili yaşlarınızı maksimum güvenli bir hapishanede geçireceksiniz."

Sertçe yutkundu. "İkinci seçenek nedir?"

Kız elindeydi. Sevgili babacığı gelmeden önce ona bilgi vermesini sağlayabilirse.

"Başlangıç olarak bana isimlerini verin. tanıyoruz. Bazıları hastanede ve hapishanede anlaşmalar yapıyor," diye yalan söyledi. Lenny'yi saymıyordu, çünkü davaya yardım edecek kadar bilgi sahibi değildi. "O zaman bana tam olarak neden Bex Kane'i öldürmeye çalıştıklarını söylemelisin."

"Eğer... eğer bunu yaparsam, yine de hapse girer miyim?"

"Hapishane, Reggie. Evet, ne olursa olsun hapis yatacaksın. Ama yargıçla iyi bir konuşma yapabilir ve cezanın azaltılması için seni minimum güvenli bir tesise yerleştirmeye çalışabilirim." Omuz silkti. "Eğer tamamen işbirliği yaparsan, kim bilir? Belki sadece şartlı tahliyeyle bile kurtulursun."

söylüyordu. Ama o bunu bilmiyordu. Marketin ana bölümünden bir kargaşa sesi geldi. Colby biriyle tartışıyor gibiydi -muhtemelen Reggie'nin babasıyla. Max'in zamanı tükenmek üzereydi.

"Bana söyle, Reggie. İsimleri söyle. Yoksa seni hapse atarım."

İsimleri, yağmurla kabarmış bir nehirden aşağıya doğru hızla tüküren bir kayık gibi kusuyordu.

Dışarıdan bağırışlar ve ayakkabıların yere vurulma sesleri gittikçe artarken bunları karaladı.

"Onu öldürmeye de çalışmıyorlardı," diye gönüllü oldu. "Anlaşmaları çevirenler size bunu zaten söyledi mi?"

Şarkı söylemeye o kadar hazırды ki, başka birinin kendisinden daha iyi bir anlaşma yapacağından endişeleniyordu. Keşke daha fazla zamanı olsaydı.

"Belki, belki de değil. Acele et ve ben senin adına yargıçla konuşmamaya karar vermeden önce bana bildiklerini anlat."

"Bir onu korkutmaları gerekiyordu. Ve sonra onu götüreceklerdi-"

Koridordan daha fazla bağırış sesi geliyordu, şimdi çok daha yakındı. Reggie'nin gözleri büyüdü ve kapıya doğru baktı.

Max ellerini masaya vurarak onu yerinden sıçrattı.

"Bitir şunu, Reggie. Bayan Kane'i mi kaçıracaklardı? mu demek istiyorsun?"

"Evet. En azından bir süreliğine. Kesinlikle kimseyi öldürmek istemiyorlardı."

"Cidden buna inanmamı mı bekliyorsunuz? Saldırı tüfekleri vardı. Onu arıyorlardı. Tabii ki ona zarar vermek istediler."

". Yemin ederim. Yapmaları gerekiyordu-"

"Reggie, kapa !" Odanın hemen dışından bir bağırış duyuldu. "Polislere hiçbir şey söyleme."

Gözleri tekrar büyüdü ve kararsızlık içinde alt dudağını çiğnedi.

Dışarıdan itiş kakış sesleri geliyordu. Ağır bir şey duvara çarptı. Sanki polis gücünün yarısı babasının odaya girmesini engellemeye çalışıyordu.

Belli ki ne yapacağından emin değildi. Kapıdan Max'e bakıp duruyordu.

"Reggie, bir avukat iste, seni aptal!" diye öfkelendi babası dışarıda. Max'e bir bakış attı, daha önceki kendini beğenmiş bakışı geri dönmüştü.

"Başka bir şey söylemeden önce çok iyi düşün," diye uyardı Max onu.

"Unutma, cezanın hafifletilmesi için yargıca iyi şeyler söylemem gerekiyor. Bunu da ancak o çocukların dükkâna girdiklerinde ne istediklerini söylersen yaparım. Ne yapacaklardı? Neden Bex'i arıyorlardı? Onları kim tuttu? Bana bir şeyler söyle, Reggie."

Tekrar kapıya doğru baktı, ikisi de babasının bağırışlarını duyabiliyordu.

Max doğruldu. "Peki. Yirmili ve otuzlu yaşlarınızı hapisshanede geçirmek istiyorsanız, bu sizin seçiminiz." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!"

Arkasını döndü. "Evet?"

"Onu başka bir yere götürmeleri gerekiyordu. Nereye bilmiyorum, yemin ederim. Ama onu kamera karşısında konuşturmaları gerekiyordu."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Bobby adında bir adamı öldürdüğünü itiraf etmesini istediler."

Kıpırdamadan durdu. "Caldwell? Bobby Caldwell?"

"İşte bu . Evet. İtiraf ederken onu filme almaları gerekiyordu.

Ve sonra filmi onlara vermeleri gerekiyordu-"

Kapı çarparak açıldı, çerçeve kilit mekanizmasının olduğu yerde parçalara ayrıldı. Açıklıkta 1.80 boyunda, 90 kiloluk Sam Oliver duruyordu ve matadoru parçalamaya hazır bir boğa gibi görünüyordu. Max'e dik dik baktı, sonra bakışlarını kızına çevirdi. Parmağını havaya kaldırarak kızını işaret etti.

"Sakın ona başka bir şey söyleme."

Başını salladı, Max'ten çok babasından korkmuş görünüyordu, bu da tabii ki röportajının sona erdiği anlamına geliyordu. Eğer bir şüphesi varsa bile, kız sesini tekrar bulduğu anda ortadan kalkmıştı.

"Avukat istiyorum."

On İkinci Bölüm

Kırsalda gece gökyüzünün ne kadar parlak ve berrak olabileceğini unutmuştu; yıldızlar, şehrin ışık kirliliği olmadan küçük mücevherler gibi parlıyordu. Bex, annesinin evinin arka tarafındaki küçük güneşlenme odasındaki beyaz hasır kanepenin kolunda dalgın dalgın bir parmağını gezdirdi. Ancak, saat gece onu geçtiği için buraya şu anda ay odası demek daha uygun olurdu. Babasının o ilkokuldayken sundurmadan dönüştürdüğü bu odayı her zaman sevmişti. Babası çok becerikliydi, annesini mutlu etmek için evin içinde sürekli projeler yapardı.

"İyi misin, Bex?"

Şaşkınlıkla bir çığlık ve Max'in mutfak ile güneşlenme odası arasındaki kapıda durduğunu görmek için arkasını döndü. Elini göğsüne bastırdı, kalbinin korkudan patlamamış olmasına şaşırdı.

"Max? Burada ne işin var senin? İçeri nasıl girdin ki?" "Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim. Arabayla geçerken ışıklar yanıyordu ve durmaya karar verdim. Kapıyı birkaç kez yüksek sesle çaldım. Ama buraya kadar beni duymamış olmalısınız. Cevap vermeyince endişelendim ve anahtarımı kullandım."

Onu havaya kaldırdı, sonra odanın etrafına serpiştirilmiş küçük hasır masalardan birinin üzerine bıraktı.

"Annen o anahtarı bana yıllar önce verdi. Ne zaman şehir dışına çıksa eve göz kulak olurdum. İçeri girip bitkilerini sulamamı isterdi. Ama esas olarak boruların patlamadığından ya da başka önemli bir şey olmadığından emin olmamı isterdi." Başını eğerek Bex'i inceledi. "Bana seni Knoxville'de ziyaret edeceğini hiç söylemedi. Ama bunu anlamak zor olmadı. Şehir dışı plakalı bir limuzin ortaya çıktığında şehirde dedikodu yayılır."

Yaklaştı, kanepenin etrafını sardı. Sonra aniden durdu. Odanın sadece ay ışığıyla aydınlanmasına rağmen kendisine baktığını anlayabiliyordu, gözleri zar zor giydirilmiş vücudunda gezinirken parlıyordu.

Yüzü alev alev yanıyordu ve üzerini örtmek için kanepenin arkasından bir yorgan aldı. Üzerinde sadece bir gecelik ve külot vardı. Doğru, Max onu çok daha azıyla görmüştü. Ama bu bir ömür önceydi.

İçini çekti ve koltuğunun altından bir dosya çıkarıp kanepenin önündeki dar masanın üzerine bıraktı. "Konuşmamız gerekiyor."

Dosyaya doğru el salladı. "ne olduğu hakkında mı?"

"Bu ve daha fazlası. Kamera önünde bir röportaj için gece geç saatlerde karakola sizi ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Bana bunu sormayı bırakacak mısın?"

"Patronum sana sormam için başımın etini yediği sürece olmaz."

Yine gözlerini devirdi. "Oraya gitmemin tek yolu işin içinde Rocky Road dondurması olması. Üstünde taze çileklerle."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ve çikolata şurubu?"

"Hatırlıyorsun."

"Pek çok şey hatırlıyorum."

Afgan örtüsünü daha sıkı tutuyordu.

Bu kez ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu kasaba hâlâ saat dokuzda sokaklara dökülüyor. Dondurmacı saatler önce kapandı. Smiths'ten bir şeyler almak istemiyorsan tabii. Yirmi dört saat açık bir marketin dondurmacıyla kıyaslanabileceğini sanmıyorum."

Eğer ortak geçmişlerine dair anıların etrafında dolanmaya devam ederlerse, mahkûm olacaktı. Dondurma yorumlarına yanıt vermedi ve konuşmayı daha az tehlikeli bir konuya geri getirmeye çalıştı.

"Arabayla geçerken ışıklarımı açık gördüğünü söylemiştin. Yeni evinize gitmemiş olabilirim ama babanızın sınır olan bir arazide olduğunu söylemişsiniz. Annemin evi oraya yakın bir yerde değil."

"olduğumu söylemedim. Uyanık olmanı umuyordum. Dediğim gibi, konuşmamız gerek."

"Tamam, sanırım sorularınızı yanıtlamaya çalışacağım. Sadece karakola geri dönemem, tamam mı? Ben ciddiylim. Ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Patronun beni iki gün boyunca o hücrelerden birine kilitledi. On sekiz yaşındaydım ve çok korkmuştum. Beni serbest bırakmasının tek nedeni beni suçlamak için yeterli kanıt olmamasıydı ve yargıç serbest bırakılmamı emretti."

"Biliyorum. Oradaydım, hatırladın mı?" Çenesi çalışıyordu. "Ya da izin verseydin olurdu. Her şeyi ikinci ağızdan duymak zorunda kaldım çünkü sen

seni ziyaret etmeme izin vermedi. Eğer ona beni içeri almasını söyleseydiniz şef buna izin verirdi."

"Ne yapmamı bekliyordun? Bana evlenme teklif etmiştin ve ben seni çevirmiştim. Birkaç saat sonra da cinayet şüphesiyle hapse girdim. Kafam karışık, korkmuş ve öfkeliydim. Her şeyin üstüne bir de senin incinmiş duygularınla başa çıkamazdım."

Gözleri öfkeyle parladı. "*İncinmiş duygularım* mı? Çok basmakalıp bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bu incinmiş duygulardan çok daha fazlasıydı. Neden beni dışladın? Neden..."

Başını sallayarak gözlerini kapattı. Ona tekrar baktığında, öfke boşalmış gibiydi. "Bu on yıl önce yapmamız gereken bir konuşma. Şimdi bunların üzerinden geçmek için çok geç." Dosyayı çevirip açtı. "Burada olmamın nedeni bu." Bazı resimleri masanın üzerine yaydı, sonra kaşlarını çattı. "Işığı açmamın bir sakıncası var mı? Mutfağın ışığı burada pek işe yaramıyor."

Örtüyü düzeltti ve boğazını temizledi. "Devam et." Ona düğmenin nerede olduğunu söylemeye zahmet etmedi. O da bu evi en az kendisi kadar iyi biliyordu.

Herhangi bir kapıdan oldukça uzakta olan yan duvara geçti ve düğmeyi çevirmek için süpürgelikten aşağı eğildi. Tavandaki vantilatörden odaya ışık doldu. Onun karşısındaki hasır sandalyeye oturdu. "Baban düğmeleri en çılgın yerlere koymak gibi bir vardı, değil mi?"

"Buna güvenlik sistemi diyordu. İçeri giren biri ışıkları nasıl açacağını bilemezdi."

"Orası kesin. Bahse girerim geceleri ayak parmaklarını yere vuruyorsundur."

Başını iki yana salladı. "Alıştım artık. Oturma odasındaki kutular hariç tabii. Hâlâ gece gündüz kaval kemiklerimi onlara vuruyorum."

Evi terk etmek üzere toparlanmakta olduğunu hatırlatınca gülümsemesi soldu. Resimleri tekrar yaydı.

Öne eğildi, yorganı etrafında tutmaya dikkat etti. "Bunlar hastane fotoğraflarına benziyor. Beş adam. Yine silahlı adamlar mı?"

"Evet. Telefonumdakilerden daha iyi resimler. Hiçbirini tanımadığına emin misin?"

"İsimlerini biliyor musun?" İlk resmi eline aldı.

"Artık biliyoruz, evet. bir tanıktan. Ayrıca, yeni dedektiflerden Blake, eski işindeki bazı bağlantılarıyla birlikte çalışarak

bilgileri doğrulamak için. Hepsi sistemde kayıtlı olduğu için parmak izlerinden isimlerini zaten bulabilirdik. Ama bu biraz zaman aldı. Ne olursa olsun, şu anda daha çok onları etrafta görüp görmediğinizi, belki de saldırıdan önceki günlerde sizi izleyip izlemediklerini öğrenmekle ilgileniyorum."

"Beni izlemek mi? Beni takip etmek gibi mi?" Başını salladı.

Omurgasından bir ürperti geçti ve ilk resmi yere bıraktı, sonra başını sallamadan önce kalanların her birini dikkatle inceledi.

"Üzgünüm, Max. Bu adamların hiçbirini daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ya da erkekleri, gerçekten. Kaç yaşındalar?"

"Yaşları on dokuz ile yirmi iki arasında değişiyor. Ama onlar için üzülmeyin. Daha iyi kararlar verebilecek yaşta. Ve bu kanunla ilk karşılaşmaları değil. Hepsi aynı çeteye mensup."

Ona sert bir bakış attı. "Destiny'de artık çeteler mi var?"

Espriden güldü. "Bu kadar küçük bir kasabanın bile kendine has çeteleri var. Ama hayır, onlar buralı değil. Bu yüzden yüzlerine dikkatle baktığınızdan kesinlikle emin olmak istiyorum. Hatta son birkaç haftayı düşünün."

Resimlere tekrar baktıktan sonra onları masanın üzerine bıraktı. "Bunların hiçbirini daha önce görmedim. Daha önce görüp görmediğimi bu kadar büyüttüğüne göre Knoxville'den olmalılar."

Fotoğrafları dosyaya karıştırdı ve sandalyeye yaslandı. "Bunu doğrulayamam ya da inkar edemem."

"yok. Seni hâlâ okuyabiliyorum, tıpkı her zaman gibi." Bunu söyler söylemez, sözlerini geri alabilmeyi diledi. "Özür dilerim. Geçmiş hatırlatmaya çalışmıyorum. Gerçekten öyle. Sadece yaptığımız her konuşma bizi er ya da geç oraya götürüyor gibi görünüyor."

"Özür dileme. Burada seninle oturmak... garip, . Bu hafta yapacağımı beklediğim şey bu değildi, orası kesin."

Gülümsedi. "Ben de öyle."

Saatini kontrol etti, sonra da içinden .

"Annem eskiden olsa bu yüzden ağzını sabunla yıkardı."

Sırıttı. "Haklısın. . Sanırım üzerinde çalışmam gereken bazı kötü alışkanlıklar edindim. Geç olduğu için sadede geleceğim.

Soruşturmada epey ilerleme kaydettik." "Hangisinde?"

Sustu. "Kusura bakma, olan biten onca şeyden sonra sana Marcia'dan bahsetmeyi unuttum. Tüfeği ateşlediğini itiraf etti ama bunun sadece seni korkutmak için olduğuna yemin etti. Planlı olmadığını, silahının arabasında olduğunu ve seni burada benimle gördükten sonra Bobby'yi düşünmeye başladığını söyledi - hatırladığım kadarıyla ona sürekli kaybolmasını söylese de erkek arkadaşını hayal ediyordu - ve arabayla uzaklaşırken kenara çekti ve sanırım kendini daha iyi hissetmek için seni korkutmaya karar verdi. Onu senin öldürdüğünü düşünüyor."

Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "O ve kasabanın yaklaşık yarısı."

Bariz olanı inkâr etme zahmetine girmedir. Kasabanın yarısı ya da daha fazlası onun Bobby Caldwell'i öldürdüğünü düşünüyordu. Tekrar ürperdi.

"Üşüdün mü?" Ceketini silkmeye başladı. "Hayır, hayır."

Ben iyiyim. Teşekkürler. Marcia'nın gitmesine izin verdin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ona karşı cinayete teşebbüsten suç duyurusunda bulunmanızı istiyorum." "Ama beni öldürmeye çalışmıyordu."

Adam ona kuşkulu bir bakış attı. "Sana tüfekle ateş etti."

Başını iki yana salladı. "Beni öldürmeye çalışsaydı ölmüş olurum, değil mi? Marcia lisedeyken bile harika bir nişancıydı. Beni korkutmaya çalıştığını söylüyorsa ona inanırım."

Başını iki yana salladı. "Suç duyurusunda bulunmak istemediğini söylüyorsun." "Ben de bunu söylüyorum."

Tekrar başını salladı. "İnanılır gibi değil. Tamam, şefe söylerim. Bakkal soruşturmasına geri dönelim. Sana bazı sorularım var. Ama önce birkaç şeyi açıklamama izin ver. Muhtemelen bunların hiçbirini sana anlatmamalıyım. Şey, muhtemelen bu konuda yok. Soruşturma gizlidir ve bu detayları başka kimseyle paylaşmayacağınıza dair söz vermeniz gerekiyor."

"Bu şehirde sosyal davetler almıyorum ki. Kime söyleyebilirim ki?"

"Ben ciddiğim. Avukatınız, bankadaki bir memur, biri. Tek kelime etme."

"Tamam, tamam. Kimseye söylemem."

"Seninle lokantada konuştuğumuzda bana silahlı adamlardan birinin Reggie'nin onlara bir kadının kasaya doğru gittiğini söylediğini anlattın. Bu benim için alarm zillerini çaldırdı. Silahlı adamların içeriden bilgisi varmış gibi geldi,

Mağazanın içinden biri, belki de bir çalışan, içeri girmeleri için doğru zamanın geldiğini onlara bildiriyordu."

"Doğru zaman mı? Çok fazla müşteri olmadığı zamanlar gibi mi?"

"Daha çok *sen* içerideyken."

"Ben mi? Daha önce hedefin ben söylediğinde gerçekten ciddi miydin?"

Yavaşça başını salladı.

Adam ona Reggie adında bir kasiyerin silahlı adamlarla işbirliği yaptığını anlatırken şaşkınlık içinde dinledi. Yorganı daha da yaklaştırdıken elleri titredi. "Birinin beni kaçırmaya çalıştığını mı söylüyorsun? Beni itirafa mı zorlamak istiyorlar?"

"Reggie'ye göre, evet."

"Pekala. Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz. Bay Caldwell, Bobby'nin babası. Öyle olmalı."

Başını salladı. "Mantıklı. Benim de aklıma gelen ilk kişi oydu. Çok parası var, bu ilçede binlerce dönüm tarım arazisi var ve ailesi Chattanooga'da eski bir aileden geliyor. Ayrıca, yıllar boyunca senin düşündüğünü gizlemedi. Ne de olsa Bobbie'yle bir geçmişiniz var."

Kaşlarını çattı ve onu giydirmek üzereydi ki, adam onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Burada kurbanı suçlamıyorum. Son senende seni takip ettiğini biliyorum. *Tarih* yanlış kelimeydi."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu arada patronunun hayranı olmamam için bir neden daha. Bobby'yi durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Kimse yapmadı."

Yüzünü buruşturdu.

Patlamasından hemen sonra pişman oldu. "Sen hariç. Bana yardım etmeye çalıştığını, onun peşinden giderek sayamayacağım kadar çok kez başını belaya soktuğunu biliyorum."

"Çok işe yaradı. Babasının güvenlik görevlileri Bobby'ye yaklaşmadan beni her seferinde kırımın üstüne fırlattılar. Gerçekten üzgünüm, Bex. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Senin için gerçekten zor bir dönem olduğunu biliyorum."

"Zor mu?" Ellerini yorganın içinde yumruk yaptı. "Kimse bana yardım edemedi - ne okul, ne annem, ne sen, ne de polis. Perişan haldeydim, Max. O yıl hayatım cehennem gibiydi." Nefesini içine çekti ve

Sözlerini hatırlayabilmek için çok geç kalmıştı. "İkimizin de en iyi yılımız olduğunu kastetmiyorum."

"Bobby bulunduktan sonra," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "babası Thornton'a sizi tutuklaması için lobi yapmaya devam etti. Ama dediğin gibi, hiçbir zaman yeterli kanıt olmadı. Bu yüzden hücrede geçirdiğin ilk kırk sekiz saatten sonra seni serbest bırakmak zorunda kaldı."

"Evet, iyi adam. Korkmuş bir gencin yardım çağrılarını neredeyse bir yıl boyunca görmezden geldikten sonra onu hapiste tutuyor."

"Bex, bu uzun zaman önceydi. Geriye dönüp baktığında, bundan daha fazlası olduğunu göremiyor musun? O aynı zamanda seni koruyordu. Bobby'nin babasından.

O iki gün herkes için bir soğuma dönemi. Thornton seni hayal kırıklığına uğrattığı, kanıt olmadan takip konusunda bir şey yapamadığı için kendini çok kötü hissediyor. Seni bunun sonuçlarından korumaya kararlıydı."

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bunu sana o mu söyledi? Çünkü bana hiç böyle bir şey söylememişti."

"Tam olarak değil. Ama ben de oradaydım, o ilk günlerde senden çok onunla konuştum, çünkü seni ziyaret etmeme izin vermedin. Yaptıklarını açıklayamayacak kadar huysuz ve inatçı olsa da ne yaptığını anladım." Başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman kendini açıklayan biri olmadı. Ama mezun olduğumdan beri onunla çalışıyorum. Çiftliklerdeki ufak tefek işler ve bahçe biçme dışında, Destiny'de polis olmak şimdiye kadar sahip olduğum tek gerçek iş. Bu yüzden onu tanımak için bolca zamanım oldu. O iyi bir adam, Bex. Seni hapse atması kötü niyetinden ya da Bobby'yi gerçekten öldürdüğünü düşündüğünden değildi.

İster inanın ister inanmayın, size ne olduğunu önemsiyordu."

Onun yanından, pencerelerden sadece ay ışığının aydınlattığı karanlık arka bahçeye baktı. Max Thornton'da biraz iyilik görebilirdi. Ama işleri kitabına göre yapan ve takip etmeyi bırakması için ne kadar yalvarsa da ona yardım etmeyen bir polisin sert gerçekliğinden başka bir şey yaşamamıştı. Bobby'nin başına bir şey geldiği anda onu hapse atmıştı. Bunun için onu asla affetmeyecekti.

"Sence Robert Caldwell Senior o adamları benim peşime düşmeleri için mi tuttu?" sordu Thornton hakkında daha fazla konuşmayı reddederek.

Derin bir iç geçirdi. "Bence bu mümkün, büyük olasılıkla. Ama diğer arkadaşlar ipucunun izini sürüp Bay Caldwell'le konuşurken ben de seninle konuşmak için buradayım. Bex-"

"Sana o geceyi anlatmamı istiyorsun."

Başını salladı. "Annen, nur içinde yatsın, o zamanlar polisle konuşmana izin vermeyerek seni koruduğunu sanıyordu. Ama sorun şu ki, bu seni sadece suçlu gösteriyor. Bobby'nin babası bunu yıllarca kafasında kurdu, kasabayı terk ettiğin için suçlu olman gerektiğine ikna oldu."

"İki hafta sonrasına kadar ayrılmadım. Bir gecede ortadan kaybolmuş değilim."

"Pek bir şey fark etmez. Hiç ifade vermediniz. Soruşturma bu yüzden durdu. Caldwell'in gözünde, sen suçlusun. O kadar. Ve oğlunun ölümünün bedelini ödemedi on yıl geçirdi. Kasabada ortaya çıktın, bunu duydu ve bam, silahlı adamlar sen oradayken dükkânı bastı ve seni aramaya başladılar, kimliği belirsiz bir adam tarafından ödendi."

"İsimsiz mi?"

Başını salladı. "Hastanedeki silahlı adamlardan biri bir anlaşma yapmak istedi. Ama anlaşma, onu ve diğerlerini senin peşine düşmeleri için kiralayan kişinin kimliğini bize vermesiydi. Bize kimliğini veremedi."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" "On

bin dolar. Her biri için."

"Vay be. 50 bin dolar ortalama bir insanın karşılayabileceğinden fazla. Ama adam başı on bin dolar da o adamları zengin etmiyordu. Ben özgürlüğümü bir milyondan bir kuruş daha azı için riske atmazdım," diye şaka yaptı.

"Akıllı olduklarını söylemedim."

Gülümsedi. "Benden tam olarak ne istiyorsun? Yapmadığımı söylememi mi istiyorsun? Bobby'yi öldürmediğimi mi?"

"Bu başlamak için iyi bir yer olurdu."

sessizlik uzayıp gidiyordu. "Bex-"

"Gitmeniz gerekiyor."

Kaşlarını kaldırdı. "çeki. Az önce burada ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Geç oldu ve çok yorgunum. Biraz uyumam lazım. Sen de öyle." Yorganı bir cüppe gibi sararak ayağa kalktı ve mutfağa yöneldi.

Max onu takip etti. Onun güneşlenme odasının kapısını arkasından kilitletiğini duyabiliyordu. Max ona yetiştiğinde, Max ön kapıyı ardına kadar açmıştı.

Bakışları önce kapıya, sonra da kadına kaydı. "Sabah kalkıyorsun? Kahvaltı getireyim, sonra sohbetimize devam edebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Artık hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Uğrama zahmetine girme."

Kaşlarını derin bir indirdi. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Bex."

"Hayır. Bir davayı çözmeye çalışıyorsun ve geçmişini kurcalayarak bir ipucu bulacağını düşünüyorsun. Bunu istediğin kadar yapabilirsin ama bensiz yapman gerekecek."

Bir adım daha yaklaştı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sizi bir polis soruşturmasını engellemekten tutuklayabilirim."

"bakalım. Sonra sen ve Thornton birkaç bira içerken ikinizin beni nasıl hapse attığınıza dair hikayelerinizi paylaşabilirsiniz."

Adamın gözleri kısıldı ama bu, kadının gözlerindeki acıyı görmesinden önce olmadı. Omuzları çöktü. "Özür dilerim, Max. Söylememeliydim-" Başka bir şey söylemeden kapıdan çıktı.

On Üçüncü Bölüm

Bex kahvaltı tabaklarını havluyla kuruladı ve bir kutuya doldurdu. Bu sonuncusuydu. Bundan sonra, Destiny'de kaç günü kalmış olursa olsun, kâğıt tabak ve tek kullanımlık mutfak eşyaları kullanacaktı. Yarın çöp günüydü. Bu gece buzdolabını boşaltacak ve poşetleri kaldırma bırakacaktı.

Ön camını tamir ettirmek için RAV4'ünü Eddie'ye götürmüştü bile. Sahibi Ralph, annesinin Taurus'unu onun için satacaktı. Nakliyeciler, Knoxville'deki dairesine götürmek üzere belirlediği kutuları almak için haftanın ilerleyen günlerinde geleceklerdi. Ardından, avukatı onay verir vermez, bir müzayede şirketi ev de dahil olmak üzere geri kalan her şey için bir emlak satışı düzenleyecekti. Sadece birkaç hafta içinde, annesi hiç var olmamış gibi olacaktı.

Bex daha yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark edemeden bir hıçkırık kaçı. Dizleri büküldü ve yere yığıldı.

"Ah, anne. Anne, anne, anne. Seni çok özledim."

Keder onu bir gelgit dalgası gibi vurdu, altına itti, karanlıkta ve kederde boğdu. Hastaneden ilk geldiğinde de ağlamıştı elbette. Ama bu, şu anda onu sarsan felç edici acının yanında hiçbir şeydi. Bir topun içine kıvrıldı ve vücudunda gözyaşı oluşturacak nem kalmamış gibi görünene kadar, hıçkırıklarının gücünden boğazı ağrıyana kadar ağladı. Ve sonra mutfak zemininde bitkin bir uykuya daldı.

Uyandığında, sadece kısa bir süre geçmişti. Ama bir ömür gibi gelmişti. Onun, annesinin, ailesinin hayatı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Telefonda annesinin sesini asla duyamayacaktı. Annesinin Knoxville'e yaptığı gezilerden biri için limuzin Bex'in dairesine yanaştığında onun gülümseyen yüzünü asla göremeyecekti. Postayla gelen ve en sevdiği bölümleri pembe renkle vurgulanmış kitapları asla değiştiremeyecekti. Bex, Destiny'ye dönmeden önce kederiyle başa çıktığını sanıyordu. Ama görünüşe göre onu gerçekten uçurumun kenarına itmek ve muazzam kaybıyla yüzleşmesini sağlamak için evi toplanmış halde görmesi gerekmişti.

Az önce yediği duygusal darbeden dolayı morarmış hissederek kendini oturmaya zorladı ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. Bu küçük ev on sekiz yıldır onun eviydi. Burada mutluydu, inanılmaz derecede sevgi dolu iki ebeveynin üzerine titrediği tek çocuğuydu. Şimdi ikisi de gitmişti. Ve Bex onlar olmadan hayatına nasıl devam edebileceğinden emin değildi.

Tekrar top gibi kıvrılmak istedi. Ama annesinin kaşlarını çatarak ona "sineye çek Buttercup" dediğini görür gibi oldu. Annesi hiçbir zaman sızlanmaya ya da acıma partilerine katlanmamıştı. Bex şimdi annesinin ona öğrettiği tüm hayat derslerini görmezden gelerek onun hatırasına hakaret edemezdi.

Bex kavrulan vücudunu bir şişe suyla tazeledikten sonra, dün kontrol etmeyi unuttuğu postaları kontrol etmek için dışarı çıktı. Yapması gereken bir şey daha vardı, bir yönlendirme adresi oluşturmak. Bunu bu gece internetten yapabileceğini düşündü.

Bu sabah ona göz kulak olması için görevlendirilen koruma, caddenin karşısındaki çimlere park ettiği cipinde oturuyordu ve artık onlardan haberi yokmuş gibi davranma zahmetine girmiyordu.

O el salladı, o el salladı. Onun orada olması kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ama yirmi dört saatlik güvenliğin Max'e ne kadara mal olduğunu düşündükçe içi cız ediyordu. Annesinin evini satar satmaz ona geri ödeyecekti.

Onun için yeterince sorun yaratmıştı. Birikimlerini kaybetmesi bu listeye eklenmeyecekti.

Posta kutusunu açtı ve kısa zarf yığınının çıkardı: cenaze evinden gelen son fatura, elektrik faturası ve üzerinde iade adresi ya da pul olmayan bir zarf. Tereddüt etti, içinde soğuk bir huzursuzluk pırıltısı belirdi.

Kasabadan bu kadar uzaktaki insanların birbirlerinin posta kutularına not bırakması alışılmadık bir durum değildi. Büyük olasılıkla annesinin arkadaşlarından birinin ona başsağlığı dilediği bir nottu. Ama Piggly Wiggly'ye yaptığı o meşum yolculuktan bu yana olanlardan sonra zarf daha uğursuz bir görünüme bürünmüştü.

Kurumuş yapraklar üzerinde çıtırdayan ayakkabıların çıkardığı sesle başını kaldırdığında korumanın yolun karşısına geçerek kendisine doğru geldiğini gördü. Adam onun önünde durdu.

"Bayan Kane, ben Neil Granger. Yüzünüzdeki endişeyi fark etmeden edemedim. Bir sorun mu var?"

"Olabilir. Gerçekten aptalca görünüyor, ama bu-"

"Postaneden geçmedi." Kaşlarını çatarak zarfa baktı. "Açmamın sakıncası var mı?"

Adam zaten bir çift lateks eldiven giymiş olduğundan, kadın cevap verme zahmetine girmedi. Hazır olduğunda, ona uzattı.

"Lütfen geri çekilin," dedi.

Bu istek karşısında boğazı düğümlendi. Birinin içine tehlikeli bir şey sakladığını mı düşünüyordu? Zarf ne kadar ince olursa olsun bu mümkün görünmüyordu. Ama yine de geri çekildi, adamın kapağı açmadan önce yüzeyi dikkatlice okşamasını ve kenarları incelemesini izledi. İçine bir göz attı, sonra duruşu gevşer gibi oldu ve ona ilerlemesini işaret etti.

"Bir çeşit resim." Elini içeri soktu ve çıkardı. Bakışları onunkilere kaydı ve resmi yavaşça çevirdi.

Bex, işlediği günahların kanıtı sekize on ebadındaki parlak bir fotoğraftan kendisine bakarken şok içinde gözlerini kırptırdı. Kendini daha fazla kandıramazdı. Bu tekrar kaçabileceği bir şey değildi. Sonunda geçmişiyse yüzleşme vakti gelmişti.

* * *

MAX çizmeli ayaklarını masasının üzerine koydu ve sandalyesinde arkasına yaslanarak karakolun pencerelerinden güneşin sabahın son sisini de dağıtmasını izledi. Bex'in peşine düşen çeteleri kimin ayarladığına dair hiçbir ipucu bulamadığı soğuk bir gün daha başlamıştı. Hayal kırıklığına uğradığını söylemek hafif kalırdı.

Geniş ekip odasında ondan bir masa ötede oturan Colby de sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. İkisinin de bilgisayar monitörlerinde dava dosyaları vardı ve teorileri ileri geri savuruyorlardı.

Colby, "Marcia meselesi hâlâ sıkıyor," dedi.

"Bir de bana sorBu kadar çabuk serbest bırakılmasını beklemiyordum. Şu anda bir hapisane hücresinde dayanmaya çalışıyor olmalıydı."

Colby başparmağını omzunun üzerinden, sorgu odasının yanında Donna'konuşmakta olan şefe doğru uzattı. "Onun emirleri. Bayan Kane'in suçlamada bulunmak istediğini söyleyip geri aramayınca, onu kilitlememize izin vermedi. Üzgünüm dostum."

"Yapabileceğin bir şey yok. O tüfekte serbest daha iyi hissederdim. Eğer bize doğruyu söylediyse, o zaman duyguları tavan yapmıştır ve

muhakemesini zayıflatıyor. Bex'in peşinden tekrar gitmeye karar vermesini ne engelleyebilir ki?"

"Peki ya yalan söylüyorsa?"

"O zaman belki de marketi soymak için çeteyi kim tuttuysa onu da o . Caldwell'in üzerinde ne bulduk? Onu bunlarla ilişkilendirecek herhangi bir şey var mı? Oğlunu Bex'in öldürdüğüne inandığı bir sır değil.

Ve kesinlikle istediği herkesi her işi yapması için işe alabilecek fona sahip."

Colby onaylarcasına başını eğdi. "Donna bu konuyu takip ediyor ve şu ana kadar bir şey bulamadı. Belli ki şu anda Knoxville'e gidemeyecek kadar hasta. Ve arama emri olmadan herhangi bir hayduta ödeme yapıp yapmadığına bakmak için mali durumuna bakamayız. Bana güvenin. Donna denedi. Ama yargıç onu geri çevirdi, varsayımdan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Onunla röportaj yaptı mı?"

"Resmi olarak hayır. Bizimle konuşmayı reddediyor. Ama kemoterapi tedavilerinden birinden önce onu hastanenin dışında yakaladı. Oğlu Deacon babasını hastaneye iterken onu sorularla sıkıştırmış. Hiçbir işe yaramadı ve avukatı daha sonra şefi arayarak bir daha böyle bir şey yaparsak taciz davası açmakla tehdit etti."

Max başını salladı. "Lenny Stinsky'den aldığım bilgiler dışında tetikçilerden de bir şey öğrenemedik. Hiçbiri konuşmuyor. Caldwell Senior'a ya da bu işin arkasında her kim varsa, işe alacakları haydutları doğru seçmişler. Ya da konuşurlarsa onları korkunç bir sonuçla tehdit etmiş olabilirler."

Sağ elini kalçasına vurarak düşünmeye . "Lenny ve vurulan diğer kişi hâlâ hastanede. Belki avukatları yanlarında olsa bile onları birbirlerine karşı kullanabilir ve içlerinden birinin anlaşmayı kabul etmesini sağlayabiliriz."

"Lenny Stinsky'nin onları işe alan adamın adını bilmediğini sanıyordum. Geriye sadece Chucky kalıyor. O da azılı bir suçlu. Onu anlaşmaya ikna edebileceğimizi sanmıyorum."

"Bakkal soygunu yüzünden zor zamanlar geçiriyor."

Colby omuz silkti. "Onunla konuşmayı deneyebilirsin. Benim hiç şansım olmadı."

"Belki birazdan oraya giderim." Max tekrar kalçasına dokundu. "Elinde bir isim olmasa bile, arabanın marka ve modelini de içeren daha iyi bir eşkâle sahip olmalı. Eğer onu daraltabilirsek

Olayın gerçekleştiği tarihi de belirlersek, o gece o arabada kimin olduğuna dair geçerli bir ipucu elde edebiliriz."

"Dediğim gibi, çoktan denedim. Ama belki birkaç gün hastanede kaldıktan sonra yumuşamıştır. Ya da taburcu olduğunda hapse girmekten korkuyordur. Caldwell mantıklı bir para babası gibi görünüyor.

Belki de Knoxville'e giden adam onun güvenlik görevlilerinden biridir. Onun için çalışan herkesin bir listesini çıkarabilirim ve-"

"oktan yaptım."

İkisi de Donna'nın birkaç adım durduğunu görmek için döndüler. şef hâlâ odanın diğer ucundaydı ve bu kez Blake'le konuşuyordu.

"Ne yaptı?" Colby sordu.

"Caldwell için çalışan herkesin bir listesi var. Hatta konuştum. Ama hepsi Knoxville'e gitmedikleri konusunda ısrarcı. Ve hastanedeki patronlarıyla konuşmaya çalıştığımdan beri Caldwell malikanesinde istenmeyen adam ilan edildim. Pes etmedim. Ama zamanımın çoğunu bilgisayar başında, onlarla görüşmek yerine herkesi araştırarak geçiriyorum. Yavaş ilerliyor."

Colby, "Caldwell'in para babası olduğunu ve güvenlik birinin haydutları kiraladığını varsayalım," dedi. "Neden şimdi? Eğer amacı Bex'in oğlunu öldürdüğünü itiraf etmesini sağlamaksa, neden peşine düşmek için on yıl bekledi?"

"Kanser," diye yanıtladı Max. "Kemoterapi görüyor. Ve onu avukatının ofisinde gördüğümde kesinlikle iyi görünmüyordu. Belki de yasaları çiğneyip Bex'in peşine düşerek kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdi. Belki de oğlunu öldürdüğünü itiraf ettirip hapse girmek son arzusudur. Başka kimin itiraf etmesini isteyecek bir nedeni olabilir ki?"

"Marcia Knolls," dedi Donna ve Colby aynı anda.

Max yavaşça başını salladı. "Sebebi var. Bobby'yi seviyordu ve onun ölümünden hep Bex'i sorumlu tuttu. Ama aynı soru onun için de geçerli. Neden on yıl bekledi?"

Donna kaşlarını çattı ve derin düşüncelere daldı.

Colby omuz silkti. "Bilmiyorum. Tabii Bex'i kasabada görmek Marcia'yı tüfeği ateşlediğinde olduğu gibi çılgına çevirmeye yetmediyse. Ailesinin kasabanın dışında büyük bir iftliği var. Maddi açıdan pek sıkıntıda değiller.

Belki de o pastadan bir parça aldı ve Bex'i korkutup itiraf ettirmek için o manyakları işe almak için kullanmaya karar verdi."

"Tamam," dedi Max. "Robert Caldwell Senior ve Marcia Knolls hâlâ şüpheliler. Ve her ikisini de suçlamak için elimizde hâlâ somut bir şey yok."

Colby ve Donna birbirlerine sinirli bir şekilde baktılar.

"Tüm bu olanlarla ilgili beni rahatsız eden başka bir şey daha var," diye devam etti Max. "Eğer amaç Bex'in itiraf etmesini sağlamaksa, bunu neden bu kadar aleni hale getirdiler? O haydutlar Bex'i buraya geldiğinden beri herhangi bir zamanda annesinin evinden kaçırmış olabilirler. Yakınlarda hiç komşusu yok. Çok kolay olurdu. Peki neden peşine düşmek için markete gitmesini beklediler? İkinizden birinin bu konuda bir teorisi var mı?"

"Ben değil," dedi Donna. "Ve şef yine bana el sallıyor. Muhtemelen Caldwell'leri yine bu kadar zorladığım için bana kızıyordur." Gözlerini devirdi ve odanın diğer tarafına doğru yöneldi.

"Benim de bir teorim yok," dedi Colby.

"Olabilir," dedi Max. "Ama biraz . Daha iyi bir şeyiniz olduğunu umuyordum."

"Ben bilmiyorum, sen de paylaşabilirsin. Kim bilir? Belki bir şeyler bulmuşundur. Dökül bakalım."

İki sıra ötedeki masasına yeni oturmuş olan Blake konuşmalarını duymuş olmalıydı, çünkü aniden sandalyesini Colby'nin masasının önüne yuvarladı ve ikisinden birinin ona gitmesini söylemesine meydan okurcasına kollarını kavuşturdu.

Colby kaşlarını çatı, belli ki Blake'in meydan okuyan duruşundan etkilenmemişti. "Yapacak bir işin yok mu senin? Ana caddede park cezası kesmek gibi mi?"

"Onu rahat bırakın," dedi Max.

Colby'nin ağzı seğirdi ve Max onun gülümsemesini engellemeye çalıştığını biliyordu. Yeni çocukla uğraşmak bu noktada her şeyden çok bir alışkanlık haline gelmişti. Ama Blake ciddi bir adamdı ve giderek daha da sinirleniyordu. Hem Blake'in hem de Colby'nin iyiliği için, yeni adamın katkıda bulunmaya başlamasına izin vermenin zamanı gelmişti.

"Senin teorin ne?" Colby sordu.

Blake'in yüzündeki rahatlama hissediliyordu. Sandalyesinde hazırda oturmuş, Max'in söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Tamam, Domuz karakoldan çok uzakta değil, bu yüzden dokuz-bir-bir çağrısı yapılır yapılmaz, üniformalı polislerin gelmesi sadece birkaç dakika sürerdi, SWAT ekibinin gelmesi için birkaç dakika daha gerekliydi.

vites yükseltin. Ayrıca restoran ve mağazalarımızın çoğunun bulunduğu ana iş alanının tam ortasında yer alıyor."

"Doğru," dedi Colby. "Senin de söylediğin gibi bu hiç mantıklı değil."

"Amacınız Bex'in itiraf etmesini sağlamaksa bu mantıklı değil. Ama ya amaç bu değil mi?"

Colby kaşlarını çatı. "Amanın bu olduğunu zaten biliyoruz. Lenny'nin bize verdiği tek işe yarar bilgi bu."

"Hayır. Lenny amacın Bex'i korkutmak olduğunu söyledi. İtirafını kaydetmek için onu kaçıracaklarını söyleyen Reggie'ydi. Henüz bunu doğrulayacak bir kanıtımız yok. Ama Lenny tam olarak bir dahi değil. Soru sormadı ve yaptığı şeyi neden yaptığını umursamadı. Para için Chucky ne derse onu yapıyordu. Belki de amacın Bex'i korkutmak olduğunu düşünüyordu. Ama Piggly Wiggly saldırısının gerçek nedeni ona söylenmedi."

Colby başını salladı. "Tamam. Sana katılıyorum. Ama gerçek nedenin Bex'i kaçırmak olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bu iş için kimlerin işe alındığına bir bakın. Çiçeği burnunda suçlular, diğer çete üyelerine sert olduklarını kanıtlamak isteyen, gerçekte olduklarından çok daha belalı olduklarını düşünen çete üyeleri. Olasılıkları düşünemeyecek ve muhtemelen yakalanmadan o dükkandan çıkamayacaklarını fark edemeyecek kadar aptallar. Kolay para, özgeçmişlerine ekleyecekleri eğlenceli ve yasadışı bir şey gördüler, bu da onları çetenin geri kalanı için daha da havalı gösterecekti. Belki de çete dövmesi olmayan üç kişi bunu tam çete üyeliği kazanmak için yapıyordu."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"O Lenny var. Diğerlerinden daha genç, yeni bir çete üyesi. Henüz sertleşmemiş. O zayıf bir halka, gerçekten zayıf bir halka. Onu sorgulamaya ve her zamanki polis yalanlarıyla tehdit etmeye başlar başlamaz, şarkı söylemeye başladı, bize bildiği her şeyi anlattı - ki bu çok fazla bir şey değildi, ama sonuç tam olarak tüm bu şeyi planlayan kişinin istediği şey olabilirdi."

Blake öne doğru eğildi ve kollarını Colby'nin masasının kenarına dayadı. "Olayın arkasındaki adam tetikçilerin yakalanmasını mı istedi?"

Colby kaşlarını çatı, sonra Max'e baktı. "Teorin bu mu?"

"Evet, ama mantıksal sonucuna kadar takip edin. Bu işin arkasındaki adam, kasabadaki herkesin duyması için tüm olayın halka açıklanmasını istedi. Ve Lenny'nin öteceğine güveniyordu. Onun amacı

Bayan Kane'i yakalamak. Amacı polisi Bobby Caldwell davasını tekrar incelemeye zorlamaktı."

Colby şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Garip bir şekilde mantıklı. Bir bağlantı olup olmadığını görmek için her zaman kurbanın geçmişini araştırırız. Bu eski Caldwell davasına da bakmak anlamına geliyor. Haklı olabilirsin. Oldukça zekice, hastalıklı bir şekilde. Bu da yine Bobby Caldwell'in babasını işaret ediyor. Robert Caldwell bunu başaracak kadar acımasız ve zengin. Ve ölümcül hasta olduğu için kaybedecek bir şeyi kalmadığını söylemiştik."

"Peki ya kardeşi?" Blake sordu.

"Deacon," dedi Max. "Bu işin arkasında onun olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" "Bence herhangi bir karara varmadan önce onu da araştırmalıyız.

Sonuçlar."

Colby gözlerini kıstı. "Şimdi buraya bak, ben atlamıyorum-" "Durun," diye emretti Max. "İkiniz de haklısınız. Birbirimize bakmaya odaklanmalıyız. Caldwell'lerle silahlı adamlar arasında somut bir bağlantı bulamadık. M16'ları vardı. Onlar ordu malı. Deacon eski bir asker. Belki o da bu işin içindedir ve silahları ele geçirmeyi başarmıştır. Seri numaralarının izini süren oldu mu?"

"Randy bunu ilk gün yaptı," dedi Colby. "Bunlar, denetimden geçemedikleri için imha edildikleri belirtilen bir sevkiyatın parçası. Parçalanmak yerine nasıl olup da o çetecilerin eline geçtiklerini anlamak için hâlâ bu konuyu takip ediyoruz. Caldwell de eski bir asker ve silah koleksiyoncusu. O tüfekleri ele geçirmesine yardım eden bazı bağlantıları varsa bu beni şaşırtmaz - işin içinde olduğunu varsayarsak."

"Şimdilik hepsi spekülasyon ama izleri takip etmemiz gerekiyor," dedi Max. "Hâlâ eski halimize geri dönmüş durumdayız. Ama her şeyi konuştuğuktan sonra doğru yolda olduğumuzu hissediyorum. Onlara sıkı bir şekilde saldırmalı, Donna'ya Caldwell'lerin ve kiralık adamlarının Bex kasabaya geldiğinden beri neler yaptıklarını bir araya getirmek için bulabildiğimiz her bilgiyi bulmasına yardım etmeliyiz. Zaman çizelgelerine, tarihlere, yerlere, tanıklara ihtiyacımız var. Caldwell'ler için çalışan herkesin fotoğraflarını çekelim ve bunları etrafa dağıtalım, bakalım bu zaman çizelgelerini oluşturmamıza yardımcı olabilecek birileri var mı? Bu resimleri Knoxville'deki bazı araba kiralama şirketlerine gösterip herhangi birini tanıyıp tanımadıklarını öğrenebiliriz, çünkü Caldwell'lerin ya da adamlarının bu çetecileri kiralarken kendi arabalarını kullandıklarından şüpheliyim. Büyük ihtimalle bir araba kiralamışlardır."

"Bu iyi," dedi Colby. "Mazeret ve kiralama konularını takip edebilirim."

"Yardım edebilirim," diye teklif etti Blake. "Knoxville'deki araba şirketlerinin arama emri çıkarttırmadan bize bilgi vermelerini sağlayabilirim ki şu anda bunu yapmamız mümkün değil."

"Haklısın," diye kabul etti Colby. "Muhtemelen arama izni alamayız. Yap zaman."

Kulağa hoş geliyor."

Blake ayağa fırladı ve sandalyesini masasına doğru yuvarladı. Klavyenin tıklama sesi hemen ardından geldi.

"Peki ya Marcia Knolls?" Colby söyledi. "Artık ona bakmıyor muyuz?"

"Bence henüz kimseyi göz ardı etmemeliyiz. Onun için de bir zaman çizelgesi üzerinde çalışacağız, Bex kasabaya geldiğinden beri hareketlerini takip edeceğiz. Kim bilir, belki birisi onu Caldwell'lerden biriyle ya da onların kiralık adamlarıyla konuşurken gördüğünü hatırlar."

Colby ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini aldı.

"Nereye gidiyorsun?" Max sordu.

"Hastaneye. Chucky ve Lenny'yi sıkıştırıp sıkıştıramayacağıma bakacağım ve arabanın marka ve modelini öğreneceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Max ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim. İyi polis, kötü polis oynayabiliriz."

"Ancak bu sefer kötü polis ben olursam," diye alay etti

Colby. "Yazı tura atarız."

Colby güldü ve ikisi de masalarına döndüler.

Max durdu ve ekip odasının çift camlı ön kapısına baktı. Tuttuğu korumalardan biri kapıyı açıyordu. Arkasında da Bex vardı.

* * *

BEX' KOYU SAÇLARI etrafında dönüyordu. Mable Humphries'in günler öncesinden haber verdiği fırtınanın habercisi olan hafif rüzgâra karşı ceketini sıkıca kavradı.

Max'in yanındaki Colby, "Vay canına. Onun buraya gönüllü olarak geleceğini hiç düşünmemiştim. Sence başka bir şey mi oldu?"

Max'in şey de tam olarak buydu. Bex'in yüzü hiç görmediği kadar solgundu. Ve korkunç bir şey olmadıkça korumasının onu buraya getirmesi için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Max'i görür görmez Bex'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve ona doğru koşmaya başladı.

"Max, Tanrı'ya şükür. İyi misin?" diye sordu, gözleri onunkileri arıyordu.

Max yanında duran korumaya şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve sonra tekrar ona baktı. "Ben iyiyim. Ne oldu peki? Biri seni yine vurmaya mı çalıştı?"

Gözleri büyüdü. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Yarım döndü ve yanındaki adama işaret etti. "Bay Granger, resim lütfen."

"Ne resmi?" Max sordu.

Koruma cevap olarak bir zarf uzattı. Max onun lateks eldiven giydiğini fark etti, bu yüzden otomatik olarak en yakın masanın üst çekmecesinden kendisi için bir tane aldı ve zarfı almadan önce onu çekti.

Bex'in yüzündeki korku dolu ifade ve odanın diğer tarafında Donna'yla konuşmaya devam eden şefe bakıp durması Max'e bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyordu. Max'in ensesindeki küçük tüyler diken diken olmuştu. Ve Bex'in gözlerindeki kararlı parıltıdan hoşlanmamıştı, sanki önemli bir karar vermiş gibiydi. Onu buraya her ne getirdiyse, bunu önce onunla özel olarak konuşmuş olmasını diledi.

"Bu sabah posta kutumdaydı," diye açıkladı. "Posta öğleden sonra gelir. Ama dün kontrol etmeyi unutmuşum. İçinde ne olduğunu görür görmez Bay Granger'a beni doğruca buraya getirmesini söyledim."

Max fotoğrafı çıkardı ve şaşkınlıkla baktı. Beklediği her neyse, bu değildi - kendisinin polis karakoluna girerken çekilmiş 8'e 10'luk bir fotoğrafı.

Sırtına kırmızı bir daire çizmek için boya kullanılmıştı. Dairenin bir tüfeğin nişangâhı gibi görünmesi için özel bir özen gösterilmişti. Ama onu endişelendiren bu değildi. Onu endişelendiren, yine kırmızı renkle alt tarafa boyanmış olan sözcüklerdi: İTİRAF ET YA DA ETME.

Anlamı açıktı. Bunu Bex'e her kim gönderdiyse itiraf etmesini istiyordu yoksa Max'i öldüreceklerdi. Ne istediklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bobby Caldwell'i öldürdüğünü itiraf istedi. Zarfı ters çevirdi.

"Pul yok. İade adresi yok." Korumaya baktı. "Posta geldiğinde görevde miydin?"

"Hayır."

"Kimin görevde olduğu önemli değil," dedi Bex. "Posta geldiğinde evde değildim. Ayak işlerini yapıyordum."

"Ve korumalar seni izliyor, evini değil," dedi Max. "Kesinlikle," diye onayladı.

Max'in sağında ayak sesleri duyuldu. Şef onlara doğru geliyordu.

Bex iç çekti. "O resim karma sanırım, bana geçmişimle yüzleşme zamanımın geldiğini söylüyor." Sinirli bir şekilde güldü.

Max'in midesi korkuyla sıkıştı. Bu aniden, bir istasyon dolusu polis dinlerken yapmak istemediği bir .

"Bayan Kane," dedi şef Max'in yanında dururken. "Sonunda geldiğiniz için teşekkürler. Hemen görüşme odasına gidelim. Konuşacak çok şeyimiz var."

ve onun yanından geçerek istasyonun sol ön köşesindeki odaya baktı; geniş pencereden içerideki masa ve sandalyeler açıkça görülüyordu. "Tamam."

Thornton bir Cheshire kedisi gibi gülümsedi ve odayı geçti. Görüşme odasının kapısını açık tuttu ve diğer elini Bex'in kendisine katılması için salladı.

Ona doğru yürümeye başladı.

"Hayır." Max onun önüne geçerek yolunu kesti.

Kaşlarını çattı. "Max, sorun yok. Olmasını beklediğim şey buydu. Geçmişten sonsuza dek saklanamam. Sana o gece neler olduğunu anlatmalıyım.

."

"Kapa çeneni, Bex."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Thornton odanın öbür ucundan, "Şimdi dinleyin," diye yarı bağırdı.

"Görünüşe göre Bayan Kane soruşturmamızla ilgili önemli bilgilere sahip. Ne yaptığın konusunda çok dikkatli olmalısın evlat."

Max patronunu görmezden geldi. Kaşlarını çatarak Bex'e baktı. "Eve geri dönmen gerek. Hemen."

Başını salladı, görünüşe göre titremesine rağmen cesur olmaya .
"Yapamam. Tehlikedesin. Anlamıyor musun? Ve bu benim hatam. Sana ne yaptığımı söylemek zorundayım-"
"Tek kelime daha etme." Elini tuttu ve onu çıkışa doğru çekti.

Bölüm On Dört

Bex, Max'in kamyonunun ön camından bakarken, Max çakıllı bir yolda, cesaret edebileceğinden çok daha hızlı ilerliyordu ama bir şekilde kontrolü tamamen elinde tutmayı başarıyordu. Kamyon, bu arka yollardan birinde otuzun üzerine çıktığında her zaman olan hendeğe doğru o korkutucu kaymalar olmadan yolda sorunsuz bir şekilde kaldı.

"Anlamıyorum," dedi. "Bir röportaj için beni karakola götürmeye çalışıyorsun ve gittiğim anda beni susturmak için neredeyse kaçıırıyorsun. Sonra da korumamı gönderiyorsun."

"Artık senin korumanım. Seni kendinden koruyorum."

Kamyonu yavaşlattı, sonra bir başka çakıllı yola saptı, bu yol öncekinden daha da dardı. Karşıdan gelen biriyle karşılaşırlarsa, birbirlerini nasıl geçecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Max, nereye gidiyoruz?"

Cevap olarak daha da yavaşladı ve elini ön cama doğru salladı. Ağaçlar seyrelti ve yerlerini, tepeleri süsleyen tek tük gölge ağaçlarıyla geniş ve temiz bir araziye bıraktı. Kış otları yeni ve gür bir şekilde çıkıyor, kurumuş kahverengi yaz otlarını muhteşem bir yeşil renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Ve bir futbol sahası uzunluğundaki tepenin üzerinde etkileyici görünümlü bir kütük kulübe vardı. Ön cephenin ortasında büyük bir cam A-çerçeve ve kulübenin etrafını boydan boya saran kapalı bir sundurma bulunuyordu. Çatı çizgisi düzensizdi, yer yer keskin bir şekilde eğimliydi ve içeride büyük açık alanlar olduğunu ima ediyordu.

Kamyonetini verandanın önüne çekti ve motoru durdurdu. "Senin mi?" diye sordu.

"Evet. Fırtına kopmadan içeri girelim."

Öne doğru eğildi ve tepesinde dönüp duran kara bulutlara baktı.

Daha kapısını açmayı bile başaramadan Max onu kaldırıp dışarı çıkarmıştı. Max onu ayağa kaldırana kadar ellerini onun omuzlarına koydu, sonra hızla uzaklaştı ve tekrar onun kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı.

"Kendi başıma da inebilirdim." Kamyonun yan tarafındaki metal basamakları işaret etti.

"Biliyorum." Onu verandanın merdivenlerine yönlendirdi ve arkasından gitti.

Onun bakışlarını üzerinde hissedince yüzü alev alev yandı ve kendini bir kot pantolon ve düz beyaz bir bluzdan daha güzel bir şeyler giymiş olmayı dilerken buldu. Ve bu da, şu anda düşünmesi gereken son şey bu iken, görünüşünü önemseydiği için kendisine ve Max'e kızmasına neden oldu.

İki katlı geniş fuayeyi ve ana odayı görmesini sağlayan A şeklindeki cam duvarın içine yerleştirilmiş cam kapının önünde durdu. Arka duvar da A çerçeveli camdı ve muhteşem bir göl ile ötesindeki tepelerin daha da nefes kesici manzarasını sunuyordu.

"Ne inanılmaz bir ev. Manzarası da muhteşem." Kapının kilidini açtı ve iterek açtı. "Hoşuma gitti."

"Beğendin mi? Burası bir cennet." Aceleyle içeri girdi, kütük duvarların sıcak altın tonlarını, devasa kirişleriyle yükselen tavanı seyre daldı. Odanın ortasındaki ağır bir zincirden sarkan, geyik boynuzlarıyla sarmalanmış dairesel metal avize. Mobilyalar koyu kahverengi deri ve metal işlemeliydi. Tıknaz ahşap sehpa ve büyük bir sehpa, ortadaki oturma alanının geri kalanını kaplıyordu ve etraflarında çok sayıda açık zemin vardı. Her yer inanılmaz derecede erkeksi, sadeliği içinde zarif ve düzenliydi.

Ceketlerini alıp kapının yanındaki kancalara asarken, "Burası sana çok yakışmış. Görünüşe göre tüm hayallerini gerçekleştirmişsin - polis olarak çalışmak, şehirden uzakta muhteşem bir araziye sahip olmak. Senin adına çok mutluyum."

Başını eğip onu inceledi. "Peki ya sen? Hayallerin gerçek oldu mu?"

Hayalini kurduğu tek şey hayatını onunla geçirmektir. Ondan uzaklaştı ve camın arka duvarından dışarı, rüzgârın küçük beyaz dalgalara dönüştürdüğü suya baktı.

Şingirdayan bardak sesiyle omzunun üzerinden baktı. Max odanın bir ucunda durmuş, kulübenin geri kalanı gibi bal rengi altınla boyanmış, eski ahır ağacından yapılmış gibi görünen bir barda içki dolduruyordu.

Pencerenin yanında ona katıldı ve bir bardak uzattı. "Eski günlerdeki gibi rahatlatıcı bir şey. Hâlâ burbon ve kola seviyor musun?"

Gülümsedi ve ondan aldı. "Hâlâ seviyorum. Bunlardan birkaçını paylaştığımızda yasal içki içme yaşında bile değildim."

Ahşap çerçeveye yaslandı, yüzü ona dönüktü. "O zamanlar yapmamamız gereken pek çok şey yaptık. Ailelerimiz bilselerdi çok kızarlardı."

Neredeyse içkisi boğazına kaçacaktı, öksürdü ve sonra ona sulu bir gülümseme verdi. "musun? Bir arkadaşımınla kalmam gereken gecelerin yarısında seninle olmak için gizlice kaçtığımı fark etse annem beni öldürürdü."

Kaşları kalktı. "Gerçekten annenin şüphelenmediğini mi düşünüyorsun? Neredeyse senin evinde yaşıyordum, birlikte çok zaman geçirdik. Geri kalan zamanlarda benimle birlikte olmak için gizlice dışarı çıktığını anlamadığını mı sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Akıllı bir kadındı. Sanırım biliyor ve geliyor olabilirdi. Seni hiç sahip olamadığı oğlu gibi sevdi. Tıpkı senin onu kazandığın gibi..." Durdu ve başını salladı.

"Tıpkı seni kazandığım gibi mi?" dedi.

İnkâr etmenin bir anlamı görerek başını salladı. Nasıl inkâr edebilirdi ki? Onu on iki ya da on üç yaşından beri seviyordu.

İçkisini yudumlarken bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadı. de içkisini aldı ve kapıdan çok uzakta olmayan şöminenin tuğla ocağının üzerine koydu. Sonra, çok yavaşça, ona arkasını dönmesi için her fırsatı vererek eğildi ve onu öptü.

Gözlerini kapadı, ona karşı eridi, kolları sanki kendi isteğiyle göğsünden yukarı kayarak boynunun arkasına dolandı. Başını kavradı, diğer eliyle sırtını okşadı, başparmağı bluzunun ince kumaşı üzerinden teninde küçük daireler çizdi.

Öpüşme, gençken yaptıkları pek çok öpüşme gibi aceleye getirilmiş ya da çılgınca değildi. Bu öpücük daha çok bir keşif, daha çok bir soruydu, tereddütlü ama kendinden emin, eğer böyle bir şey varsa. Sanki onun kendisine yeşil ışık yakmasını ya da durmasını söylemesini istiyordu. Sıcaklık vardı ama dikkatlice ayarlanmıştı. Yanmaya hazır ama acımasızca geri çekilen bir ateş. Tek yaptığı onu hayal kırıklığına uğratmak ve daha fazlasını istemesine neden olmaktı.

Öpüşmeyi kesti ve onun kollarından itti. Gergin bir kahkaha attı ve bardağını ocaktan aldı.

"Stajyerlerinden birine beni öptüğünü itiraf etmek zorunda kalacak mısın? Mutlu bir çiftin arasına girmek istemem."

İçkinin geri kalanını bir yudumda yuttu, sonra yanık gözlerini sulandırınca gözlerini kaydırmak zorunda kaldı.

"Hâlâ başka biriyle çıkıyor olsaydım seniöpmezdim." Ses tonu kesik, gözleri soğuktu.

Söylediği anda pişman olmuştu. Anlaşılan Marcia'nın daha önce Max ve stajyerler hakkında söyledikleri Bex'in sandığından daha derine inmişti. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Max onun değildi ve bir daha asla onun olamayacaktı. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Yaşam alanından siyah granit kaplı bir ada ile ayrılan mutfağa geçti. Bardağını lavaboda yıkadıktan sonra kuruması için süzgecin üzerine koydu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi, sesi kısıkta ama derin tınısı devasa alanda rahatlıkla duyuluyordu.

Omuz silkti ve kanepelerden birine geçti. Adamın yanına oturmasından endişe ettiği için onun yerine koltuklardan birini seçti, deri makosen ayakkabılarını tekmeleyip bacaklarını yukarı çekti. "Beni buraya konuşmak için getirmene de gerek yoktu. Konuşmamı karakolda da yapabilirdim. Tek yaptığın kaçınılmaz olanı ertelemek oldu."

Bardağını sehpanın üzerine bıraktı ve kanepenin ona en yakın ucuna oturdu. "Kaçınılmaz olan ne?"

Üşümediği halde ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Kaçınılmaz olan, beni tekrar istasyona geri götürmek zorunda kalacak olman."

"Neden? Sırf beni koruduğunu düşündüğün için bir şeyi itiraf edebilesin diye mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Max. *Yaptığım* bir şeyi itiraf ederdim seni korumak için. Ben suçluyum. Bobby Caldwell'i ben öldürdüm."

On Beşinci Bölüm

"Sana inanmıyorum," dedi Max.

Bex ona baktı. Sakin bir şekilde kanepede oturmuş, onun masumiyetine olan inancını ilan ediyordu.

"Sonunda itiraf ettiğimde şok olursun, kızarsın ya ... bir şey yaparsın diye düşünmüştüm. Gerçeğe inanmayı reddetmeni beklemiyordum."

"Oh, onu öldürdüğünüze inandığınızı inanıyorum. Bu başından beri şüphelendiğim bir şeydi. Şef seni hapse attığında beni neden görmediğini açıklıyor. İlk fırsatta kasabayı neden terk ettiğini açıklıyor. Ve neden bu kadar uzun süre uzak kaldığını da açıklıyor. Ama gerçekten birini öldürebileceğini düşünüyor muyum? Hayatta olmaz."

Parmakları sandalyenin koluna doğru kıvrıldı. "Ne yani, her şeyi halüsinasyon mu gördüm? Ne polissin sen öyle. Suçlu taraf itiraf ediyor ve sen itirafı görmezden geliyorsun."

Derin bir iç geçirdi. "Bex, o gece beni terk ettikten sonra sana çok kötü bir şey oldu. Bence Bobby muhtemelen seni yine takip , belki seni bir yere çekti ya da kulübesine gitmeye zorladı. Sana tecavüz etmeye çalıştı, belki de tecavüz etti-"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Çenesi gerildi ve başını salladı, yüz hatlarında bir rahatlama ifadesi belirdi. "Ama sana saldırdı. Sen de karşılık verdin. Eğer bunun sonucunda öldüyse, bu nefsi müdafaadır. Cinayet değil."

Yerinde duramayarak ayağa fırladı ve odanın içinde volta atmaya başladı. "O kadar basit değil." Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Evet, Bobby o gece kulübesine gitmem için beni kandırdı. Evet, bana saldırdı ve ben de karşılık verdim. Onu öldürmek istememiş olabilirim ama öldürdüm." Volta atmaya bıraktı. "Nefsi müdafaa mı?" Acı acı güldü. "Elbette öyleydi. Ama bana kim inanırdı ki?"

"Yapardım. Yardım ederdim. Bana bir şans verseydin sana yardım ederdim." "Tek yapacağın polis memuru olma hayalini yok etmek olurdu.

Thornton benim tarafımı tuttuğunu göz ardı etmezdi.

İnanın bana, benim bir katil olduğuma inanıyor ve buna o zaman da inanıyordu."

"Çünkü konuşmadın. Kendini savunmak için bir şey söylemeyi reddettin."

"Yapamadım. İşlerin nasıl biliyorsun. Bobby beni takip ediyor ve hayatımı cehenneme çeviriyordu. Ama bunu başkalarının önünde, elimde kanıt varken yapmayacak kadar zekiymi. Herkesi, onun hakkında hikayeler uyduran delinin ben olduğuma inandırdı. Babası onu o kulübeye çeken kişinin ben olduğumu söyleyecekti. Ve bunu, beni aptal durumuna düşürdüğü için onu öldürmek amacıyla yaptığımı söyleyecekti. Konu Bobby olunca, herkesin ona inanmasını sağlayacak kadar zengin ve kördü.

Hayatımın geri kalanını hapiste geçirirdim. Bu yüzden kimseye söyleyemedim. Hapse girmemek için tek umudum ağzımı kapalı tutmak ve hakkımda dava açılmasına yetecek kadar kanıt olmamasını ummaktı."

"O zaman neden şimdi itiraf ediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. Birisi -muhtemelen Bobby'nin babası- geçmişî gündeme getirmeye, beni olanlarla yüzleştirmeye çalışıyor. Eğer yapmazsam-

"Beni öldürecekler mi? Aman Tanrım, Bex. Ben bir polis memuruyum. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Benim kurbanlık koyun olmanı istemiyorum, özellikle de masum olduğun halde."

Kollarını kavuşturdu. "Öldüğüne sevindiysem masum muyum? Çünkü öyleyim. Kulağa korkunç geliyor. Ve bu konuda kendimi suçlu hissetmediğim için yıllarca suçluluk duydum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Biri hayatını kaybettiği için rahatlamamam gerektiğini biliyorum. Ama Bobby hastaydı, kötüydü. Ve biliyorum ki o gece ölmeseydi eninde sonunda beni öldürecekti."

Ayağa kalktı ve volta atmasını engellemek için onun önüne geçti. Sonra ellerini onun omuzlarına koyarak yüzünü ona dönmesini sağladı.

"Kendinizi suçlu hissetmenizi gerektirecek bir şey yok. Geriye dönüp , yılların tecrübesiyle, haklı olduğundan hiç şüphem yok. Eninde sonunda seni öldürecekti ya da öldürmeye çalışacaktı. Ama ben seni korurdum, Bex. Eğer bana izin verseydin."

Gözlerinde aniden beliren nemi kırıştıtararak uzaklaştırdı. "Sana o kadar basit olmadığını söylemişim. Hiçbir zaman da olmadı."

Onun çenesini yukarı kaldırdı. "Çünkü beni korumak istedin. Benim işimin seni korumak olduğunun farkında değil misin, tam tersi değil?"

Başını iki yana salladı. Çünkü adam yanıliyordu. Bobby'nin arkadaşları, Bobby'nin onu taciz ettiği o korkunç yılda Max'i birden fazla kez dövmüşlerdi. Max'in başına korkunç bir şey gelmesi an meselesiydi.

Ve bir şekilde Bobby gibi birinin dikkatini çektiği için bu onun hatasıydı. Başarısızlıklarının bedelini Max'in ödemesine izin veremezdi.

"Bex," dedi, derin sesi yumuşaktı ama altında ergenliklerinde olmayan bir çelik ipliği vardı. "Şu anda bu konuyu açmanın sana kazandıracağı hiçbir şey yok. O zamanlar yaptığın gibi kasabayı terk etmek gibiydi. Çoğunun gözünde sadece suçlu görünmene neden oldu. Ve bu da yıllar sonra nefsi müdafaa iddiasını kanıtlamayı son derece zorlaştırıyor. Bu yüzden sessiz olmalısın. İtiraf yok."

Başını iki yana salladı. "İkimiz de Knoxville'e geri bunların hiçbirisi olmamış gibi davranamayacağımı biliyoruz. Destiny'ye gelir gelmez bir şeyler başlattım. Ve şu anda olanların arkasında Bay Caldwell ya da başka biri olsun, durmayacaklar."

". O zaman yapabileceğimiz tek bir şey var. Bobby Caldwell'in ölümünü kendi başımıza araştırmalı ve masum olduğunu kanıtlamak için ihtiyacımız olan delilleri toplamalıyız. Sonra, ancak o zaman, şefe gidip davamızı sunacağız." Ellerini onun omuzlarından indirdi. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Kadın tekrar tartışmadan çıktı ve odanın en sağındaki, mutfığa yakın bir açıklığa yöneldi. Botları parke zeminde yankılandı. Birkaç dakika sonra, dün gece kızın evine getirdiği aynı kalın dosyayla geri döndü. Ayrıca bir bloknot ve kalem de vardı.

Defteri ve kalemi yanındaki sehpanın üzerine bıraktı ve dosyayı sehpanın üzerine koydu. Kanepenin kenarına oturarak klasörü açtı ve çeşitli kâğıt ve resimleri karıştırdı. Sonunda şeyi buldu; tarihlerin ve saatlerin grafiği ile her bir saatin yanında madde işaretli cümlelerin bulunduğu bir sayfa. Sayfaya dokundu.

"Bobby'nin ölümüyle ilgili resmi zaman çizelgesi , tüm gün boyunca belirli bir saate kadar neler yaptığının ve daha sonra cesedinin Deacon ve babası tarafından bulunmasının kaydı."

Baba ve oğlun Bobby'nin cesedini bulma düşüncesi içini ürpertti. Bu asla bir kâbus olmalıydı. Avukatın bürosundaki yaşlı Caldwell'de gördüğü nefret ve acıya bakılırsa, o da oğlunun ölümünü kesinlikle atlatamamıştı.

"Bu dosyadaki her şeyi yıllar boyunca onlarca kez okudum. Bu yüzden hikayenizin bildiklerimizle örtüşüp örtüşmediğini anlayabilirim."

Tekrar gözlerini kırptırdı, şaşırmişti. "Neden onlarca kez okudun?"

"Sevdiğim kadın kaçtı. Sen ne düşünüyorsun?"

Adamın ses tonundaki acılıktan ürkererek geri çekildi. "Özür dilerim Max. Gerçekten üzgünüm."

"Yani her şeyi yeniden yapabilseydin, o gece sana evlenme teklif ettiğimde bana hayır demez miydin?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Aynen öyle. O zaman gerçekten üzgün , değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Eğer kavga edeceksek, belki de beni karakola geri götürmeli ve itirafımı yapmama izin vermelisin."

Kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra başını salladı. "Kavga yok. Üzgünüm, Bex. Bunca yıl sonra seni tekrar görmek büyük bir şok oldu. Görünüşe göre bunu pek iyi karşılamıyorum."

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Ben de öyle. Seni üzmeden yanında ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum. Bu yüzden şehre geldiğimde annenle babana gitmedim. Ailene merhaba demeyi çok isterdim. Ama aramızda geçenlerden sonra seni üzme riskini almak istemedim."

Adam ona inanamayarak baktı. "Ailemi görmek istiyordun ama ne yani, bilerek beni görmemek için şehre girip çıkmaya mı çalışıyordun?"

"Yine yapıyorum. Söylediğim her şey yanlış çıkıyor. Beni kasabaya götürebilir misin, Max? Burada ikimiz de birbirimize iyilik yapmıyoruz."

", Bex."

Adamın ses tonundaki ısırik daha düşünmeden oturtmuştu. Sonra onun talimatlarına uyduğu için kendine o kadar kızdı ki ayağa fırladı ve onun yanından ön kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Ayağa kalktı ve kızın kolunu tutarak onu durdurdu. "Bex-"

"Hayır." Elini salladı ama adamın parmakları demir bir bant gibi bileğinin etrafında kaldı. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ve nefesi kesik kesik gelmeye başladı. "Kes şunu, Max. Bana ne yapacağımı söyleme ya da gitmek istersem engel olma hakkına sahip değilsin. musun? Onun yaptığı da . Beni okulda bir kuytuda köşeye sıkıştırır ya da annem evde yokken arka bahçemde bana sürpriz yapardı. Ve beni korkuturdu, üstünlüğünü kullanırdı.

bana istediğini yaptırmaya çalışırdı. Tıpkı şu anda senin yaptığın gibi kolumdan tutardı."

Gözleri büyüdü ve hemen onu . Kadın bileğini ovuştururken adamın yüzündeki kan .

"Bex, Tanrım, çok üzgünüm. Neler yaşadığını düşünmüyordum." Ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Fiziksel olarak gitmeni engellemeye çalışmayacağım. Ama lütfen, lütfen ne yaptığınızı düşünün. Sana yardım etmek istiyorum." Gözleri işkence görmüş gibi bakıyordu. "O zamanlar denesem de seni koruyamazdım. Ama artık yetişkin bir adamım. Ve ne yaptığımı biliyorum. Şimdi seni korumama izin ver. Seni güvende tutmama izin ver."

Telefonu çaldı. Kaşlarını çatıp ekrana baktı, sonra yan taraftaki bir düğmeyi çevirerek susturdu.

"Bex? Ne ? Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Onun gözlerindeki acıyı görmeye, sesindeki acıyı duymaya ve buna kendisinin neden olduğunu bilmeye dayanamıyordu. Ne yaparsa yapsın, onu hep incitmiş gibi görünüyordu. Ona evlenme teklif ettiğinden ve o da bunu reddettiğinden beri. Ondan sonra tüm hayatı alt üst olmuştu. Ve şimdi onunkini de alt üst ediyordu. Evet deseydi ne olurdu?

Hayır, o yola giremezdi. O zamanlar evet diyemezdi. Onu ne kadar severse sevsin, evet derse onun ölüm fermanını imzalamış olacağını biliyordu. Çünkü Bobby'nin alay ettiği şeylerden biri de buydu: Eğer o ona sahip olamazsa, kimse olamazdı. Ve ona inanmıştı. Onunla evlenmeyi kabul etseydi Max'i öldürecekti. Ve bu dayanamayacağı bir şeydi.

Sözüne sadık kalan Max, fiziksel gücünü ona karşı kullanarak onu durdurmaya çalışmıyordu. Çünkü o Bobby değildi. Max iyi bir adamdı, hep öyle olmuştu. Ve ikisini karşılaştırması çok yanlıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Bobby ve senin hakkında bunu söylememeliydim... acımasızcaydı. Ve bir yalandı. Çünkü senin beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Sen onun gibi değilsin, Max. Asla olmadın ve . Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bunu bilmiyorum. Ama sana yardım etmek istediğimi biliyorum. Bana izin verir misin, Bex?"

Yavaşça başını salladı. "Eğer . Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bobby Caldwell'in öldüğü gün, uyandığın andan polisler sabah saat bir civarında kapını çalana kadar tam olarak ne yaptığını anlatmanı istiyorum." Yasal defteri ve kalemi aldı ve kanepeye oturup beklemeye başladı.

"Ama... çoğunu biliyorsun. O gece dokuz buçuğa kadar birlikteydik." Onun bakışlarına karşılık vermedi. Yapamazdı. Çünkü o gece ona evlenme teklif etmişti. Ve o da onu reddetmişti.

"*Hepsi,*" diye tekrarladı, hiç . "Senin bakış açıdan, uyandığın andan itibaren."

Derin bir iç çekti ve daha rahat etmek için bacaklarını kanepeye çekerek onun yanına oturdu. En azından burada onun yanında otururken, daha mahrem detayları anlatırken onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyordu.

"Annem sık sık yaptığı gibi beni uyandırdı. Hiçbir zaman erken kalkan biri olmadım. Ama doğum günümdü ve Cumartesi günüydü ve tek bir dakikayı bile kaçırmak istemediğimi biliyordu. Bir sürü planımız vardı."

"Biz kim?"

"Biz, annem ve ben. Ve sonra... sen ve ben." Boğazını temizledi. "Daha sonra buluşmamız gerekiyordu."

Bir an tereddüt etti, sonra "Devam et" dedi.

Annesiyle birlikte alışveriş yaptıkları, manikür yaptırmak için kuaföre gittikleri ve son dakikada pedikür için de para harcadıkları günü anlattı. Annesi emekli bir öğretmendi ve Bex'i geç yaşta sürpriz bir bebek olarak dünyaya getirmişti. Yani çok fazla boş zamanı vardı ama çok fazla parası yoktu. Ama Bex'e unutamayacağı bir on sekizinci yaş günü sözü vermiş ve bunun için bütün yıl para biriktirmişti. Onun için hiçbir şey çok iyi değildi Bexey.

Pantolonunun kumaşını karıştırdı. "Bu lakabı şimdiye kadar unutmuştum."

Kolunu ona doladı ve onu çekti. "Annen için çok üzgünüm."

Gözlerindeki nemi geri kırıptırdı. "Teşekkür ederim. Onun yanında olmana sevindim. Senden çok bahsederdi. Sizi çok severdi."

Onun omuzlarını sıktı. "Biraz vermek ister misin?"

"Hayır." Gözlerini sildi. "Bu bitirmek istiyorum." Kendini toparlaması bir dakika sürdü. Sonra ona annesiyle geçirdiği günün geri kalanını anlatmaya başladı. Kasabadaki küçük dükkânlardan birinde, Bex'in her zaman çok daha iyi olduğunu düşündüğü el işi ürünler satan bir dükkândan birbiriyle uyumlu çantalar satın aldılar.

Moda dergilerinde gördüğü herhangi bir şey. En sevdiği restoranda öğle yemeği, bir sonraki kasabada bir deniz ürünleri zinciri.

"Hemen hemen hepsi buydu. Gündüz saatlerimi annemle geçirdim. Ayrıca ev yapımı çilekli cheesecake yaptı ve eve gittiğimizde ondan bir parça yiyerek karnımızı doyurduk. Sonra bana bir öpücük verdi, sarıldık ve seni görmeye gidebilmem için arabasının anahtarlarını verdi."

"Evden ne zaman çıktın?"

"Aşağı yukarı yedi buçuk. Doğruca Caldwell arazisinin kenarındaki ahıra gittim, babanın arazisinin başladığı yerden sadece bir taş atımı . Sen zaten oradaydın."

Parmakları boş boş bluzunun üzerinden omzunu okşadı ama hiçbir şey söylemedi.

Burnunu çekti, gözlerini tekrar sildi. "Şimdiye kadar yaşadığımız en romantik akşamdı. Her şeyi düşünmüştün. Yumuşak battaniyeler ve yastıklarla yere taze saman serdirmiştin. Fenerler yumuşak bir ışık saçıyordu."

Bir kahkaha patlattı. "Tüm o yanıcı yakıtla canlı canlı yanmadığımız için şanslıyız. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"On sekizinci doğum günümün mükemmel olmasını istediğini düşünüyordun."

Ve . Evlenme teklifin de öyle. Her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm Max."

Kolu kadının omuzlarından düştü ve sanki kadın az önce geleceklerini yok ettiği andan bahsetmemiş gibi defterine birkaç not aldı. Ama alnındaki gerginlik çizgilerinden adamın anılara karşı rol yaptığı kadar bağışık olmadığını anlayabiliyordu.

"Aynı ayrıldık," dedi. "Sen annenin arabasına bindin, ben de eve gitmek için tarladan geçtim. Saat dokuz buçuk civarıydı. Ertesi gün erken kalkmam gerekiyordu, böylece babam birlikte restore ettiğimiz eski hurdanın karbüratörünü yeniden yapmama yardım edebilecekti. Ama doğruca eve gitmediniz, değil mi? O akşam daha sonra kasabada görülmüşsün. Bobby ile birlikte."

Onun yanında kaskatı kesildi. "Bobby ile birlikte değildim. Bobby'yle asla isteyerek birlikte olmadım. Asla."

Kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Sana ne kadar takıntılı olduğumu, seni yalnız bırakmayacağını ilk elden biliyordum. Seni rahat bırakması için onunla ve babasının çiftlikte tuttuğu adamlarla birden fazla kez kavga ettim. O yüzden bir şey ima ettiğimi düşünüp üzülme. O hasta bir sapıktı. Bu kadar. Ama

Berbat yasalar yüzünden Bobby gerçekten çizgiyi aşp size zarar verene kadar Thornton'un yapabileceği bir şey yoktu. Berbat bir şey, gerçekten öyle. Ama o zamanlar böyleydi."

Dökülmemiş gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kırıştırdı ve titrek bir nefes verdi. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak, Bex. Birbirimizi incitecek şeyler yapmamaya çalışalım ve bunu atlatalım, tamam mı?"

"Tamam." Koltuğa yaslandı. Bir şimşek patlaması kararan gökyüzünü aydınlattı. Evin arkasındaki su şimdi o kadar dalgalıydı ki, ona Caldwell arazisinin arkasından akan deredeki akıntıları hatırlattı, Caldwell malikanesinden sık ağaçlarla gizlenmiş, otuz metre ve daha yüksek derin uçurumları oyuyordu. O, Max ve diğer bir grup gençle birlikte, Robert Caldwell'in güvenlik görevlileri olan çiftlik sahipleri bir gece onları silahla kovalayana kadar, cesaret edip defalarca tırmandıkları uçurumlar.

Hepsi aptaldı ve hayatta oldukları için şanslıydılar. Yaşlı Caldwell'in neden etrafındaki tüm o haydutlara ihtiyaç duyduğunu hiç anlamamıştı. Ama belki de bu tür bir paranoya zengin olmanın getirdiği bir şeydi. Yine de, bir yıl mahalledeki bazı çocukların ahırlarını cinsel içerikli karikatürlerle boyadığı bir vandalizm dalgası yaşamıştı. Arazideki bazı gizli kameraların görüntülerini yayınlayana ve o çocukları suçlarından dolayı ıslahevine attırana kadar komikti. Belki de o kadar paranoyak değildi. Belki de zeki olan oydu.

"et," diye Max. "Ahırdan dokuz buçukta ayrıldınız. Sonra ne oldu?"

"Eve girdiğimde-" "Doğruca eve mi gittiniz?" "Evet."

"Oraya vardığınızda saat kaçtı?"

"Ahırdan doğruca eve geldim, yani muhtemelen on beş dakika sürmüştür. Ve evde sadece birkaç dakika kaldım, belki on dakika. Annem migren krizlerinden birinin eşiğindeydi. Sanırım aşırıya kaçmıştık - belki de biz dışarıdayken çok fazla gazlı içecek içtiği için susuz kalmıştı, bilmiyorum. Her neyse, hapları bitmişti. Arabaya geri döndüm ve şehre inip Maple Caddesi ile Beşinci Cadde arasındaki yirmi dört saat açık olan tek markete gittim."

"Smiths."

"Evet."

"Kapının üstündeki kocaman saate baktığımda saatin 10:22 olduğunu hatırlıyorum."

"Tam olarak on yirmi iki mi?" Başını salladı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Saati karaladı.

"Kendi kendime o gece başıma korkunç bir şey gelirse polise saat 10:22'de olduğunu söylemem gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

Bakışları onunkilere kaydı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o sırada Bobby Caldwell dükkana girdi."

On Altıncı Bölüm

Bex ellerini birbirine doladı, on yıl önceki o korkunç gecenin kötü anıları üzerine .

"Her gibi beni taciz etti. Kolumu tuttu, bana süründü."

Max'in kalemi durdu, parmak eklemleri kaleminin etrafında beyazlaştı.

"Mağazada başka kimse var mıydı?"

"Satış görevlisi. Adını bilmiyorum. Oh, ve Marcia." "Marcia Knolls mu?"

Başını salladı. "Her zamanki gibi Bobby'yi takip ediyordu. Bobby de onu görmezden geliyor, onun yerine beni rahatsız ediyordu. Ona beni rahat bırakmasını söyledim ve annemin ilaçlarını almak için kasaya koştum. Ödedikten sonra arabama koştum ve oradan ayrıldım."

"Bobby ve Marcia o neredeydi?"

"Marcia benden kısa bir süre sonra çıktı ve arabasına binip gitti. Kırmızı ışıktaki arkamda durduğunu ve bana parmak salladığını hatırlıyorum. Bobby'nin dükkândan çıktığını görmedim. Ondan sonra nereye gittiğinden emin değilim."

"Doğruca eve mi gittin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Benzinimin bitmek üzere olduğunu fark ettim ve eve varamayacağımdan endişelendim, bu yüzden durup depoyu ." Ona hangi istasyonu kullandığını söyledi.

"Seni gören oldu mu?"

Masanın üzerindeki dosyaya doğru elini salladı. "Eğer dava dosyası buysa, bu kısmı bilmiyor musun? Eminim şef, adamlarına kasabayı taratarak şüpheli kişiler için bir zaman çizelgesi oluşturmalarını istemiştir. Ve bir numaralı şüpheli ben olduğuma göre, muhtemelen kaç galon benzin aldığımı ve parasını nasıl ödediğimi tam olarak biliyorsunuzdur."

"Markette olduğunu ve benzin aldığını biliyordum. Ama Bobby'nin seni taciz ettiğini bilmiyordum. Marcia'nın dükkanda olduğunu da bilmiyordum. Seni her adımdan geçirerek zalim olmaya çalışmıyorum. Sadece hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olmaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Depoyu doldurdunuz ve ödeme yapmak için içeri mi girdiniz?"

". Annemin kredi kartı yoktu, benzine ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Haplar için bana sadece beş dolar verdi. Neyse ki çantamda bebek bakıcılığı param vardı. Ama evet, ödemek için içeri girmem gerekti. O gece Bay Alverson çalışıyordu. Bunu hatırlamak kolay. Her zaman oradadır. Şimdi bile. Geçen hafta onu orada gördüm."

Max'in ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Orayı kendi küçük derebeyliği gibi yönetiyor. İçeride ne kadar kaldın?"

"Uzun sürmez. Belki beş dakika. Eve gittim, anneme ilaçları verdim ve onu . Tam ben de yatmak üzereydim ki kapının hafifçe vurulduğunu duydum. Ama kimse . İşte o zaman notu gördüm. Birisi onu kapının altından atmıştı."

Yazmayı bıraktı. "Bir not mu? Kimden gelmiş?"

"Senden."

Başını . "Ben mi? Ben sana not göndermedim."

"Bunu artık biliyorum elbette. Not güya arkadaşlarından biri aracılığıyla gönderilmiş. Babanın sana bir şey için kızdığını ve telefonunu aldığını söylüyordu. Ama benimle gerçekten konuşman gerekiyormuş, bekleyemezmiş. Teklifini reddettiğim için hâlâ kızgın olduğunu ve belki de beni evet demeye ikna etmeye çalışacağını düşündüm. Ama aynı zamanda başka bir şey olduğundan, belki de başının belada olduğundan endişelendim. Notta Caldwell arazisindeki bir kulübede buluşacağımız yazıyordu. Elle çizilmiş küçük bir harita bile vardı."

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmedin mi? Beni aramayı düşünmedin mi?"

"Neden inanayım ki? Telefonunun babanda olduğuna dair nota inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Caldwell arazisindeki o ahırda onlarca kez karşılaşmıştık. Kulübenin yeni keşfettiğin bir yer olduğunu düşündüm, babanın arazisinin sınırına yakın, yakalanmadan buluşabileceğimiz başka bir bina. Seninle her zamanki yerimizde buluşmaktan farklı görünmüyordu. Ve o kadar kötü şartlarda ayrıldıktan sonra, belki de ahırda buluşmak istemediğini düşündüm. Karma falan. İşleri düzeltmek için endişeliydim. Benden nefret etmeni istemedim."

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Senden asla nefret edemem, Bex. Bobby'nin cesedinin daha sonra bulunduğu kulübenin aynısı olduğunu varsayıyorum."

Başını salladı.

"Lütfen bana notu sakladığını söyle."

"Kulübeye gittiğimde yanımdaydı. Ama ayrılırken yanımda değildi."

"Bulunan eşyaların polis raporunda listelendiğini görmedim."

"Tek bildiğim oraya gittiğimde cebimde olduğuydu. Ama daha sonra değil. Sanırım Bobby aldı."

Kalemini ve not defterini sehpanın üzerine bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Bana her şeyi anlat, Bex. Tam olarak hatırladığın gibi."

"Oraya varır varmaz ve ek binaya girer girmez kandırıldığımı anladım. Orada beni beklemiyordun. Eviniz çok yakın olduğu için oraya sizden önce varmış olmam mümkün değildi. Arkamı döndüğümde Bobby içeri girmişti. Kapıyı kapatırken aptal gibi sırtıyordu.

Ama aptal olan bendim." Ellerini yumruk şeklinde sıktı.

"O ne yaptı?"

Gözlerini kapattı, keşke Bobby'nin anısını da aynı kolaylıkla engelleyebilseydi. "Beni yere fırlattı ve... uzandı. Yüzümü sabit tuttu ve beni öptü. Onu ısırma çalıştığım da, ben haykırana kadar çenemi sıktı. Onu bir daha ısırma çalışmadım. Korkunçtu. Gömleğimi yırttı, düğmeler kulübenin her tarafına uçtu. Bıçağı vardı. Sütyenimi kesti. Ve sonra, sonra o..." Başını iki yana salladı. Max'e Bobby'nin ona yaptığı tüm o korkunç şeyleri, bıçağı ona nasıl tuttuğunu ve ağzını Max'inkinin olduğu yere nasıl koyduğunu anlatamazdı. Sanki ona evlenme teklif etmeden önce Max'le paylaştıkları her güzel dokunuşu yok etmiş ve sonra da çirkin bir şeye dönüştürmüştü.

"Daha önce, evinizde sizi ilk sorguladığımda, onun size tecavüz etmediğini söylemişsiniz. Bu doğru muydu?" Sesi son kelimedede kırıldı ve kadın bunun kendisi için olduğu kadar onun için de zor olduğunu fark etti.

"Hayır. Hayır, içime girmedi. Kıyafetlerimi yırttıktan ve en kötüsünü yaptıktan sonra, yapmak üzereydi... ve yaparsa kendimle yaşayamayacağımı biliyordum. Onu tekmelemek için dizlerimi kaldıramadım, ben de..." Ürperdi. "Onu... oradan yakaladım... ve olabildiğince sert sıktım. Çılgılık attı ve üzerimden düştü. Ayağa fırladım, bana çirkin isimler takıyordu ve tam kapıya ulaşmıştım ki saçımdan yakaladı. Beni geri çekti ve onu durdurmak için ellerimi çırpındığımı hatırlıyorum. Ve raflardan birinden bir şey kaptım. Sonradan bunun boş bir şarap şişesi olduğunu fark ettim. Muhtemelen çiftliğe gizlice girip o kulübeyi kullanan son çocuklardan kalmaydı. Bir yay çizerek salladım. Korkunç, mide bulandırıcı bir gümbürtü oldu. Ve sonra yere düştü. Öldü."

Gözyaşları artık yüzünden aşağı akıyordu. "Giysilerimi topladım, düğmeleri aradım ama sonuncusunu bulamadım. Öldüğünü bile bile bir dakika daha kalamazdım. Koştum, arabaya bindim. Eve döndüm. İşte bu yüzden annem polisle konuşmama izin vermedi. Yırtık kıyafetlerimle eve geldiğim anda ne yaptığımı biliyordu. Onları şöminede yaktı. Arabayı süpürdü, temizledi, belki yanımda kanıt getirmişimdir diye. Süpürge torbasını, kullandığı kağıt havluları, her şeyi yaktı. Ve bana asla ama asla polise bir şey söylememem için yemin ettirdi."

Şimdi çok ağlıyordu ve ağlamaktan nefret ediyordu. Ve birden Max onun önünde, yere diz çökmüştü. Masayı yolundan çekmiş, ellerini yüzünden aşağı indirmiş, anlayamadığı bir duyguyla ona bakıyordu.

"Bana o geceyle ilgili her şeyi anlattığından kesinlikle emin misin? Hiçbir detayı atlamadın mı?"

"Atladığım tek detay, bana tecavüz etmeye çalışmadan önce vücuduma yaptığı iğrenç şeylerdi. Hayır, Max. Anlatacak başka bir şey yok. Onu ben öldürdüm. İsteyerek yapmadım ama yaptım. Annem de ben de bir şey söylemeye korkuyorduk çünkü Bobby hakkında çok fazla şikayette bulunmuştum. Ve babası her zaman şikayetleri ortadan kaldırırdı. Ve herkes ondan nefret ettiğimi biliyordu.

Bobby'nin babası varken bana inanmaları mümkün değildi."

Titrek bir nefes aldı. "Ben tam bir aptal değilim. Hapisteyken, şef beni içeri tıktıktan sonra, oturup olanları düşünmek için bolca zamanım oldu. Ve annemle benim gerçekten kötü kararlar verdiğimizizi biliyordum. Belki de hemen polisi arasaydık ve kıyafetlerimizi yakmasaydık, kıyafetler nefsi müdafaa davamı oluşturmama yardımcı olabilirdi. Bu mümkün, sanırım. Ama o zamana kadar çoktan kanıtları yok etmiştik. On sekiz yaşında bile bunun yanlış, yasadışı olduğunu ve beni sadece suçlu gösterdiğini biliyordum. O noktada şefe gerçekte ne olduğunu söyleyemezdim. Olanları örtbas etmeme yardım ettiği için annemi tutuklayabilirdi."

Adamın bakışlarının yoğunluğundan ve kendisine lazer gibi odaklanarak bakmasından bir sonraki sorusunun hoşuna gitmeyeceğini anlayabiliyordu.

"Bex, beni korumak için seni hapiste görmeme izin vermeyeceğini söylemiştin.

Çünkü bunun gelecekteki kariyer hedeflerime zarar verebileceğinden endişelendiniz. Kararınıza katılmasam da bunu bir şekilde anlayabiliyorum. O yaşta, ikimiz de ne kadar genç da, her şeyin nasıl farklı görünebileceğini anlıyorum.

Ama Şefin elinde suçlama için yeterli kanıt olmayınca kasabayı terk ettiniz. Ve on yıl boyunca da gitmedin. Bunca zaman boyunca neden beni bir kez bile aramadın?"

Ve işte oradaydı. Destiny'ye döndüğünden beri hem beklediğı hem de korktuğı soru. Ondan uzak durmayı ummasının başlıca nedenlerinden biri de buydu. Ellerini kucağında kavuşturdu ve aklına gelen tek Şeyi söyledi.

"Sen de beni aramadın."

Kaşları kalktı. "Şef Thornton aracılığıyla beni bir daha görmek istemediğınızı acı bir Şekilde açıkça belirttiniz. Anlamasam da isteklerine saygı duydum."

Başka tarafa

baktı. "Bex.

Neden?"

Gözlerini sımsıkı yumdu, boğazındaki sıkıŐıklığa karşı sertçe yutkundu ve tekrar ona baktı. "Her Şey bir Şekilde diğerk her Şeyin üzerine inşa edildi. O gece Bobby ile olanlardan sonra, seni hayatıma geri alırsam beni korumak için elinden gelen her Şeyi yapacağını biliyordum. Eğer Seninle konuşursam, sana tam olarak ne yaptığımı, annemin örtbas etmeme yardım etmek için neler yaptığını anlatacağımı biliyordum. Bu seni kanıtların yok edilmesinde suç ortağı yapar ve gelecekteki kariyerini mahvederdi. Sebeplerime katılsanız da katılmasanız da söyleyebileceğim tek Şey, hayatımın yokuŐ aşağı yuvarlanan ve gittikçe büyüyen bir kartopuna dönüŐtüğüdür. Bay Caldwell'in tutuklanmam için lobi yapmaktan vazgeçeceğini umarak olayların yatıŐmasını beklemek üzere kasabadan ayrıldım.

Annem beni davayla ilgili gelişmelerden haberdar ediyordu ve ben ayrıldıktan sonra durumun daha da kötüye gittiğini biliyordum. Bay Caldwell uzun, çok uzun bir süre boyunca Şefi beni bulup tutuklaması için zorladı da zorladı."

Max yavaşça başını salladı. "Haklısın. Her gün karakola gelip kelleni gümüş tepside istemeyi bırakmadan önce bir yılın büyük bir kısmında deli bir adam gibiydi."

"Biliyorum. O zamana kadar Knoxville'de bir hayat kurmuŐtum. Antika işine girmiŐtim. Kader'i ve nelerden kaçacağını sürece her Şey daha kolaydı."

"Ben de dahil miyim?"

Cevap verirken dudağı titredi. "Evet. Sen de dahil. Seni düşünmek bile acı veriyordu. Kaybettiğim her Şeyi hatırlatıyordun. Bu

seni zihnimin gerisine itmek daha kolay. Seni bir daha asla düşünmemeye çalışmak."

Yüzünü buruşturdu ve pencerelerin arka duvarına, giderek kararan fırtınalı gökyüzüne baktı. Onun ne söylemesini bekliyordu? Onu o zaman da sevdiğini, hâlâ sevdiğini mi? Seviyordu, tüm kalbiyle. Ama Bobby Caldwell'in öldüğü gece her şeyini kaybetmişti, Max de dahil. Ve bu kayıptan kurtulabilmesinin tek yolu her şeye yeniden başlamaktı.

Uzun bir süre sessizlik içinde geçti. Max sonunda ona doğru döndüğünde, yine Dedektif Max'ti. Tamamen iş ve profesyonel. Daha önce gösterdiği sıcaklıktan eser yoktu. Ona daha fazla soru sordu ve onun soğuk sesini her duyduğunda kalbi biraz daha kırıldı.

Sonunda, bir başka sorusunu yanıtladıktan sonra, "Bu tam bir kabus," dedi.

Çenesi gerildi ve muhtemelen onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Ama onun kâbusu, ona yardım etmeyi kabul etmiş olmasıydı. Ve büyük olasılıkla şimdi bu kararından pişmanlık duyuyordu.

"Bana bir şey daha söyle," dedi. "Bobby'nin o gece yüzüğünü takıp takmadığını hatırlıyor musun?"

"Şu her tarafı pırlantalı olan, babasının ona yadigâr olarak verdiği tıknaz olan mı? Okulda hepimize hükmettiği? O yüzük mü?"

"Evet. O yüzük."

"Kesinlikle. Beni yakaladığında saçıma takıldı. Saçlarımın bir kısmını köklerinden . Ya da en azından öyle hissettim."

"yüzüğü de yanında götürdün mü?"

"Hayır. Keşke düşünseydim. Muhtemelen kafa derimde benim DNA'm vardır. Polisle işbirliği yapmamak için bir neden daha. Neden? Sanırım onu buldunuz ve karşılaştırma için DNA örneği vermemi istiyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Yüzük hiç bulunamadı."

Kaşlarını çattı. "Ama bu hiç mantıklı değil. Kesinlikle onu takıyordu."

"Kafasına şarap şişesiyle vurduğunuzu mu söylediniz?"

"Evet. Şu mavi olanlardan biriydi. Etiketini hatırlamıyorum." "Şişeyi ne yaptınız?"

Yine kaşlarını çattı. "Ona vurmaktan başka? Hiçbir şey. Sana ne olduğunu zaten anlattım."

"Eğlendir beni. Lütfen. Şarap şişesini sen mi aldın?"

"Hayır. Gömleğimin düğmeleri dışında bir şey almadım, zaten bulduklarımı. Cebimdeki not gitmişti. Tek anlayabildiğim Bobby beni mincıklarken onu çekip çıkardığı. Muhtemelen beni oraya çektiğini kanıtlamak için kimseye gösteremeyeceğimden emin olmak için. Ayrılırken aramayı düşünmedim, çünkü o sırada gittiğini bilmiyordum."

"temizledin mi?"

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Az önce size hiçbir şey almadığımı, hatta notun hâlâ bende olup olmadığına bakmak için bile durmadığımı söyledim."

"Bex. Bu çok önemli. Kulübeyi temizledin mi?"

"Hayır. Hayır, kulübeyi ben temizlemedim. Böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar berbat haldeydim. Gördüğüm düğmeleri aldım, kıyafetlerimi aldım ve sadece... koştum, ağaçların arasından annemin arabasını sakladığım yere geri döndüm."

"Bu detaylardan emin misin? Bana her şeyi anlattın mı?" "On yıldır aynı geceyi kâbuslarımda görüyorum. yıllarca. Eminim."

"Bex, eğer bana doğruyu söylüyorsan-"

"Söylüyorum. Yemin ederim."

"Bana her şeyi anlattığından eminsen, ben de başka bir şeyden eminim. Bobby Caldwell'i kesinlikle sen öldürmedin."

On Yedinci Bölüm

Bex şaşkınlıkla Max'e baktı. "Bana nefsi müdafaa ve falan filan gibi basmakalıp polis lafları etme. Sana söylüyorum, bunun bir önemi yok. Bugün kimse bana o günkü kadar inanmaz. Beni hapse atacaklar, o yüzden bu fikre alışsam iyi olur."

"Sana basmakalıp laflar etmeyeceğim. Bobby'yi sen öldürmedin." Kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kulübeden ayrıldığınızda, sizi temin ederim ki Caldwell hayattaydı."

"Ama... polis cesedini birkaç saat sonra buldu. ve kardeşim onu aramaya gitti."

"Evet. Ama en fazla onu birkaç dakikalığına bayılttınız. Onu öldüren bu değildi. Bobby iç kanamadan, dalak yırtılmasından öldü."

"Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Ona vurduğumda o kadar sert düştü ki dalağı mı yırtıldı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu işe yaramazdı. Biri onu dövmüş. Bir beyzbol sopası ya da onun gibi bir şey alıp sırtının alt kısmına ve karnına vurmuşlar. Adli tabip en az bir düzine darbe saydı. Onu dövmüşler ve orada ölüme terk etmişler. Sonra da yüzüğünü almışlar. Babası polis raporunda kayıp olarak bildirmiş, Bobby'nin onsuz hiçbir yere gitmediğini söylemiş. Demek ki siz gittikten sonra başka biri kulübeye girip onu öldürmüş. Başka bir açıklaması yok."

"Onu ben öldürmedim," dedi şaşkınlıkla.

"Hayır. Yapmadın." Gülümsemesi soldu. "Ama şu anda elimizdeki tek şey senin sözün. Ve ne yazık ki, bana anlattıklarını başkalarına da anlatırsan, bu sadece senin cinayet mahallinde olduğunu doğrular."

Sinirli bir nefes verdi. "Patronunuzun elinde beni o kulübeye bağlayan ne gibi fiziksel kanıtlar olduğunu bilemem. Sanırım kayıp düğmemi bulmuştur. Saçlarım ve yırttığı kıyafetlerimin lifleri de olmalı."

"Hayır. Öyle bir şey yok. Thornton'un eviniz için arama emrini bir yargıca imzalatamamasının nedenlerinden biri de bu. O kulübe tertemizdi."

Sanki o gece biri baştan aşağı temizlemişti. Mavi şarap şişesi . Düğme yok, saç ya da lif yok. Not da yoktu."

"Neden? Neden biri bunu yapsın ki? Sence beni kulübeye girerken gördüler ve beni suçlanmaktan korumak mı istediler?"

"Mümkün. Büyük olasılıkla onu öldüren her kimse, kendilerine karşı kullanılabilecek herhangi bir iz kalması ihtimaline karşı her yeri temizlemek istemiştir. Bence Bobby'yi bayılmış olmanızdan faydalandılar ve işini bitirmeye karar verdiler. Sonra da onu öldürenin kendileri olduğunu kimse bilmesin diye ortalığı temizlediler."

Daha önceki sevinci soldu. "Sonuçta onu ben öldürdüm. Onu orada yarı baygın, kendini savunamayacak halde bıraktım."

"Şimdi onun ölümünden dolayı suçluluk duymaya başlama. Bunu daha önce kendin söyledin.

Bobby Caldwell kötü bir insandı. En kötü türden bir pislikti, kadınları avlayan biriydi. Bobby'nin olanlar için suçlayabileceği tek kişi Bobby'dir."

Sözleri anlamlıydı. Onu öldürdüğünü uzun zaman önce kabul etmişti ve bunun için kendini suçlu hissetmiyordu. Ama şimdi, onu yaralı bıraktığını, başka birinin onu öldürmesi için kolay bir av olduğunu bildiği için kendini suçlu hissediyordu. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca nefret ettiği bir adama nihayet merhamet duymak tuhaf bir duyguydu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Hikayeni baştan tekrar gözden geçireceğiz." "Ne? Neden?"

"Hatırlayabildiğin her ayrıntıyı bilmem gerekiyor. Dışarıda birileri, Bobby'nin babası ya da başka biri, onu senin öldürdüğüne inanıyor. Ve sana itiraf ettirmeye kararlılar. Eğer o geceyle ilgili hatırlayabildiğin ve davana yardım etmek için kullanabileceğim başka bir şey varsa ve gerçek katili ortaya çıkarabilirsem, hikâyeni tekrar tekrar anlatmak çektiğin acıya değecektir."

O günle ilgili her ayrıntıyı sorguya çekti. Hatta Bobby'nin ölümünden önceki haftayı hatırlayabildiği kadarıyla anlattırdı, Bobby'nin isteyebilecek başka kimler olabileceğine dair ipucu verebilecek herhangi bir şey aradı. Karnı guruldamaya başladığında öğle yemeği saatinden sonra ona merhamet etti. Ama jambonlu ve peynirli sandviçleri ve patates cipslerini mideye indirdikten sonra yine işinin başına dönmüştü.

"Peki ya Thornton seni hapisten çıkardıktan sonra?"

Bex şimdi kanepede uzanmış, başını bir yastığa dayamış ve bir kolunu yüzüne atmıştı. Mad Max, düşüncelerinde onu etiketlemeye başlamıştı, şu anda yanındaki sehpanın kenarına tünemişti, ona sorduğu her sorudan sonra kalemle bir şeyler karalıyordu.

O kalemi kapmak ve ikiye ayırmak istedi.

"Peki ya hapisten çıktığımda?" diye sordu kolunu bezgin bir şekilde.

"İki hafta boyunca şehirdeydiniz, söylentiler etrafta dönüyor, insanlar korkunç şeyler söylüyordu. Ve tüm bunlar olurken Bobby'nin ailesi işleri senin için gerçekten zorlaştırıyor, şefin seni tutuklamasını talep ediyordu."

"Hayır, bütün ailesi değil," dedi. "Sadece anne ve babası." Kolunu indirdi ve ona bakmak için başını yastığın üzerinde döndürdü. "Babasının nasıl tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunu hiç duymadım. Bayan Caldwell'i de buraya geldiğimden beri kasabada görmedim. Bir araba kazası falan mı geçirdiler?"

"Daha da kötüsü. Bu yılın başlarında meme kanserinden öldü. Birkaç ay sonra geç evre kemik kanseri teşhisi kondu. Kemikleri o kadar kırılgan ki bir gün kaldırımda yürürken kalçası kırıldı. Bu yüzden tekerlekli sandalyede. Fazla ömrü kalmadığını söylüyorlar, belki birkaç ay, en iyi ihtimalle." Doğruldu ve kaşlarını çatarak uzaklara baktı.

"Max? Bir sorun mu var?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir saniye bekle." Telefonunu aldı ve bir numara tuşladı. Birkaç dakika sonra, "Hey, Colby, evet, benim. Mmm-hmm. Mmm-hmm. Kızacağını tahmin etmiştim. Bu yüzden önceki aramalarını görmezden geldim. şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok ama hâlâ dava üzerinde çalışıyorum. Sana bir şey sormam gerekiyor.

Bayan Caldwell'in kanser tedavisi gördüğü zamanı hatırlıyor musunuz, bunun için nereye gitmişti? Uh-huh. Ve Bay Caldwell, hastanede kemoterapi görüyordu. Ama hangisinde olduğunu hiç sormadım. Sadece Maryville diye düşündüm. Ama nerede..." Başını sallarken bakışları Bex'e kaydı. "Tamam, anladım. Anladım. Ben de bunu düşünüyordum. Blake bağlantılarıyla ilgili bir ilerleme kaydetti mi? Peki ya senin görüşmelerin?"

Birkaç dakika sonra telefonu kapattı.

"Peki," diye sordu, "tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemen için sana yalvarmam mı gerekiyor?"

Gülümsedi. "Arayan Colby'ydi, benim gibi dedektif olan diğer SWAT biri."

"Colby'nin kim olduğunu biliyorum."

"Doğru. Hastanedeki iki silahlı adamla tekrar görüştü. Onlardan biri, Lenny adında bir adam, sonunda senin peşine düşmeleri için onları kiralayan adamı gördüğünü itiraf etti. Adamın resmini yapmak için bir ressamla çalışmış."

"Tekerlekli sandalyedeyse Robert Caldwell olamaz. O araba kullanamaz."

"Değildi. Ama yakındı."

"Deacon? O çok iyi bir adam."

"Hayır, Deacon değildi. Resim, Caldwell'in çiftliğinde tuttuğu güvenlik görevlilerinden birine çok benziyor. Daha da önemlisi, ekibimizdeki yeni Blake, arabayı o güvenlik görevlisiyle ilişkilendirebildi. Knoxville'de senin peşine düşmeleri için o haydutları tutan oymuş gibi görünüyor. Ve o kadar parası ya da sebebi yokmuş gibi görünüyor. Sadece vardı. Daha da iyisi, Bay Caldwell - babası, Deacon değil - Knoxville'e oldukça aşinaydı, çünkü kendisi ve karısı bu yılın kanser tedavisi için oradaydı."

"Tamam, muhtemelen benim peşime düşen kişi o gibi görünüyor. En azından artık kim olduğunu biliyoruz."

Kendine güveni sarsılmış gibiydi. "Şey, bundan emin değilim. Evet, silahlı adamları kiralayan kişi o, kişisel güvenlik görevlisi aracılığıyla. Banka kayıtları için arama emri çıkarttıktan ve parayı takip ettikten sonra bunu kanıtlayabiliriz. Ama sebebi ne? Oğlunu senin öldürdüğüne inanıyor ve itiraf etmeni istiyor. Senin hapse girmeni istiyor çünkü senin bir katil olduğunu düşünüyor. Bu sorunlu bir durum."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamaktan gerçekten nefret ediyorum," diye homurdandı. "Demek istediğin, Bay Caldwell'le mevcut kötü ilişkinin, oğlunu öldüren kişinin de o olma ihtimalini oldukça zayıflattığı. Çünkü bunu yapmış olsaydı, şu anda tüm bunları tekrar ortaya çıkarıp üzerine ışık tutmazdı."

"Aynen öyle. Şimdi bir polis gibi düşünüyorsun." "Tanrı hepimize yardım etsin."

Güldü ama hemen ayıldı. "Bu durumda bize kim kalıyor, şüpheli? Marcia Knolls'a geri döndüğümüzü düşünüyorum."

"Marcia mı? Ama o Bobby'ye aşıktı. Onu öldürmek istemezdi."

"Ona aşık değildi. Ona ayakkabısını fırçalamak istediği bir böcekmiş gibi davrandı. O gece onu mağazada gördüğünüzü kendiniz söylediniz."

Bobby ile. Belki de seni takip etti ve sen bunu bilmiyordun. Ve sen elinde giysilerinle kulübeden çıktıktan sonra, senin gerçekten onun sevgilisi olduğunu ve belki de sokağa çıkma yasağına uymak için eve koştuğunu düşündü. Onu bu şekilde haklı çıkarırken, kızgın ve kırgınken ve Bobby ile yüzleşmek için kulübeye girerken görebiliyorum. Onu orada bilinçsiz bir şekilde yatarken bulduğunda, çıplak olduğunu varsayarak-"

"Öyleydi." Sesi o kadar gergindi ki zar zor konuşabiliyordu.

"Tamam. Adam çıplaktı ve kadın onun kendisini aldattığını düşünüyordu, en azından kendi zihninde. Bu yüzden elinin altında ne varsa aldı. Böyle bir kulübe, ormanın kenarında, içinde bir şeyler olmalı, belki bir dolapta. Bir sopa ya da onun gibi bir şey. Adam hâlâ baygınken onunla vurmuş olabilir, böylece adam ona vururken uyansa bile karşı koyamayacak kadar yaralanmış olur." Telefonunu çıkardı. "Düşündükçe, Bobby'nin cinayetinde tek mantıklı kişinin o olduğuna daha çok ikna oluyorum. Colby'ye onu sorgulaması için getirmesini söyleyeceğim."

Birkaç dakika sonra aramayı kapattı ve telefonunu üzerine bıraktı.

"Tamam, yapabileceğim her şeyi harekete geçirdim. Umarım çocuklar bizim için gelir ve kanıtları alıp her şeyi tamamlarlar."

Adam defteri ve kalemi tekrar eline aldığı anda kadın ona dehşetle baktı. "Davayı çözdüğümüzü sanıyordum. Bobby'yi Marcia öldürdü. Caldwell de bana itiraf ettirmek için adamlarından birine haydutları tutturdu. Neden işkence aletlerini tekrar çıkarıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Çünkü hâlâ Thornton seni sonra şehirde geçirdiğin iki haftayı gözden geçirmek istiyorum. Kiminle konuştuğunu ve ne söylediklerini bilmek istiyorum. Etrafta sinsice dolaşan kimleri görmüş olabilirsin. Colby bana Marcia'nın itirafını aldığını söyleyene kadar gardımı indirmeyeceğim. Kasabada o iki hafta içinde Bobby'yi öldürdüğüne dair şüpheli listemde üst sıralara çıkmasına neden olabilecek tuhaf bir şey yapan başka biri olup olmadığını görmemiz gerekiyor."

İnledi ve tekrar yastığın üzerine yığıldı.

On Sekizinci Bölüm

Max ensesini ovuşturdu ve cam duvardan güvertesine ve ötesindeki gölün üzerindeki kızgın, kavurucu gökyüzüne baktı. Güneş uzun zaman önce batmıştı ama sık sık çakan şimşekler günün büyük bölümünde yağmur tehdidi oluşturan ağır bulutları aydınlatıyordu. Fırtınanın sonunda tüm öfkesini serbest bırakacağını ve yakında onları yağmurla ıslatacağını düşündü. Ama o zamana kadar, ağaçlardaki son kuru yaprakları da kırbaçlamak için elinden geleni yapıyor, kışı olduğundan daha da yakın gösteriyordu.

Arkasından homurdanan bir iç çekiş sesi geldi ve arkasını döndüğünde Bex'in kanepede uyuyakalmış olduğunu gördü. Bex'in sunduğu sevimli tablo karşısında gülümsemek istedi. Ama gerçekten gülümseyecek gibi hissetmiyordu. Sevdiği kadın yıllar önce onu o kadar sert bir şekilde reddetmiş ve sonra da on yıl boyunca onu aklından çıkarmışken bunu yapmak zordu. Onu kendi düşüncelerinden uzaklaştırmadığına emindi.

Başlangıçta acınacak haldeydi, annesine Bex'in nereye gittiğini söylemesi için yalvarıyordu. Daha sonra, polis olup onu nasıl bulacağını öğrendiğinde, izini sürmüştü. Knoxville'e gitmiş ve onunla yüzleşmeyi planlamıştı. O zamana kadar, hüngür hüngür ağlayan aşk acısı çeken aptal evresini çoktan geçmişti. Bir ya da iki yıl boyunca öfke evresinde yaşamıştı. Ve bir açıklama talep etmek istiyordu. Ama onu gördüğünde bunu yapamadı.

Yanına gidip neden gittiğini sorarak kendini küçük düşüremezdi. Neden hiç aramadığını soramazdı. Tutarlı bir cümle bile kuramayacak kadar öfkeliydi.

Ondan sonra bir daha Knoxville'e gitmemişti. Ve o şarküteri tezgâhında ortaya çıkana kadar onu unuttuğuna neredeyse kendini ikna etmişti. Ve bir anda, tüm eski öfke, keder, kızgınlık duyguları yüzeye çıkmış ve artık sahip olmadığını düşündüğü kalbinde bir çatlak oluşturmuştu. Ve sadece birkaç gün içinde onu evine getirmiş ve ayrıldıktan sonra neden onu görmeye, onunla konuşmaya çalışmadığını anlatması için ona yalvarmıştı.

Tam bir aptaldı.

Kanepeye doğru yürüdü ve ona baktı. Ama öfke ve kızgınlık , yerini ruhunun derinliklerine inen acınası bir özlem almıştı. Bex. Onun Bex'i. Gerçekte olmasa bile, hırpalanmış ve yaralanmış kalbinde her zaman onun olacaktı. Onu umursamamayı ne kadar isterse istesin.

Yorgunluğu gözlerinin altındaki koyu halkalardan anlaşılıyordu. Uyumaya ihtiyacı vardı. Ama hâlâ kafasında bazı sorular vardı. Ve patronunun sabah erkenden kapısına dayanacağını, kışını kaldırıp işe dönmesini ve Bex'i de yanında getirmesini isteyeceğini hayal ediyordu.

Dışarıdan bakıldığında Thornton huysuz bir pitbull'du. Ama söz konusu ekibi olduğunda, çoğu zaman palavra sıkardı. SWAT ekibini ailesi olarak görüyordu ve bu yüzden Max'in emirlerini dinlemeyip Bex'le birlikte karakoldan çıkma günahını affedebilirdi. Ama Max ikinci bir gün daha zorlamaması gerektiğini biliyordu. Bu çizgiyi aşmak olurdu. En iyi ihtimalle açığa alınır, en kötü ihtimalle de kovulurdu. Polis olmak kendini bildi bileli istediği bir şeydi.

Ama şeyden çok istediği şey, kanepesinde uzanmış, ağzının kenarında ince bir salya çizgisinin kurumasıydı.

Tanrım, çok güzeldi. Belki çoğu erkeğin güzellikten anladığı klasik anlamda değil. Bacakları kısaydı, ağzı genişti, yanakları yuvarlaktı - bu onu her zaman rahatsız etmişti, özellikle de ortaokulda diğer çocuklar ona sincap yanaklı dediklerinde. Sekizinci sınıfta, olması gerektiğini düşündüğü dar ve ince yüze sahip olabilmek için neredeyse kendini aç bırakmıştı, ta ki kendini hasta edene kadar. Sonunda ne kadar ince olursa olsun, yüzünün asla öyle olmayacağını anlamak zorunda kalmıştı. Max belki de ona bu konuda yardımcı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, ona ne kadar güzel olduğunu tekrar tekrar söyleyerek, buna inanmaya başlayana kadar.

Yalan söylemiyordu. Başkalarının gözden kaçırdığı güzelliği gerçekten görmüştü. Bu güzellik onun içinden geliyor ve parlak, meraklı, zeki gözlerinde parlıyordu. Bir daha asla kıvrılmayacağını düşündüğü ipeksi saçları onun için bir mucizeydi, bir tavşan yumuşaktı. Çok kısa olduğunu düşündüğü bacakları vücuduna mükemmel bir şekilde orantılıydı. Disney perilerinden birine benziyordu. Tek eksiği bir çift kanat ve bir asaydı. Zaten sihre sahipti, çünkü onu tamamen büyülemişti.

Tekrar burnunu çekti, ağzını ovalarken uykusunda şeyler homurdandı. Sonra ona doğru yuvarlandı. Ve gözlerini açtı.

Neredeyse göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. Ve kalbi sızladı.
"Merhaba güzelim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bana öyle deme. Berbat görünüyor olmalıyım."
Elleriyle yüzünü kapattı.

Onları nazikçe aşağı çekti ve onun cazibesine karşı koyamamasından nefret ederek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Onu öpmek yerine göğsünü itti ve aceleyle doğrulup ağzını kapattı ve elinin arkasından bir şeyler mırıldandı.

Yarı uykulu ve hâlâ kafası karışıkken çok tatlıydı. "Betghrm,"
diye mırıldandı yine elinin arkasından.

Başını öne eğdi. "Emin olmak zor ama sanırım banyoyu soruyor
olabilirsiniz?"

Heyecanla başını salladı.

Elini uzattı. "bakalım. Seni biraz daha sorgulayacaktım ama sanırım sana
bir mühlet vereceğim. Zaten mantıklı olmak için çok ileri gitmişsin. Sana
misafir odasını göstereyim."

Tereddüt etti, sonra elini onun elinin içine koydu ve kendisini ayağa
kaldırmasına izin verdi.

Elini bıraktı ve geri çekildi, görünüşünden endişe ediyormuş gibi ellerini
saçlarında gezdirdi.

"Ben biraz dinleneyim, sonra beni eve bırakırsın." "Bu
gece kalmanı tercih ederim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Dışarıda rüzgarın uğuldadığı ve kuru şimşeklerin çıktığı gerçeğinden başka
bir şey mi demek istiyorsun?"

Bakışları pencerelere gitti. "Gerçekten yorgun olmalıyım. Fark etmemiştim
bile."

"Hava fırtınalı olmasaydı bile kalmayı düşünmeni şiddetle tavsiye ederdim.
Peşinde olan her kimse annenin evini biliyor. İş o noktaya gelirse seni burada
koruyabilirim."

Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi ve başını salladı. "Mantıklı.
Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Hiç sorun değil. Misafir odası koridorun sonunda soldaki ilk oda. Orada
diş fırçası, şampuan, ihtiyacınız olan her şey var. Uyuyacak bir şey hariç.
Benim odam hemen yan . İstersen benim tişörtlerimden birini alıp
uyuyabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor." Masalardan birinden çantasını aldı ve koridora doğru ilerledi, sonra durdu. "Max?"

Adanın etrafından dolanıp mutfağa girecekti ama bekledi ve soru soran bir kaş kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için. Henüz adımı nasıl temize çıkaracağımızı bulamadığımızı biliyorum. Ama uzun zamandır ilk defa bir umut olduğunu . O yüzden teşekkürler."

"Bana her zaman güvenebilirsin, Bex. Ben her zaman senin yanıdayım. Ne olursa olsun." İğneleyici ama doğru. İnkâr etmenin anlamı yok.

Gözleri büyüdü ve sonra dönüp koridorda gözden kayboldu.

Max derin bir nefes aldı ve mutfağa yöneldi. Yemek boyunca konuşmuşlardı ve midesi gurulduyordu. Buzdolabından bir avuç üzüm aldı ve tezgâha yaslanarak ağzına attı ve bir şişe suyla kovaladı. Atıştırmasını bitirdiğinde ışıkları söndürmek için ana odaya yöneldi.

Bex çoktan uyumuş muydu? Muhtemelen. Çok bitkin görünüyordu. Yatağın ortasında uzanmış, kendi tişörtlerinden birini giymiş halini düşünerek gülümsemekten kendini alamadı. Odanın ortasında donup kaldı, gülümsemesi soldu. Tişörtleri. Ona bir tane almasını söylemişti. Onları şifonyerinin üst çekmecesinde saklıyordu.

Ama çekmecedeki sakladığı tek şey bu değildi.

Küfredip ana ışığı kapattı ve koridorda aceleyle ilerledi. Ebeveyn yatak odasının ışığı açıktı, koridora doğru akıyordu. *Acele et. Durdurun onu.* Hızla kapıya yöneldi ve sonra dondu kaldı. Bex şifonyerin önünde duruyordu, saçları yeni taranmıştı ama üzerinde hâlâ kot pantolonu ve bluzu vardı. Sol elinden onun tişörtlerinden biri sarkıyordu. Belki de onu zamanında yakalamıştı.

Gözlerini yavaşça dikti ve sonra elmas tekaş yüzüğü tutan diğer elini kaldırdı.

* * *

BEX'İN BÜTÜN VÜCUDU, Max'in uzun zaman önce ona teklif ettiği yüzüğü tutarken sarsıldı. Hataya yer yoktu. Her yönü hafızasına kazınmıştı. Kesinlikle aynı yüzüktü.

"Neden?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Neden sakladın?"

Çenesi gerildi ve odayı geçip ona doğru ilerledi, yüzüğü avucundan aldı ve tişörtlerle dolu çekmecedan küçük siyah kutuyu kaptı. "Sebebi yok, sadece iade etmeye fırsat ." Yüzüğü kadife yatağına geri itti ve kapağı kapattı.

"Küçük bir servete mal olmuş olmalı. Muhtemelen yıllarca ödemelerini yaptınız," dedi. "Unutmuş olamazsınız."

Onunla yüzleşirken ifadesi kapalı ve mesafeliydi. "Misafir odasında ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuza inanıyorum. İyi bir gece uykusu çek. Sabah görüşürüz."

"Ah, Max. Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sabırsız bir nefes verdi ve kapıya doğru yürüyüp açık tuttu. "İyi geceler, Bex."

On adımda karşı karşıya gelen iki düellocu gibi birbirlerine bakıyorlardı; kadının elinde tişörtü, elinde ise sonsuza dek sürecek bir söz vardı. Bir zamanlar aşkından teklif ettiği ve kadının yine aşkından reddettiği bir söz. Ama o bunu anlamamıştı. Ona bunların hiçbirini açıklamamıştı. Çekmecesinde yüzüğü görmek onu derinden sarsmış ve ilk kez yanılmış olabileceğini fark etmesini sağlamıştı. Onu korumak için bir karar vermişti. Ama aynı zamanda onu dışlamış, nedenlerini hiç açıklamamış ve onu bir belirsizlik içinde bırakmıştı, her zaman *nedenini* merak ediyordu.

Karşısındaki bu muhteşem adam bundan çok daha iyisini hak ediyordu. O zamanki kız değildi. Yetişkin bir kadındı. Ve sadece Bobby'nin ölümüyle ilgili korkunç olayları değil, her şeyi itiraf etmesinin zamanı gelmişti. Max'e ona neden hayır dediğini açıklaması gerekiyordu.

Çıplak ayaklarıyla yavaşça ona doğru yürüdü ve elini kapıdan uzaklaştırdı.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı, belli ki ne yaptığından emin değildi. Kadın üzgün bir şekilde gülümsedi ve kapıyı iterek kapattı.

Ona temkinli bir bakış geldi. "Bex, nesin sen-"

Parmaklarını adamın dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Bunun için sana bir açıklama borçluyum."

Kadın kadife kutuyu almaya çalıştı ama adam nazik bir çekişmeyle onu geri çekti.

"Lütfen," dedi. "Güveninizi hak etmiyorum ama bunu istiyorum. Güvenin bana. Bunu çekmeceye geri koyacağım."

Tek kelime etmeden, sırtı o kadar kaskatı kesilmişti ki, denetime tabi tutulan bir asker bile olabilirdi, kutuyu tutmaktan vazgeçti.

Bir kez daha bakmaya dayanamayan Bex kapağı açıp çevirdi ve tektaşın tepedeki ışığın altında parıldamasını izledi.

"Bex-"

"Biliyorum, . Özür dilerim. Sadece çok güzel." Kapağı yavaşça kapattı ve kutuyu çekmeceye yerleştirdi. Tişörtü dört direkli kral boy yatağın üzerine attıktan sonra tekrar Max'in yanına gitti ve onun isteksiz elini kendi elinin içine aldı. "Sadece birkaç dakikalığına oturabilir miyiz? Sana yıllar önce söylemem gereken şeyi söylemem gerekiyor."

İçindeki mücadele yüzündeki ifadelerde açıkça görülüyordu. Pek çok sert adamın aksine Max stoayı beceremezdi. Sertti ama yine de duyarlıydı, her zaman şefkatliydi. Bu onun her zaman hayranlık duyduğu yönlerinden biriydi, mükemmel bir polis olacağını bilmesinin nedenlerinden biriydi - çünkü önemsiyordu.

Ebeveyn yatak odası geniş olmasına rağmen, evin geri kalanı gibi temiz ve seyrekti. Yatağın sağ tarafında sadece bir sandalye vardı. Bu yüzden onun elini çekiştirerek kendisiyle birlikte yatağa doğru itti. Elini bıraktı ve o lanet şeyin üzerine tırmanmak zorunda kaldı, o kadar yüksekti ki. Sonra arkasını döndü ve yanındaki yeri okşadı.

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ama sonunda sırtıtmaya başladı. "Yatağa tırmanırken Tinker Bell'e benziyorsun."

Başını iki yana salladı. "Perilere olan hayranlığınızı hiçbir zaman anlayamadım."

"Perilerle değil. Sadece seninle." Gülümsemesi soldu ve onun yanına oturdu. "Ne söylemen gerektiğini düşünüyorsan, gerekmiyor. Tekrar bir araya gelmemiz konusunda hiçbir beklentim yok. Kendini rahatsız hissetmen ya da sana asılacağımdan endişe etmen için hiçbir neden yok."

"Beni aile odasında öptün."

"Bir anlık delilik. İyileştim. Bir daha olmayacak."

Ellerine baktı, sözlerinin hedefini vurduğunu görmesine izin vermemeye çalışıyordu. Kalbini. Kendini destekledi ve yukarı bakmaya, sinmemeye ve işler zorlaştığında tekrar kaçmamaya zorladı.

"Geçmişimle yüzleşme vaktim geldi," dedi. "Bobby Caldwell'le ilgili olarak doğum günümün olduğu geceyi sana zaten anlattım. Ama sana her şeyi anlatmadım, bizimle ilgili kısmı anlatmadım."

Yutkundu, adem elması boğazında sallanıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Bex. Artık gerçekten bir önemi yok."

"Önemi var. Seni incittim ve her ne kadar öyle görünmüş olsa da niyetim asla bu değildi. Senden tek istediğim dinlemen. Uzun sürmeyecek. Sadece neden hayır dediğimi açıklamak istiyorum."

Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Ama bakışları ona kilitlenmişti ve artık itiraz etmiyordu.

"Bir süredir o gece hakkında ipuçları veriyordun, ne kadar özel olacağından, ne kadar önemli bahsediyordun. Muhtemelen evlenme teklif edeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme olasılığı hakkında yeterince sık konuşmuştuk. Sanırım ikimiz de sonunda birlikte olacağımızı düşünmüştük. Ben kesinlikle bir gün karın olacağımı, birlikte bir hayat kuracağımızı, kendi küçük ailemizi yaratacağımızı düşünmüştüm."

Nefesi kesildi ama hareket etmedi, sadece onu izlemeye devam etti.

"Hatırlar mısınız bilmem ama Şef Thornton o hafta başında kariyer günü konuşmalarından birini yapmak üzere okula gelmişti. Ve her yıl olduğu gibi, her sözünü dinlemiştin. Konuşma bittikten sonra Destiny'de polis memuru olmak, dedektif olmak ve SWAT ekibine girmek gibi büyük hayallerinden bahsetmiştin. Bu senin gerçekten istediğin tek hayaldti."

Çenesi gerildi ama yine hiçbir şey söylemedi.

İçini çekti. "Her neyse, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ve eğer bu hayal alınırsa, bunun seni tamamen yok edeceğini de biliyordum." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Beni korumak için Bobby'yle birçok kez kavga ederek başını belaya sokmuştun zaten. Hâlâ reşit değilken bu sorun değildi. Ama benden iki hafta önce on sekiz yaşına girdin. Bobby'yle tekrar kavga etseydin, yetişkin olarak suçlanabilirdin. Ve bu sana sabıka kaydı verirdi. Bunun olmasına izin veremezdim."

Kaşlarını çattı. "Bex-"

"Bekle. Bitirmeme izin verin. Bundan daha fazlası var. Senin hayatın için korkuyordum. Bobby'nin durumu gittikçe kötüleşiyordu ve ben ne olacağını ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey Bobby'nin

Savaşı kazanmak. Çok kötüydü ve bana birçok kez, eğer o bana sahip olamazsa kimsenin olamayacağını söyledi. Eğer seninle evlenseydim, Bobby seni öldürecekti. Bunu biliyorum. Ölümüne sebep olduğumu bilerek yaşayamazdım."

Adam ona inanamayarak baktı. "Kendimi koruyamayacağımı düşündüğün için mi bana hayır dedin?"

"Ne? Hayır, yani, evet. Ama çok basitmiş gibi söylüyorsun. Öyle değildi. Aramızdaki ilişkiyi bitirmezsem Bobby'nin seni öldüreceğini gerçekten düşündüm."

Gözyaşları yanaklarından ellerine sıçradı. Sabırsızca onları sildi. "Ama yanılıyor olsaydım bile, Bobby sana zarar vermeye çalışsaydı ve sen de onu öldürseydin, bu seni tamamen mahvederdi. Çünkü polis memuru olma hayalini yok edebilirdi. Ya kasıtsız adam öldürmekten hüküm giyseydin? Thornton bu sabıkayla polis olmana izin vermezdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Birlikte olduğumuz her gün benden biraz daha nefret edeceğini bilerek, gerçekten sevdiğin şeyden vazgeçmenin sebebinin ben olduğumu fark ederek yaşayamazdım."

Eli, ona bakması için çenesini sıkıca yukarı kaldırdı. Gözlerinde parlayan öfke onu ürküttü.

"Beni korumak için mi teklifimi geri çevirdiğini söylüyorsun? Ya Bobby'den ya da kendimden?"

Başını sallamaya çalıştı ama yapamadı, bu yüzden "Evet" diye fısıldadı.

Küfredip ayağa kalktı, kafesteki bir kaplan gibi yatağın önünde volta atarken çizmeleri yere vuruyordu. "Bunca zaman benimle oyun oynadığını düşündüm. Beni gerçekten sevmediğini."

Şok içinde gözlerini kırptırdı. "Seni her zaman sevdim." "Bunu göstermenin komik bir yolu."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

Onun önünde volta atmayı bıraktı. "Beni sevmiş olabilirsin ama beni tanımadığından eminsin."

"Affedersiniz?"

Ellerini onun iki yanındaki yatağa dayadı. "Gerçekten polis olmanın en büyük hayalim olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten sevdiğim şeyin, her şeyden çok, bir dedektif ve bir SWAT memuru olma fikri olduğunu mu? Elbette polis olmak istiyordum. Ve bunu yapmak için memleketimde kalmak istiyordum. Ama kariyer hayatımın aşkı değildi. . Senin için her şeyimi verirdim ve bundan bir saniye bile pişmanlık duymazdım. On yıl, Bex. Senin için

On yıl boyunca kendime neyi yanlış yaptığımı, beni sana layık görmeyen neyim olduğunu sordum. Bir türlü çözemedim. Düşündüm ki, belki bir gün geri dönersen, sana yaptığım bu korkunç şeyi bana anlattırır ve bu benim bir ampulün yanmasına neden olur. "*Vay be, ben de bunu yapmışım*" derdim. Sonra özür diler ve bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama ben yanlış bir şey yapmadım."

Göğsünü yumrukladı. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım, seni varlığımın her zerresiyle sevdim. Ve sen beni korkuların üzerine konuşacak kadar bile sevmedin, böylece bunun üstesinden gelebilirdik. Biliyor musun, Bexley? Bana ne istediğimi sorsaydın, sana başka bir yere taşınabileceğimizi, başka bir şehirde yeniden başlayabileceğimizi söyledim. Seninle olduğum sürece her yere gider, her şeyi yapar ve mutlu olurdum. Ama sen bana güvenmedin ya da bana bir şans verecek kadar sevmedin. Beni terk ederek bana hayallerimi vermedin. Sen benim hayalimi çaldın, Bex. Çünkü polis olmak benim hayalim değildi. Seninle birlikte ."

Döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Botlarının sesi evin içinde çınlarken Bex'in ağzı açık kaldı, Max'in öfkeli sözleri zihninde tekrarlandı. Rüzgâr aniden yatak odasının kapısının dışında uğuldadı ve ardından metalik bir gümbürtü duyuldu. Bir şimşek fırtınasının ortasında dışarı çıkmıştı. Onun yüzünden.

Tanrım, ne yapmıştı?

Yataktan kalktı, ışıklar yanıp sönerken zıplayarak yere indi. Evin düzenine dair hafızasının ona rehberlik etmesine izin vererek kapıyı hızla açtı ve koridordan ana odaya doğru koştu. Cama çarpan yüksek bir sesle donup kaldı.

"Sadece fırtına." Max'in derin sesi karanlıktan seslendi. "Sonunda yağmur yağıyor. Rüzgâr çarşaflar halinde evin arkasına doğru sürüklüyor."

Adamın sesine doğru döndü ama oda siluetten başka bir şey seçilemeyecek kadar karanlıktı. Adam şöminenin yanında duruyordu, çizmeli ayaklarından biri yükseltilmiş ocağın üzerindeydi, bir eli şömineye dayanmıştı.

Döndü ve daha önce gördüğü lambalardan birini aradı. " etmeyin."

Yine karanlığın içinden konuştu, sesi çoktan

Öfkesi tükenmiş, sesi düz ve duygusuzdu. "Elektrikler kesildi."

Ona doğru ilerledi, sonra kaval kemiği sehpaye çarpınca küfür savurdu.

"Orada bekle," dedi.

Adam ama kadın ne yaptığını anlayamadı. Uzun bir kibritten çıkan ışık gibi parladı. Sonra şöminede küçük bir ateş büyümeye başladı. Çıra ve odunlarla hazırlamış olmalıydı, çünkü kısa sürede tutuştu ve büyüyerek kükreyen bir ateşe dönüştü. Alevler yüz hatlarına ve odaya titrek, ürkütücü bir ışık yayıyordu.

Ona sırtını döndü. "Uyumaya git, Bex. Ev sağlamdır. Fırtınadan korkmana gerek yok."

korkak, onca yıl boyunca telefonu hiç açmamış ya da onunla konuşmaya çalışmamış korkak, onu dediğini yapmaya zorladı. Ama Destiny'ye geri dönmek onu geri dönülmez bir şekilde değiştirmiş, uzun zaman önce gömülmüş duygularını yeniden uyandırmış, yaptıklarının o insanları nasıl etkilediğini fark etmesini sağlamıştı.

etrafında. , işleri yoluna koymadan eve dönmek şu anda yapabileceği bir şey değildi. Yaptıklarıyla yüzleşmek zorundaydı. Tüm yaptıklarıyla. Bu da Max'le bir kez daha yüzleşmek demekti.

Sehpanın etrafında döndü ve odayı geçerek tam arkasında durdu.

"Max, sana neden hayır dediğimi açıklamama izin vermedin."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Yeterince dinledim."

"Belki de öyledir. Ama sana söylemem gereken bir şey daha var. Senin için önemli olmayabilir. Ama benim için önemli. Gittiğim zaman insanları ne kadar incittiğimin farkındayım. Ve bunu bildiğim tek yolla, doğruyu söyleyerek düzeltmeye çalışıyorum. Bobby ile o gece gerçekten ne olduğuna dair bir kanıt olmayabilir. Ama bu fırtına dindiğinde ve güneş doğduğunda, şefi arayacağım ve tam bir ifade verebilmem için gelip beni almasını söyleyeceğim. Çünkü bu sadece benimle ilgili değil. Bobby'nin babası ve kardeşiyle ilgili. Bildiklerimi bilmeyi hak ediyorlar.

O gece birileri sevdiklerini öldürdü ve hiç değilse benim bu olaydaki rolümü bilmeleri gerekiyor ki enerjilerini doğru katili bulmak için harcayabilsinler."

Başını çevirdi, elini dayadı, botu hâlâ ocağın üzerindeydi. Ama en azından dinliyordu.

"Teklifinizi neden reddettiğimi zaten açıklamıştım," diye devam etti. "Ama neden gittiğimi açıklamadım. Bobby ölmüştü. Yani o zamana kadar başının belaya gireceğinden ya da onun peşinden gideceğinden endişe etmiyordun."

Kaşlarını çattı. "Yatak odasından çıktıktan sonra ben de bunu merak ettim."

En azından şimdi onunla konuşuyor olması ona umut veriyordu. İlerlemeye devam etti. "Bobby'yi öldürdüğümü düşündüğüm için ayrıldım. Sen bugün bana onu öldürmediğimi kanıtlayana kadar hep böyle düşündüm. Gittim çünkü kasabada kalırsam bana yardım etmek için elinden geleni yapacağını biliyordum. Ve ben sana uzun süre karşı koyacak kadar güçlü olamayacaktım. Bunu annemle konuştum ve ikimiz de seni korumanın tek yolunun gitmem olduğu konusunda hemfikir olduk."

Tiksintiyle başını salladı. "İşte yine beni korumaktan bahsediyorsun. Bunun benim işim olduğunun farkında değil misin? Seni korumak?" Tekrar şömineye doğru baktı. "Ya da öyle olacaktı. Eğer kalsaydın."

"Aynen öyle."

Kaşlarını çattı ve ona tekrar baktı.

"Demek istediğim de bu," dedi. "Seni çevirmiş olsam bile beni korumanın senin görevin olduğunu düşünürdün. Çünkü sen , sevdiği kadın bir katil olsa bile onu koruyacak harika, iyi, sadık, nazik bir adamsın. Bu onun kariyerine mal olsa bile."

Tekrar küfretti. "Başladığımız yere geri döndük. Bex, sen benim için herhangi bir işten çok daha önemlisin. Bunu anlamıyor musun?"

"Aslında, evet, biliyorum. Şimdi. Bütün gün patronunun telefonlarını görmezden geldin ve burada benimle olmak için, kasabada itiraf etmemi engellemek için her şeyi riske attın. Tam da en başta kaçarak engellemeye çalıştığım şeyi yapıyorsun."

Başını iki yana salladı.

Bir adım daha yaklaşarak elini adamın göğsüne koydu ve parmak uçlarının altında adamın kaslarını hissetti. "Ama bu sefer kaçmayacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum, Max. Ve artık ikimiz de yetişkiniz. Yıllar önce sana güvenmediğim ve geleceğinle ilgili kendi kararlarını verme şansı vermediğim için beni affedebilir bilmiyorum. Ama en azından deneyebileceğini umuyorum."

Bakışları kızın eline kaydı. "Uzun zaman oldu, Bex. O zamandan beri çok şey oldu. Aynı yoldan gitmek emin değilim, senin beni ezdiğin gibi ezme riskini göze alamam. Seni unutmam yıllarımı aldı. Ama şimdi mutluyum. Hayatımı seviyorum, ailemin, bu evin, kurduğum hayatın tadını çıkarıyorum. Artık uyum sağladığımdan emin değilim."

Elini gömleğinin üzerinde gezdirdi, eli titriyordu, içinde hüznün kabarıyordu. "Senden beni hayatına geri sokmanı istemiyorum. Senden beni affetmeye çalışmanı istiyorum. Ve sonra belki oradan nereye gideceğimize bakarız."

Yavaşça, sanki onun ne yapacağından emin değilmiş gibi, sol elini yüzüne doğru götürdü, sonra parmaklarını saç tellerinin arasından geçirerek nazikçe saçlarını geriye doğru okşadı.

"Hâlâ her zamanki gibi ipeksi," diye fısıldadı.

"Hâlâ o kadar yakışıklısın ki bir bakışla bir kızın kalbini durdurabilirsin," diye fısıldadı ona gülümseyerek.

Ağzı seğirdi. "O yakışıklı, ha? Kulağa tehlikeli geliyor."

"Hiçbir fikrin yok." Göğüsleri adamın kaburgalarına değene kadar .

Göz kapakları yarıya kadar indi. Saçlarını okşamaya devam ederken elleri titriyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bex. Aramızdaki hiçbir şeyi halletmiş değiliz."

"Haklısınız. Hiçbir şey çözülmüş değil. Ama inanılmaz bir dönem geçirdik. Ve veda etmek için -eğer bu bir vedaysa- kendimizi son bir kez daha birbirimizle paylaşmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Geçen seferki sonumuzdan daha iyi olacağı kesin. *Benim* bitirdiğim gibi. Hikâyemize, birbirimizden kızgın ve kırgın bir şekilde uzaklaşmaktan daha iyi bir son yazalım. Bunu hak ediyoruz. Max ve Bex bunu hak ediyor. Sence de öyle değil mi?"

Cevap olarak inledi ve onu kendine doğru çekti, ağzı onunkinin üzerine kapandı. İçine dolan sıcaklık onu içten dışa doğru ısıttı. Ona yaklaşmak için mücadele etti, parmak uçlarında durdu. Bir eliyle onu poposunun altından tutup kaldırdı, ayaklarını ocağın kenarına koydu, kükreyen ateş sırtını ısıttı, Max diğer her şeyi ısıttı.

Bu öpücük daha önce ona verdiği öpücüğe hiç benzemiyordu. O öpücük mesafeliydi, sorgulayıcıydı. Kendini tutmuştu. Bu sefer hiçbir şey . Ve her zaman aralarında özel bir şey olduğunu düşünmüş olsa da, önceki her şeyi bununla karşılaştırmak, bir mumu kontrolden çıkmış bir orman yangınıyla karşılaştırmak gibiydi.

Gök gürültüsü tepemizde patladı. Şimşek evi gün ışığı gibi aydınlattı. Ama bu onun zihninde neredeyse hiç kayıtlı değildi. Düşüncelerinde sadece Max'e ve onun ona hissettirdiklerine yer vardı. Ona doğru kıvrıldı, dili onunkine karıştı, parmakları aralarından aşağı kayd, hevesle gömleğinin düğmeleriyle uğraştı.

Boğazının derinliklerinde inleyerek onu tekrar kaldırdı ve odanın öbür ucundaki büyük deri kanepeye doğru yürüdü. Onu nazıkçe minderlerin üzerine yatırdı ve nefis ağırlığı ona baskı yapana kadar aşağıya, aşağıya doğru takip etti.

Vücudunun her santimi onunkine yapışmıştı ve bu o kadar iyi hissettiriyordu ki, öpüşüp öpüşüp baldırının yan tarafını onun kalçasına sürterek gerindi. Sanki ayrı kaldıkları yıllar boyunca kaybettikleri her anı yakalamaya çalışıyorlardı. Ve ikisi de tek bir giysiyi bile çıkaracak kadar uzun süre durmaya dayanamıyordu.

Daha fazlası için çaresiz, aralarına uzandı ve adamın kemerini karıştırdı. Kot pantolonunun fermuarını açmayı başardı ve sonra istekli parmaklarını içeri kayd. Ellerini onunkilerle doldururken tüm vücudu titriyordu. Öpüşmelerini kesti, nefes nefese kalmıştı, zaten taş gibiydi, kalçaları ona karşı sarsılıyordu.

Sonra kendi ellerini kızın vücudundan aşağı kaydırmaya başladı ve yeniden iki çılgın genç gibi birbirlerinin kot pantolonlarıyla uğraşmaya başladılar, ancak kızın girişinde durup onu itmeden önce yarı soyunmayı başarabildiler.

Küfretti ve geri çekildi.

Dizlerini adamın etrafına sararak onu tekrar aşağı çekmeye çalıştı.

Güldü, sert nefesi kulaklarını tırmalıyordu. "Dur . Bana bir saniye ver, tatlım."

Folyonun yırtılma sesi onu saran tutku sarmalından sıyırdı. Bir prezervatif. Cebinde mi saklıyordu? Bu düşünce ona daha önce çıktığı stajyerleri hatırlattı ve onun altında sertleşti. Ama sonra adam tekrar ona doğru bastırmaya başladı ve tüm kıskançlıkları onun içinde olma, onu doldurma ihtiyacının altında buharlaştı. Bunu çok uzun zamandır istiyordu, onunla birlikte olmayı ve hiçbir şey bunu bozamayacaktı.

Ve sonra Max onun içindeydi ve bu hatırladığından bile daha harikaydı. Vücudu Max'inkini tanıyor, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi onunkini arzuluyordu. Max'in her hamlesine karşılık kalçalarından bir kavisle karşılık veriyor, aldığı zevki artırıyor, Max'in kalbinin göğsünde onunkine değdiği yerde daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Kollarını minderlere dayadı ve onunla sevişirken tüm ağırlığının onu ezmesini engelledi. O da aralarındaki boşluktan sonuna kadar yararlandı, ellerini gömleğinin altından yukarı kaydırды, adamın hatlarını, her kasını, her kıvrımını yeniden öğrendi. Vücudundan aşağı kaymak, onu tatmak, okşamak istiyordu. Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Ona yaptığı lezzetli şeyler, içine girerken onu okşayan zeki parmakları, vücudunu kanepeye doğru eğiyordu.

Nefes nefese, dizlerini onun iki yanına çekti, büküldü, eğildi, parmakları deri koltukta kıvrıldı, onu beklediğini bildiği zevkin zirvesine ulaşmak için onunla birlikte zorlandı.

Eğildi ve onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı, sırtı kavislendi, kalçaları onunkilere çarptı. Ve sonra, vücudunun ve elinin akıllıca bir hareketiyle, kollarında çözüldü, etrafında bir ecstasy yağmurunda patlarken adını haykırdı.

Güçlü bedeni birkaç kez daha kadının içine girdi, ağzıyla kadının ağzına taparken ondan alabildiği son zevki de aldı. Sonra sertleşti, vücudu onunkinin içinde spazm geçirirken kendi vücudu da

doruk noktası onu yıkadı. Parmakları kızın poposunda sıkılaştı, kendini tüketirken ona . Ve sonra, havai fişeklerden çıkan korların yere düşmesi gibi yavaşça kendini kanepeye bıraktı ve onu kollarının arasına alarak döndü.

Orada yattılar, birbirlerine sıkıca tutundular, kalpleri hızla çarpıyordu, nefesleri kesik kesik geliyordu, ta ki vücutları soğuyana ve bir kez daha hırıltısız nefes alabilene kadar.

Boğazının dibini öptü ve adam kulağına romantik sözler fısıldayarak onu yeniden ateşlendirdi. Birkaç dakika sonra adam temizlenmesi için onu yalnız bıraktı. O da kalkmalıydı. Ama sanki kemikleri su gibi hissediyordu ve külotunu ve kot pantolonunu çekip tekrar kanepeye yığılmaktan başka bir şey yapamadı.

Sonra yine onun gibi giyinik bir şekilde oradaydı, onu kollarının arasına aldı ve kanepede göğsüne yasladı.

"Gücümü topladığımda seni yatak odasına taşıyacağım," söz verdi. Birkaç saniye sonra usulca horlamaya başladı.

Gülümsedi, sonra gözlerini kapadı ve ona katıldı.

* * *

ÖTEDEN BİR YILDIRIM GÜRÜLDÜ ve Bex'i derin uykusundan uyandırdı. Karanlıkta irkilerek doğruldu, nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken zihnini bir karmaşa kapladı. Gökyüzünde çakan şimşek aile odasını kısa bir süreliğine aydınlattı. Şaşkınlıkla nefesini bıraktı. Kanepedeydi. Ama Max yanında değildi. Yatmaya gitmiş ve onu orada mı bırakmıştı? Hayır, bu düşünce aklına gelir gelmez onu bir kenara itti. Muhtemelen banyodaydı ya da belki mutfakta bir şeyler atıştırıyordu.

Bacaklarını kanepenin kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı, onu adanın diğer tarafında, belki de buzdolabından birkaç bira alırken görmeyi bekliyordu.

"Max?" Karanlıkta gözlerini kısarak baktı. "?" Cevap vermedi.

"Max?"

Evin içinde ilerledi, üç yatak odasını kontrol etti, ay ışığı ve şimşek görmesine yardımcı olsun diye panjurları açtı.

Yatak odalarından biri ofis gibi düzenlenmişti. Ama ondan hiçbir iz bulamadı. Endişe midesinde düğümlenmeye başladı. Bir ışık düğmesini denedi ama ev karanlıkta kaldı. Elektrikler hâlâ kesikti. Belki de garajdaydı, sigortaları kontrol ediyordu. Evet, bu mantıklı. Elektrikler kesilse o da öyle yapardı.

Aile odasından hızla geçerek evin sol tarafına gitti; burada bir tuvalet, bir çamaşır odası ve üç arabalık bir garaj vardı. Garaj kapısındaki cam bölmelerden yansıyan şimşekler ona içeride park edilmiş bir cip olduğunu gösterdi. Ama Max ortalıkta görünmüyordu. Başka nerede olabilirdi ki?

Gerçek korku kemirmeye başladı. Geniş bir daire çizerek aile odasına geri koştu.

"Max, ? Bu hiç komik değil. Max?" Yine bir şey yok.

Bu berbat fırtınada dışarı mı çıkmıştı? Bunu yapması için bir neden düşünemiyordu. Ama belki de yağmuru seyretmeyi seviyordu. Annesi hep severdi. Evet, buydu. Evin önünde ve yanlarında kocaman, etrafı saran bir sundurma vardı. Kapıya koştu ve sarsarak açtı. Ön sundurma, iki ucundaki adam boyundaki sallanan sandalyeler dışında boştu.

"Max," diye bağırdı avluya doğru. "?" Rüzgâr sözlerini yakalayıp alıp götürüyor gibiydi.

Kamyoneti merdivenlerden birkaç adım ötede park halinde duruyordu. Boştu.

Panikle evin içinde bir kez daha uçtu, her odayı, her dolabı kontrol etti, hatta yatakların altına bile baktı. Sonunda onun yatak odasının ortasında durdu. Başından beri kaçınmaya çalıştığı şeyi kabul etmek zorundaydı. Adam gitmişti. Ona bir şey olmuş olmalıydı.

Bunun ne anlayamıyordu. Emin olduğu tek şey, onun tehlikede olması gerektiği idi. Ve onu bulmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ana odaya geri koştu ve telefonunu almak için çantasını kaptı. Ama telefonu orada değildi. Kaşlarını çattı. Telefonunu annesinin evinde mi bırakmıştı? Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu.

Bir sabit hat. Evde bir yerlerde sabit hat olmalıydı. Hayır, evin içinde koşturduğu iki seferde de telefon görmemişti. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Şimşek yine pencerelerin arka duvarını aydınlattı,

arka güverteyi aydınlatıyor. Orada olabilir miydi? Bakmadığı tek yer .

Sürgülü kapıya doğru koştu. Fırtına giderek şiddetleniyor, yağmur çarşaflar halinde yağıyordu. Karanlığa baktı.

Gök gürledi ve parlak bir şimşek her şeyi karanlığa gömmeden önce güverteyi aydınlattı. Bekle, bir şeyler ters gidiyordu. Ne görmüştü? Öne doğru eğilip ay ışığına baktı. Güvertenin bir kısmı kömürleşmiş gibiydi. Yıldırımından mı? Tekrar parladı ve irkilerek bir çığlık attı. Camda büyük bir el izi vardı. Ve kanla kaplıydı.

Yirminci Bölüm

Yağmur Max'in yüzüne, etine batan onlarca buz gibi soğuk iğne gibi vuruyordu. Zemin çamura , araziye tehlikeli ve zor bir hale getiriyordu. Tepesinde şimşekler çaktı. İçgüdüsel olarak , şimşek ona çarpacak kadar yakın olsaydı bunun pek bir faydası olmazdı.

"Oyalanmayı bırak. Kabin tam önümüzde. Kımıldayın."

Omzunun üzerinden baktı. Tüfeğin uzun namlusu sabit bir şekilde ona ama tüfeği düşürme şansının olamayacağı kadar uzaktaydı.

Marcia fırtınanın sesini duyurmak için bağıarak, "Kımıldayın," diye tekrarladı.

"At silahını," diye seslendi ona. "Henüz kimseyi vurmadin. Hâlâ fazla hapis cezası almadan kurtulabilirsin, belki sadece şartlı tahliye olursun."

Acı acı güldü. "Hapse girmeyeceğim. Ve eğer kız arkadaşının yaşamasını istiyorsan, harekete geçsen iyi olur."

Yumruklarını sıktı ama tekrar ilerlemeye başladı. Az ileride, karanlıkta tanıdık bir kulübenin silueti belirdi. Düzinelerce suç mahalli fotoğrafında gördüğü kulübenin aynısı, Caldwell arazisinin kenarında, babasının ve şimdi de kendisinininkiyle birleştiği yerdeydi. Bobby Caldwell'in on yıl önce öldürüldüğü kulübe.

Ve şimdi Max onu kimin öldürdüğünü biliyordu.

Kapıda durdu ve arkasına baktı. "Şimdi ne olacak?"

Marcia tüfeğiyle işaret etti. "İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat."

Marcia'nın omzunun hemen üzerinden ay ışığında metalik bir şey parladı. Sertleşti, sonra yavaşça ellerini havaya kaldırdı. Arkasındaki kişi tüfeği çekip aldı ve onu Max'e doğru itti. Şimşek tekrar çaktı ve arkasındaki adamı aydınlattı.

Deacon Caldwell, elinde kötü görünümlü bir bıçak tutuyor.

Bıçağı botunun üst kısmına soktu ve doğruldu, tüfek şimdi Marcia'ya doğrultulmuştu.

"İyi misiniz, Dedektif?" diye .

Max, Deacon'a ters ters bakan Marcia'ya baktı.

"Ben iyiyim," diye bağırdı Max. "Senin sayende. Beni evime kadar takip et, onu kelepçeleyip Bex'i kontrol edeyim." Marcia'nın kolunu tuttu ve onu Deacon'a doğru çekti.

Ona ulaştıklarında Deacon başını sallıyordu. "Çok uzak. Bu şimşek dışarıda olmak için çok tehlikeli olmaya başladı. Evim çok daha yakın ve jeneratörüm var. Oradan polisi arayabiliriz."

bir şimşek daha çaktı, gök gürültüsü neredeyse tam tepesinde patladı. Yakındaki bir ağaçtan aşağı kıvılcımlar yağdı.

Max yemin etti, havadaki elektrik yüzünden kollarındaki tüyler diken diken . "Bu çok yakındı. Senin evin nerede? Babanla yaşadığını sanıyordum?"

Kulübenin diğer tarafındaki ağaçları işaret etti. "Doğruca oraya. Ordudan ayrıldığım zaman için inşa ettirdim. Bana ihtiyacı olduğunda babama yardım edebileceğim kadar yakın ama onu boğma dürtüsüne teslim olacağım kadar da yakın değil." Sırıttı. "Ailelerin nasıl olabileceğini bilirsin." Kulübeye el salladı. "Çatısı gitti, orada barınak yok. Mantıklı olan tek yer benim evim. Hadi gidelim."

Max'in yanından geçerek ağaçlara doğru hızla ilerledi.

Max tereddüt etti, onu evine götürecek olan tepeye baktı. Bex'i yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Uyandığında güvertedeki yanmış odunları ve camdaki kanlı el izini görürse -her ikisi de Marcia'nın hastalıklı planı sayesinde- en kötüsünü düşünecekti. O zaman ne yapacaktı? Özellikle de Marcia, Max'i kendisinin ve Bex'cep telefonlarını alıp göle atmaya zorlamışken?

"Bize el sallıyor," diye homurdandı Marcia yanında, onu bırakmak için kolunu çekiştiriyordu.

Tutuşunu sıkılaştırdı. ". " Marcia'yı da yanına Deacon'ın peşinden koştu.

Fundalığı geçer geçmez iki katlı bir evin ışıkları göründü. Deacon haklıydı, onun evi çok daha yakındı. Çoktan verandaya çıkmış, onları bekliyordu.

Max, Marcia'yı da yanına alarak merdivenleri hızla çıktı. Tepeye ulaştığında başını salladı. "Muson yağmuru var. Bunun içinde olduğumuza inanamıyorum."

Şimşek tekrar çaktı, gök gürültüsü tepemizde çatırdadı.

"Eğer hava durumu sunucusuna inanıyorsanız, yakında her şey yoluna girecek. İçeri gelin. Çamur odası sağ tarafta. Orada kuruyabiliriz."

Üçü bir avuç havluyla yağmuru ellerinden temizledikten sonra evin ana odasına yöneldiler.

Max, Marcia'yı kanepenin yanındaki sandalyeye yönlendirdi. "Otur. Beni peşinden koşturma. Sana çok kızgıyım ve o fırtınada tekrar peşinden koşmak zorunda kalmaktan hoşlanmayacağım."

Gözlerini ve çöktü, kollarını kavuşturdu ve ikisini de görmezden geldi.

Deacon, "Çılgın bir şapkacı gibi," dedi.

Marcia ona ters ters baktı ve sonra döndü.

Max başını salladı. "Marcia'nın deli olduğunu sanmıyorum. Bence ne yaptığını çok iyi biliyor. Bex ve beni kasabada gördüğü andan itibaren bunu planlamış olmalı."

"Tam olarak ne yaptı?" Deacon sordu.

"Başlangıç olarak arka güvertemi ateşe verdi. Dışarıda alevlerin titrediğini gördüm ve yıldırımın yakınlarda bir yere isabet etmiş olabileceğini düşünerek neler olduğuna bakmak için dışarı koştum. Elinde tüfeğiyle sürgülü cam kapının hemen dışında bekliyordu. Yağmur alevleri çabucak söndürdü ve elime bir şişe kan döküp cama bastırmamı sağladı. Bex uyandığında bunu görürse çok kötü şeyler düşünecek."

"Keseli sıçan kanıydı. Ama kız arkadaşın bunu bilmeyecek. Sana yıldırım çarptığını ve işinin bittiğini düşünecek. Değişiklik olsun diye korkması, sevdiğin birinin ölmesinin nasıl bir his olduğunu görmesi onun için iyi olacak," dedi Marcia.

"Planın bu muydu?" Max sordu. "Beni o kulübede öldürmek mi? Bobby'yi öldürdüğün gibi mi?"

Gözleri büyüdü. "Bobby'yi ben öldürmedim. Bex öldürdü."

Deacon haklı mıydı? Marcia akıl sağlığını yitirmiş ve artık apaçık ortada olan şeyi yapmadığına kendini inandırmış ? "Bobby'yi Bex öldürmedi," derken onu dikkatle inceledi.

"Oh, lütfen. Herkes onun yaptığını biliyor."

"Korkarım bu benim hatam," dedi Deacon pişmanlık dolu bir sesle. "Herkesin bunu düşünmesine o kadar uzun süre izin verdim ki, bir süre sonra bu varsayımdan çok gerçek gibi göründü."

Max hareketsizleşti ve Deacon'a doğru d6nd6. "Sen neden bahsediyorsun?"

Deacon'ın elindeki t6fek havaya kalktı ve doğrudan Max'in karnına doğrultuldu. "Sanırım sana g6stersem daha iyi olacak. Marcia, bir iyilik yap ve şuradaki televizyonun altından DVD'yi çıkar, en alttaki kırmızı kutuda olanı." Omuz silkti. "Kırmızı uygun geldi. Bulması da kolay olur."

Marcia teredd6t etti, kafası karışmış g6r6n6yordu.

T6fek ona doğru savruldu. "et," diye emretti Deacon. "Sevgili babamı tanıyorsam, bu fırtınada beni kontrol etmesi için adamlarından birini buraya getirtecektir. Umursadığı için değil, seçilmiş kişi çoktan 6ld6ę6 ve geriye kalan tek varisi ben olduğum için." Ağzı alaycı bir ifadeyle b6k6ld6. "B6t6n bunları ondan 6nce halletmeyi tercih ederim. B6ylesi daha kolay olacak."

"Hangisi daha kolay olacak?" Max diğer adama doğru bir adım atarak sordu. Deacon t6feği tekrar ona doğrultarak, "Yapma," dedi. "Canını yakmak istemiyorum.

Herhangi biri. Beni zorlama. Tek istediğim bir film izlemen. Marcia, l6tfen."

Bir d6ęmeye bastı ve televizyonda siyah-beyaz bir resim belirdi. Max hemen tanıdı.

"Bu kardeşinizin 6ld6r6ld6ę6 kul6benin ii." "Evet, 6yle. Babam g6venlik konusunda biraz takıntılıdır. Her yerde kameraları var. her yerde. Kul6bede bir tane olduğunu keşfettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Neyse ki onu arayacak kadar akıllıydım. Bu o g6n6n kaydı. Seni uyarmalıyım. Bazı kısımlarını izlemek senin için zor olabilir Max. Ve sonu, Marcia, o kısmı beğenmeyeceğini garanti ederim. Ama k66k film gecemizi d6rt g6zle bekliyorum. Bir s6redir kayıtları d6zeltmek istiyordum."

Ekranda kapı açıldı.

"Ah, işte başlıyoruz," dedi Deacon. "Patlamış mısırımızın olmaması çok k6t6. Ah, neyse. Bunu bu gece için planlamış değildim. Marcia'nın arazide sinsice dolaştığını g6r6nce hızlı davranmak zorunda kaldım. Ama k6t6 bir durumdan en iyi şekilde yararlanma konusunda oldukça iyiyimdir. G6receksiniz."

Ekranda Bex kabine girerken Max yumruklarını iki yanında sıktı. Hiç ses yoktu. Ama etrafına bakınırken y6z6ndeki şaşkınlığı g6rebiliyordu. Ve g6r6n6ře g6re "Max?" diye seslenirken dudaklarını net bir şekilde okuyabiliyordu.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Deacon dedi ki. "Sevgilisini arıyor, Max'i. Marcia, bundan sonraki kısıma özellikle dikkat etmek isteyeceksin. Kendini Bobby'nin seni sevdiğine, asıl hedefinin peşinden gidip başarısız olduğunda seni seks için kullanmadığına ikna ettin. Yani, hadi ama Marcia. Gerçekten Bex'in Bobby'yi istediğini mi düşündün? O bir sümsüktü. Aylarca onu takip etti. Ve zaman biri onu pençelerinden kurtarsa, sana koşuyor ve hüsrânını senin bedeninde bastırmaya çalışıyordu. Bu aşk değildi, tatlım. Bu istismardı. Adam hastaydı."

Marcia bir kenarda durmuş, hem Deacon'ın sözleri de ekrandaki tablo karşısında yüzü solmuştu.

Max'in durumu da pek iyi değildi. Bobby'nin kulübede Bex'e sürpriz yaptığını, sonra onu yere fırlattığını, ellerini vücudunun her yerinde gezdirdiğini ve onu acı çekmeye zorladığını görmek bulandırıyor. Bobby Caldwell bugün hayatta olsaydı, Max onu öldürmemek için kendini zor tutardı.

"şunu," diye emretti Max.

"Ve en iyi kısmı kaçırarak mısın? ." Yüzünü buruşturdu. "Oh, bu acıtmış olmalı." Ekranda, Bex az önce bir şarap şişesini Bobby'nin kafası. Bir taş gibi yere düştü.

Marcia sıkıktığı dişlerinin arasından hayvansı bir çığlık attı. "Aman Tanrım," dedi Deacon. "Onun sözüm ona erkek arkadaşı başka bir kadına tecavüz etmeye çalışıyor, o da hala onun incinmesine üzülüyor. Gerçekten profesyonel yardıma ihtiyacın var Marcia, tatlım."

Max, profesyonel yardıma ihtiyacı olan kişinin Deacon olduğu konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. Bunca yıldır tek delinin Bobby olduğunu sanıyordu. Görünüşe göre delilik geni aileden geliyordu.

Bex kulübeden çıkıp televizyona doğru koşarken, Max dikkatini çekmemek için çok yavaş bir şekilde Deacon'a doğru ilerledi.

Deacon ekrana baktı, gözleri yarı deli bir ışıkla parlıyordu. "Ve şimdi, millet. Sonunda iyi kısma geldik."

Max ekrana baktı. Başında kapüşon olan koyu renk bir ceket giyen bir adam kulübeye girdi ve Bobby'nin üzerine eğildi. Bobby'nin yüzüne birkaç kez tokat attı. Bobby irkildi, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, işte, gördün mü?" Deacon dedi ki. "Sonuçta kardeşimi Bex öldürmedi. İkinizin de bilmesini istediğim şey buydu. Şimdi çok yakından izleyin."

Çok uzun sürmedi. Kabindeki adam, sırtı perdeye dönük, görünüşe göre Bobby'yle tartışıyordu. Bobby onu iterek yolundan çekti ve kapıya yöneldi. Sopa bir anda ortaya çıktı ve Bobby'nin sırtının ortasına doğru savruldu. Vücudu kapıya çarptı ve sırt üstü yere düştü, ağzının kenarından bir damla kan akıyordu. Sopa bir kez daha, bu kez Bobby'nin karnına . Tekrar ve tekrar indi. Bobby kendini korumak için ellerini kaldırdı ve kendini yukarı itmeye çalışarak yuvarlandı. Sopa bir kez daha indi, iki kez ve sonra Bobby hareketsiz kaldı.

Max dehşet içinde ekrana baktı. Marcia elleriyle ağzını kapatmıştı. Sonra kapüşonlu adam arkasını döndü, doğrudan kameraya baktı ve gülümsedi.

Diyakoz Caldwell'in Max'e verdiği gülümsemenin aynısı.

"Artık biliyorsun," dedi, sanki gelecek bahar ekilecek en iyi mahsulleri tartışıyorlarmış gibi, sesi rahat ve neşeliydi.

Başları büyük beladaydı.

Max önce Marcia'ya, sonra da onun arkasındaki Fransız kapısına baktı. Marcia ona anladığını belli eden ince bir baş selamı verdi.

Film bir döngü halinde yeniden oynatılmadan önce siyah-beyaz kar görüntüsüne geçerken Deacon'a doğru bir adım attı. "O kaydı bunca yıl neden sakladın? Ve neden şimdi oynatıyorsun?" Marcia'yı en iyi şekilde korumak için kasıtlı olarak kendini konumlandırdı ve Deacon'ın dikkatini çekmek için bir adım daha ilerledi.

Tüfek doğrudan ona doğrultulmuştu. Deacon tüfeği kalça hizasında, iki eliyle sabit tutuyordu. "Bir adım daha atma Max. Az önce sana bir iyilik yaptım. Orada hayatını kurtardım."

"Sen yaptın. Ve bunun için minnettarım. Ama bu gecenin geri kalanını benim yaşamamı istediğinden pek emin değilim. Aksi takdirde o filmi oynatmazdın."

"Şey, evet. O da var. İkinizi de incitmek istemediğim konusunda biraz yalan söylemiş olabilirim," diye kabul etti dostane bir sesle. "Bunca yıldır bu sırrı saklamak çok zordu, oysa tek istediğim o pisliği nihayet yeryüzünden sildiğim için beni dinleyen herkese böbürlenmekti. O hastaydı. Yaptığı şeyler hakkında size günlerce hikaye anlatabilirim. Ama bir önemi yoktu. Babamız için değil. Bobby'nin ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Ama ilk doğan oydu, varis oydu. Bu yüzden sevgili babacığım hiçbir şey yapmadı.

başka bir şekilde. Bobby'nin hastalıklı eğilimlerine verilen tek ödün, babamın ona göz kulak olmaları için tüm o güvenlik haydutlarını tutmasıydı. Pek işe yaradıkları söylenemezdi. Bobby zaten babamın parasına el atmıştı ve bunu babam için çalışan adamların avuçlarını yağlamak için kullandı. Çok geçmeden onlar da Bobby'nin yandaşları oldular, onu durdurmak yerine izlerini örttüler. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun, Max. Bobby'yi Bex'ten vazgeçirmeye çalışırken seni yarım düzine kez dövmüş olmalılar. Onu öldürdüğüm için bana teşekkür etmelisin."

"Tekrar ediyorum, kaydı neden kaydediyorsunuz?" Max sordu.

"Bex için tabii ki. Bex'i severim. Okuldayken bana hep iyi davranırdı, ortaokulda bile çok fazla dalga geçilir ve sataşılırdım, zorbalardan daha büyük ve uzun boylu olmadan ve onlar benden korkmadan önce. Tüm bunlardan önce Bex beni savunur, zorbalara beni rahat bırakmalarını söylerdi. Ortaokulun ilk yıllarında kızların bizden daha uzun olduğu zamanları hatırlamıyor musunuz, biz önce? Ben . Bex o zamanlar beni sürü dayaktan kurtarmıştı. Ve onun için daha fazlasını yapamadığım için hep pişmanlık duydum. Bobby'e kadar. Sonunda ne yaptığını anladığımda, onu sonsuza dek nasıl durduracağımı bulmaya yemin ettim. Öyle de yaptım. Bex'i kurtardım. Ve onun orada olduğuna dair tüm kanıtları temizledim ki patronun dava açamasın."

Max, Deacon'a doğru bir adım daha attı, sonra tüfek göğüs hizasına yükselince durdu. Ellerini havaya kaldırdı ve Marcia'nın kapıya koşacak kadar yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti. "Sakin ol Deacon. Sadece anlamaya çalışıyorum. Bobby'yi öldürerek Bex'i kurtardın ama sonra herkesin onu öldürenin o olduğunu düşünmesine izin verdin. Neden?"

Deacon yüzünü buruşturdu. "O kısımdan nefret ederdim. Elbette hapse girmek istemedim. Ama mecbur kalsaydım giderdim. O kaydı ve kulübeden aldığım tüm kanıtları, bir gün mutlaka mecbur kalırsam onun hüküm giymesini engellemek kullanmak üzere sakladım. Gerekirse onun için kendimi feda ederdim. Buna inanmak zorundasınız. Bu kadar kötü bir kanıt saklamamın tek nedeni bu."

Neye inanacağını bilmiyordu. Ama oyunu sürdürdü. Marcia neden hâlâ dışarı çıkmamıştı?

"Sana inanıyorum," diye yalan söyledi Max. "Bex için iyi bir arkadaştın." "Evet. Öyleydim."

"Peki şimdi ne olacak?"

Deacon iç çekti. "Ne yazık ki sen ve Marcia ölmek zorundasınız. İkiniz de Bobby'nin cinayetinin peşini bırakmayacaksınız. Bex kasabaya döndüğünden beri kazmaya, kazmaya, başladınız. Buna bir son vermelisiniz. Sen ve Marcia öldüğünüzde ve babam da yakında kanserden öleceğinden, Bobby'nin ölümüyle ilgili cevapları zorlayacak kadar umursayan kimse kalmayacak."

Deacon'ın parmağı tüfeğin çerçevesinden tetiğe doğru hareket etti.

Max onu biraz daha oyalamaya çalışarak yaklaştı. "Bekle. O silahlı adamları neden tuttuğunu anlamıyorum, Piggly Wiggly'de Bex'i kaçırmak için mi? Yoksa onu korkutmak için mi?"

Deacon başını salladı. "Bana sorma. Bu tamamen sevgili babamın işiydi. Çabuk bir dua et, Max. Günahlarından vazgeç. Çünkü yaratıcınla tanışmak üzeresin."

"Peki ya kan?" Max ellerini havaya sormak için acele etti. "Beni öldürmek Bobby'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı ortadan kaldıracaksa, oturma odanızdaki kanım yeni bir soruşturma başlatıp sizi yine aynı duruma sokmayacak mı?"

Deacon, "Ortalığı temizlemeyi planlıyorum," diye akıl yürüttü.

"Kanı tamamen temizleyemezsin, bir CSI elemanının izlerini bulamayacağı kadar iyi değil. Beni dışarıda, yağmurda öldürmelisin."

Deacon parmağını tekrar silahın çerçevesine götürdü. "Zaman kazanmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama haklı olduğun bir nokta var. Bobby öldüğünde kan konusunda çok endişelenmemiştim, nasıl olsa hepsi onundu. Ama haklısın.

Evimde DNA'nızı açıklamak sorun yaratabilir. Çekil." Tüfeğiyle ön kapıya doğru işaret etti.

Max'in arkasındaki Fransız kapı nihayet açıldı ve bir rüzgâr ve yağmur patlamasıyla duvara çarparak geri .

Deacon'ın gözleri büyüdü ve sağa doğru adım atarak tüfeği kapıya doğru salladı.

Max ona doğru hamle yaptı, Deacon tüfeği ona doğru savururken ona ulaşabilecek kadar yakın olması için dua ediyordu.

Bam!

Bölüm Yirmi Bir

Bex dondu kaldı, spor ayakkabıları on yıldan uzun bir süredir kâbuslarına giren kulübenin hemen dışındaki çamurda ezildi. Max'in mutfağından aldığı kasap bıçağını kaldırdı ve tam bir daire çizerek döndü. Duyduğu bir silah sesi miydi? Yoksa yakınlardaki ağaçlardan birine yıldırım mı düşmüştü?

Yukarıdan yağan yağmur artık yakıcı tabakalar halinde esmiyordu. Fırtına hafifliyordu ama hâlâ sırlıslıklamdı ve gökyüzünde her şimşek çaktığında içi cız ediyordu. Mutfak çekmecesinde bulduğu el fenerini kullanarak tekrar ilerlemeye başladı. Max'in mutfak çekmecesinde de bir silah olmaması çok kötüydü. Evinde bir tane arayabilirdi. Ama yağmurun izini yok edeceğinden ve daha fazla beklerse onu bulamayacağından çok endişelenmişti.

Yirmi dakika sonra, sayılamayacak kadar uzun yıllar önce izci bir kızken öğrendiği acınası iz sürme becerileri onu bu kulübeye getirmişti. Max'ten bir iz görebilmek umuduyla el fenerini her tarafa tuttu. Onu aramaya ilk başladığında defalarca adını sayıklamıştı. Ama şimdi sesi o kadar kısıktı ki, hayatı buna bağlı olsa bile çılgık atabileceğini sanmıyordu.

Kulübenin kapı kolunu test edip kilitsiz olduğunu gördükten sonra iterek açtı, içeriye ışık tuttu ve bıçağını hazır tuttu. Ancak tek odalı yapı açıkça boştu ve çatıdaki bir delikten yağan yağmur nedeniyle sırlıslıklam ve kirliydi. Arkasını döndü ve çamurda en son ayakkabı izini gördüğü yere doğru ilerledi. Yağmur izi çoktan doldurmuş ve kenarlarını bozmuştu. Işığı yerde ileri geri sallayarak bir sonraki izi aradı. Hiçbir şey bulamadı. Yağmur, kulübenin yanından geçen bir dere gibi zeminde akıyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu.

Kulübenin arkasına koştu, ışığını her tarafa tuttu. Ve sonra onu gördü; ormana doğru giden başka bir ayakkabı izi. Max'in miydi? Olabilecek kadar büyük görünüyordu ama bunu söylemek zordu. Yakınlarda başka bir iz göremeyince ve seçenekleri de tamamen tükenince ağaçlara doğru koşmaya başladı.

* * *

MAX YUMRUĞUNU Deacon'ın çenesine indirdi. Deacon acı içinde homurdandı ve yana yuvarlandı. Max parke zeminde debelenerek daha önce Deacon'ın elinden düşürdüğü tüfeğe uzandı. Parmaklar ayak bileğinin etrafında dolandı ve onu geriye doğru çekti.

Bacaklarını tekmeleyerek botunu Deacon'ın omzunun yan tarafına çarptı. Deacon acı dolu bir çığlık attı ve hemen onu .

Max kendini elleri ve dizleri üzerinde yukarı itti ve tüfeğe doğru hamle yaptı.

Onu yakaladı, etrafında döndü ve Deacon'a doğru getirdi.

Deacon'ın gitmiş olması dışında.

Açık Fransız kapısının önündeki verandadan gelen bot sesleri Max'i ayağa kaldırdı ve kapıya doğru koşturdu.

* * *

BEX kulübeden yirmi adım ötedeki izi kaybetmişti. Ama sonra yeni bir iz fark etti, yeni bir iz. Şiddetli yağmur izleri o kadar kötü bozmuştu ki, bir insan tarafından yapıldığını zar zor söyleyebildi. Ama bu fırtınada dışarıda olan herhangi bir insan ya Max ya da onu Max'e götürebilecek biri olmalıydı, peşine düştü. Koşarak, başı eğik, hızla kaybolan izleri kaçırmamak için el fenerini yere tutarak, eğimli bir yokuştan yukarıya doğru hızla çıktı.

Bekle. Eğim mi? Bu bölgenin etrafında uçurumlar yok muydu? Başını kaldırdı ve az ileride açılan kara ağzı görünce nefesini içine çekti. İleriye doğru ivmesini durdurmak için çabaladı ve uçurumun kenarındaki çamurda dizlerinin üzerine düştü. Bıçak elinden fırladı ve uçurumun kenarında kayboldu. Ayakları çamurda kayarken, ivmesi onu uçuruma doğru götürmeye devam etti.

"Bex!"

Omzunun üzerinden bakınca Max'in ona doğru koştuğunu gördü. Kalbi, kenara doğru kayarken panikle kabarıken bile onun iyi olduğunu düşünerek rahatladı.

"Max!" Yumuşak zemini umutsuzca pençeledi.

Ellerini uzatmış, ilk kaleyi çalmaya çalışan bir beyzbol oyuncusu gibi daldı. Parmak uçları onunkilere değdi ve sonra açık bir alana düştü.

Hava.

* * *

"BEX, HAYIR!" Korkmuş, solgun yüzü uçurumun üzerinde kaybolurken MAX dehşet içinde onun adını haykırdı. Kaygan çamurda tutunacak bir yer bulmaya çalışarak dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını bataklığa gömülü ağaç köklerinin etrafına dolayarak kendini uçurumun hemen üzerine çekti ve aşağıya baktı. "Bex?"

Bex?"

"Ben buradayım."

Sesi inanılmaz derecede boğuk geliyordu ama kesinlikle . Yarım adım daha ilerledi ve sonra onu gördü, tepenin kenarına tutunmuştu, sol elinin parmakları kaygan topraktan çıkan ağaç köklerine sarılmıştı.

"," diye seslendi. "Sakın ." "Kayıyorum."

"Daha iyi bir tutamak bulmaya çalış. Her yerde kökler var. Kazman gerekebilir."

Sağ eliyle toprağı yumrukladı. "Bir kök daha buldum!" "Güzel. . Seni almaya geliyorum." Nasıl, hiçbir fikri yoktu. Ama gitmek bir seçenek değildi. Bütün kaygan yamacı de üzerine çekerdi. Tepeden aşağı inmesi ve onun altından, uçurumun altından yukarı çıkması gerekiyordu.

Yarı kayarak, yarı koşarak tepeden aşağı indi ve uçurumun altından dolaştı. Sağında bir gölge hareket etti. Tam Deacon Caldwell ağaçların arasından ona çarpacakken kafasını çevirdi.

* * *

BEX'İN SOL AYAĞI tutunduğu yerden kaydı ve onu yana doğru savurdu. Bir çılgılık attı ve yeni bir dayanak bulmak için çabaladı. Sağ elinde tuttuğu kök hareket etmeye başladı. Gevşemeye başlamıştı. Max neredeydi?

Boğuk bir homurtu onun cevabıydı. Küfür sesi, bir bağırış. Max'in başı dertteydi. Peşindeki her kimse onu tekrar bulmuş olmalıydı. Neler oluyordu böyle?

"Bexley, yukarı bak."

Bunu yaptı ve ay ışığında Marcia Knolls'un yüzünün solgunlaştığını, kenarın üzerinden kendisine baktığını görünce şok oldu. Bex bir halatın indirildiğini görünce daha da şaşırdı. Halat belinde duruyordu. Tek yapması gereken onu yakalamaktı. Teorik olarak. Ama bu Marcia'ydı, hayatı boyunca Bex'ten nefret etmiş olan kadın. Daha birkaç gün önce arabasının camından içeri bir kurşun sıkan kadın.

"Yakala onu," diye bağırdı Marcia. "Nesin sen, aptal mı? Düşeceksin."

Kök aniden serbest kaldı ve Bex otomatik olarak halatı yakaladı. Rahatlamıştı, ip tutmuştu. Başını kaldırıp iki eliyle yukarıdaki halata sarılmış olan Marcia'ya baktı.

"Belime bağlı," dedi. "Senden çok daha iriyim ve daha güçlüyüm. Ama yine de yardım etmen gerekecek. Ben çekerken yukarı tırmanmaya çalış."

Bex, ayakkabısının burnunu toprak duvara vurarak tutunabileceği kadar derin bir boşluk açtı. Bunu egzersiz için bir kaya duvarına tırmanmak gibi düşünmeye çalıştı, sadece aşağıda neredeyse kesin ölüme dik bir düşüş yoktu. Marcia'yla birlikte bir takım gibi çalışarak santim santim onu kenara kadar çekmeyi başardılar.

Ama Marcia yardım etmek için kıpırdamadı.

"Marcia," diye nefes nefese kaldı Bex. "Geri çekil. Sen tam önümdeyken tırmanmam."

Marcia'nın dudaklarında yavaş, vahşi bir gülümseme kıvrıldı. "Biliyorum. Ve ipin ucu da belime bağlı değil. Seni düşüp ölmekten alıkoyan tek şey bileğimdeki iki ip halkası. Keşke lisedeyken bana daha nazik davransaydın dedirtiyor, değil mi? Ya da ellerini lanet olası erkek arkadaşından uzak tutmanı."

Bex dehşet içinde ona baktı, kendi ölümünün diğer kadının siyah gözlerine yansıdığını gördü.

* * *

MAX, Deacon'la birlikte çamura saplandı, ikisi de tüfeğin kontrolü için mücadele ediyordu. Uzaktan gelen siren sesleri giderek yaklaşıyordu.

Deacon'ın ağzı öfkeyle buruştu. "Lanet olsun babama. Silah sesini duymuş ve polisleri aramış olmalı."

"Bırak silahı," diye soludu Max, kendisinden otuz kilo kadar daha ağır olan ve çoğu kas olan adama karşı zorlanarak. "Başka kimsenin canının yanmasına gerek yok." Bir elini serbest bıraktı ve Deacon'ın çenesinin altına sıkıştırdı.

Deacon küfrederek yere düştü. Her iki adam da silah üzerindeki hakimiyetlerini kaybetti. Silah başlarının üzerinden uçarak ağaçların yakınında bir yere düştü. Deacon önce ayağa kalktı ve kendini ormana doğru itti. Max onu omurgasının ortasından yumrukladı. Kan donduran bir çığlık havayı doldurdu ve Deacon sırt üstü yere yuvarlandı, kaburgalarına tekme yemiş bir köpek gibi inlemeye başladı.

Max dönüp Bex'i bulmak için uçuruma doğru koşmaya başladı. Marcia'yı uçurumun kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, sol eline bir ip dolanmış halde gördüğünde midesi dehşetle sıkıştı. Onun hemen ötesinde Bex bir eliyle ipin diğer ucunu tutmuş, diğer eliyle de umutsuzca tutunacak bir yer aramak için toprağı tırmalıyordu.

Sirenler tepenin aşağısında, kulübeye doğru bir yerde durdu. Ama Max destek gelmesini bekleyemezdi. Marcia ve Bex'e doğru ilerlemek için hem ellerini hem de ayaklarını kullanarak çamurlu zeminde kayarak ilerledi. Sonra ay ışığı Marcia'nın yanında yerde yatan şeyden yansıdı.

Bir pala.

Yokuşun daha aşağısından bağırışlar duyuldu. Mavi ve kırmızı ışıklar yanıp söndü. Deacon geliyordu. Ama Max arkasını dönmek için bir saniye bile harcamadı.

Son birkaç metreyi yarı koşarak, yarı kayarak Bex'e doğru ilerledi ve Marcia'nın palayı kaldırışını dehşetle izledi.

"Hayır!" Max yuvarlanarak ileri atılıp Bex'in kollarını yakaladı. Pala havada kavis onu uçurumun üzerinden yukarı ve sert zemine doğru savurdu.

Hıncır bıçak ikisini de kıl payı ıskalayınca rüzgâr Max ve Bex'in yanına hücum etti. Ama ileriye doğru ivmesini engelleyecek bir şey olmadığından Marcia kendini durduramadı. Uçurumun kenarından aşağı düşerken çığlık attı. Sonra çığlığı aniden kesildi.

Bex dehşet içinde haykırdı. "Hayır, Marcia!"

İkisi de dikkatle kenarın üzerinden baktı. Bex tekrar haykırdı ve gözlerini kapattı.

Max onu kendine çekti ve göğsüne yasladı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Tepenin aşağısından gırtlaktan gelen bir öfke çılgılığı duyuldu. Deacon ağaç sınırına yaklaşp tüfeğini onlara doğru savurduğunda Max başını iki yana salladı.

Max, tüfek patlarken Bex'i yere itti ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

Her şey sessizliğe gömüldü.

Gök gürültüsü bile durmuş, yağmur hafif bir sise dönüşmüştü. Max yavaşça başını kaldırdı.

Diyakoz Caldwell yirmi adım ötede çamurun içinde yatıyor, görmeyen gözleriyle tepesindeki aya bakıyordu. Ve arkasında, bir baston yardımıyla ayakta duran babası vardı. Elinde bir tabanca vardı. Uzun bir süre Max ve Bex'e baktı. Sonra omuzları çöktü ve silahı yavaşça indirdi. Tek kelime etmeden onu çamurun içine bıraktı ve yamaçtan aşağıya doğru topallayarak inmeye başladı.

Bex dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. "Az önce ne oldu?"

"Deacon'ın babası hayatımızı kurtardı. Nedenini hiç bilmiyorum."

Ne dediğini anlayamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra elleriyle yüzünü kapadı ve tüm vücudunu titreten büyük hıçkırıklarla ona doğru yığıldı.

"Ah, tatlım." Max onu kollarının arasına aldı ve kendisine doğru salladı.

Yamaçta kaos patlak verdi. Max'in SWAT ekibi çullandı ve olay yerini güvenlik altına aldı. Thornton emir yağdırmaya başladı. Ve çok geçmeden bir acil yardım ekibi tepeye doğru koşmaya başladı.

Max onları beklemedi. Değerli yüküyle birlikte bekleyen ambulansa doğru koştu.

Yirmi İkinci Bölüm

İki ay sonra.

Bex cam duvarın önünde durmuş, mevsimin ilk kar yağışının Max'in güvertesine doğru süzülüşünü izliyordu. Neredeyse bir uçurumdan düşüp ölmesinden ve Max'in, Bex'e en ufak bir nezaket göstermiş olan tek Caldwell tarafından neredeyse öldürülmesinden bu yana Destiny'ye döndüğü ilk gündü. Hâlâ olan biten her şeyi kabullenmeye çalışıyordu. Ama bu biraz zaman alacaktı.

Güçlü, sıcak kollar beline dolandı ve onu sert, tanıdık bir göğse çekti. Kollarını Max'inkilere doladı ve iç geçirdi.

"Seni seviyorum," dedi.

"Biliyorum. Bunu bana söyleyip durmana gerek yok. Ben ikna oldum."

"Ve?"

"Ben de seni seviyorum." Sesi boğuk ve derin duygularla doluydu.

Tekrar iç çekti, olabileceğini hiç düşünmediği kadar mutluydu.

Boynunun yan tarafını öptü ve gözlerinin önünde sonbaharın kışa dönüşmesini izlerken onunla birlikte kollarında hafifçe sallandı.

"Piggly Wiggly'o çeteye yardım eden kasiyere ne olduğunu hiç duymadım," dedi. "Reggie, değil mi?"

"Thornton onun ağır hapis cezası yerine asgari güvenli bir tesise gönderilmesini savundu. Sonunda ihtiyacı olan danışmanlığı alıyor. Belki de eski mahkum babasının etkisi olmadan hayatını değiştirecek ve sonu onun gibi olmayacak."

"Patronun çok nazikti." "O senin

düşündüğün gibi bir dev değil."

Omuz silktili, affetmeye tam olarak hazır değildi. Yine de yakında bir gün affedeceğinden emindi.

"Robert Caldwell Senior ile nihayet her şey yoluna girdi mi?" diye

sordu. "Mmm-hmm. Silahlı adamları kiraladığını itiraf etti. O ikna oldu oğlunu öldürdüğünü söyledi. Ama uçurumda olduğumuz gece silah duyduktan ve oğlunun evine gidip o kaydı gördükten sonra

kendini daha fazla kandıramadı. Sanırım hayatlarımızı Deacon'ın o kaydı saklamış olmasına borçluyuz. Eğer babası bizi takip etmeden önce o kaydı görmemiş olsaydı, Deacon'ı vurmayı seçmeyebilirdi. Muhtemelen bizi vururdu."

Ürperdi, o gecenin anıları hâlâ kâbus görmesine neden olabiliyordu. "Bay Caldwell'e şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey yok. Darülaceze bakımı altında. Muhtemelen bu haftayı çıkaramayacak.

Sizi bilmem ama bence günahları yüzünden yeterince acı çekti. Biri kendi eliyle olmak üzere iki oğlunu kaybetmek yıkıcı olmalı."

"Onun için üzülüyor musun?" "Sanırım öyle."

Onun kollarını sıktı. "Hiç şaşırmadım. Sen iyi bir adamsın. Hak etseler de etmeseler de insanları önemsiyorsun."

"Eğer bu da özür dilemenin ya da sevgime layık olmadığını söylemenin başka bir yoluysa, kes şunu."

Onu çok iyi tanıyordu. Başını yana çevirdi ve yanağını onun göğsüne sürttü. Adam da başını onunkinin üzerine koydu ve uzun bir süre birbirlerine sarılmaktan memnun bir şekilde öylece durdular.

Sonunda, "Asistanın Allison, benimle biraz zaman geçirmek için antikacı dükkanından uzun bir süre izin alacağını haberini nasıl karşıladı?" diye sordu.

Onun kollarında kaskatı kesildi. "Ona söylediğim tam olarak bu değildi."

Geri adım attı ve yüzüne doğru çevirdi. Kaşlarında koyu bir endişe çizgisi vardı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Dükkanımı ona sattım."

Daha fazla şaşırmış görünemezdi. "Ama ben senin antıkları restore etmeyi ve satmayı sevdiğini sanıyordum."

". Ama bunu her yerde yapabilirim. Mesela Destiny'de."

Adam kıpırdamadan durdu, gözleri kızın tüm vücudunu kızartan bir yoğunlukla parlıyordu.

"Ne , Bex?"

Kollarını adamın beline doladı ve ona için başını geriye doğru eğdi.

"Bobby Caldwell'in davası nihayet kapandığına ve kafamda başka bir şey olmadığına göre, yıllar önce verdiğim korkunç bir kararı düzeltme zamanının geldiğini söylüyorum."

Boğazı çalıştı ama hiç ses çıkmadı.

Kendi boğazını temizledi, zaten duygusallaşmaya başlamıştı. "Max, seni çok seviyorum. Merak ediyordum da..."

"Evet?" diye homurdandı.

"Tişörtlerinizden birini giyebilir miyim diye merak ediyordum."

Gözlerini kırıştırdı, sonra başını arkaya attı ve kahkaha attı, kalbini neşeyle dolduran büyük bir sesle. Sırıttı ve onu kollarının arasına aldı, sonra evin içinde koşarak yatak odasına gitti. Çekmeceli dolabın önüne gelene kadar durmadı. Sonra onu kendine yasladı, üst çekmeceyi çekip açarken bir koluyla onu tuttu.

"Tercih ettiğiniz özel bir tişört var mı, Bexley Kane?"

Elini çekmeceye daldırdı ve siyah kadife kutuyu çıkardı. "Bu iyi iş görür."

Ciddi bir şekilde döndü, sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. Gözleri, bir insanın kalbinde bir başkası için besleyebileceğinden çok daha fazla sevgiyle karardı. Bex'in hak etmeyi umabileceğinden çok daha fazla sevgi. Ama hayatının geri kalanını mutlu bir şekilde deneyerek ve onu daha da çok severek geçirecekti.

"Ve sakıncası yoksa bugünden itibaren Bayan Remington olarak anılmayı tercih ediyorum."

Ağzı yavaşça onunkine indi ve onu yatağa doğru taşıırken birkaç santim ötede durdu. "Benim için sorun değil, Bayan Remington. Hiç sakıncası yok." Ve sonra onu öptü.

* * * * *

Ödüllü yazar Lena Diaz'ın mini dizisinde daha

fazla kitap arayın

TENNESSEE SWAT, yakında.

Onları Harlequin Intrigue

kitaplarının satıldığı her yerde

bulabilirsiniz!

USA TODAY çoksatan yazarı Debra Webb,

MIRA Books ile yeni bir gerilim serisine

başlıyor.

*İşte bir ÖLÜMÜN GÖLGELERİ romanı olan
[NO DARKER PLACE](#)'den bir alıntı.*

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-
kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya
tıklayın [http](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003)

[://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty &cmpid=EBOOBPBPA201602010003](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003)



Harlequin My Rewards'a katılın ve anında seçtiğiniz bir ÜCRETSİZ e-kitabı kazanın.

Nerede ve ne zaman alışveriş yaparsanız yapın, satın aldığınız her Harlequin baskısı e-kitabı için puan kazanın.

Puanlarınızı ÜCRETSİZ KİTAPLARA dönüştürün. kaçırmayın. İçinizdeki kitap aşığını ödüllendirin!

Bugün Kaydolun ve ÜCRETSİZ KİTAP Kazanın*

*30 Nisan 2017 tarihinden önce katılan yeni üyeler, uygun başlıklar için kullanılabilecek 2000 puan kazanacaktır.

Kayıt olmak için [buraya](#) tıklayın
Veya kayıt olmak için bizi çevrimiçi ziyaret edin

[http ://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty &cmpid=EBOOBPA201602010001](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010001)



Umarız bu Harlequin Intrigue hikayesini beğenmişsinizdir.

Heyecan istiyorsunuz! **Harlequin Intrigue** hikayeleri ciddi romantik gerilimle ilgilenir, becerikli, gerçekçi kadınlar ve güçlü, korkusuz erkekler hayatta kalmak için savaşırken sizi koltuğunuzun ucunda tutar.

Her ay Harlequin Intrigue'den altı yeni hikayenin tadını çıkarın!

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi , özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
.comHarlequinBlog

Daha Karanlık Bir Yer Yok

tarafından Debra Webb

Dedektif Bobbie Gentry alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Saatin erken olmasına rağmen burada, kaldırımında unutulmuş bir dondurma külahı gibi eriyordu. Hava tahminlerine göre bugün hava sıcaklığı 101 derece olacaktı; başkentin on beş gündür üst üste yaşadığı rekor kıran sıcaklıklar gibi.

O sabah telefonunun çaldığı saatlerde bastıran fırtına hiç de yardımcı olmamıştı. Kaynayan asfaltdan yükselen buhar, kaldırımında sıralanan mavi-beyaz Montgomery Polis arabalarının alt kısımlarında kayboluyordu. Daha ılıman sıcaklıkların yolda olduğu konusunda ısrar eden meteorolog, bu sabahki fırtınaya eşlik eden serin cepheyi ciddi şekilde abartmıştı. Yağmur boğucu nemi arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

On yıl polislik, yedi yıl da dedektiflik yapmıştı ve amansız sıcağın insanları delirttiğini zor yoldan öğrenmişti. Tıpkı şu anda sokağın karşısındaki mütevazı çiftlik tarzı evde saklanan dört çocuk babası gibi.

Carl Evans'ın hiçbir sabıka kaydı yoktu, park cezası bile yoktu. Karısına göre, üç ay önce yaptırdığı kontrolde sağlık durumunun iyi olduğu ortaya çıkmıştı. Ortanca kızlarına bir yıl önce bir tür çocukluk lösemisi teşhisi konmuş ve birkaç ay önce ciddi bir mali kriz geçirmişlerdi, ancak her iki sorun da artık kontrol altındaydı. Eşinin bildiği kadarıyla iş yerinde herhangi bir sorunu yoktu.

Yine de bu sabah saat ikide, nerede olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan ve alışılmadık davranışını tartışmak istemeden eve gelmişti. Saat yedide yataktan kalkmış, dört çocuğunu tek bir yatak odasına toplamış ve karısına polisi aramasını söylemişti.

Bobbie'nin telsizi çatırdadı. ". Dışarı çıkıyorum." sesi dalga dalga yayıldı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı kriz arabulucusu Çavuş Paul York evden çıkıp iki adımda polis bariyerinin kendi tarafına geçerken. York beş-sekiz yaşlarında, kendisiyle aynı boyda, ufak tefek bir adamdı. Daha az korkutucu cüssesi ve nazik, sakinleştirici varlığı onu şiddet içermeyen çözümlerin kolaylaştırıcısı olarak işinde çok iyi yapıyordu. Ancak aynı özellikler, bir durumun kontrolünü ele alma ve ihtiyaç duyulduğunda tehdidi fiziksel olarak kontrol altına alma konusundaki tartışılmaz yeteneğini gizliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerini kalçalarına dayayarak. Kendi gözetiminde bir rehinenin ölmesine izin vermeyecekti. İçine yerleşmesine izin vermediği korku, ona bu rehinenin çocuk olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Bu bir çocuğun ölmesine izin verdiğin ilk sefer olmayacak.

Bugün olmayacak.

"Benimle konuşmuyor." York siyah kravatını çekiştirdi, gri gömleği artan neme ve ölçülemeyen hayal kırıklığına rağmen hâlâ netti. "Çocuklar içeride olduğu sürece karısı evden çıkmayı reddediyor."

"Onu kim suçlayabilir ki?" Bobbie bir öfke patlamasıyla nefesini verdi. York olay yerine gelmeden önce Bayan Evans'la telefonda konuşmuştu. Anna Evans kocasını neyin tetiklediği konusunda hiçbir fikri olmadığında ısrar ediyordu. Bildiği kadarıyla kocasının bırakın silah kullanmayı, hiç silahı olmamıştı. Tanrı aşkına, Latimer, Latimer ve Burton'da mali müşavirdi. Yirmi yıl önce Vanderbilt'ten mezun olduğundan beri orada çalışıyordu. Karısı onun hareketleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

"Sana ne istediği hakkında bir fikir verdi mi?" Bobbie'nin burada bir şeye ihtiyacı vardı. Evans'ın mutlaka ulaşmayı umduğu bir hedefi ya da yapmak istediği bir açıklama vardı. Sözde alçakgönüllü bir mali müşavir nasıl olur da bu kadar belaya neden olabilirdi?

"Tek kelime bile etmedi." York'un dudakları başını sallarken düzleşti. "Tek bir kelime bile."

SWAT Komutanı Zeke Miller sanki bir aydınlanma yaşamış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Zaman kaybediyoruz. Biz burada elimiz kolumuz bağlı dururken o çocukları öldürebilir. İçeri girme zamanı *geldi*."

Bobbie gözlerini devirdi. Ne düşünüyordu ki? York'un tam zıttı olan Miller iri yarı, kaslı ve egosu yüksek bir adamdı. Ünü

Ama burası onun suç mahalliydi ve o silahları ateşleme yoluna gitmiyordu. En azından şimdilik.

"Ve o çocukların kesinlikle ölmesine mi neden olalım?" Bobbie, cesaretinin sınırlarını kemiren korkuyu görmezden gelerek karşı çıktı. "Evans onları etrafında toplanmış halde tutuyor. Adamlarınız ona net bir atış yapamaz. Bir patlama sesi onu korkutabilir ve ateş etmeye başlayabilir. Ve sen oraya saldırmak mı istiyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini onun değerlendirmesine meydan okudu. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu senaryoda ciddi bir sorun mu var?"

Miller ona ters ters baktı ama ne onun ne de York'un bu değerlendirmeye verecek hazır bir cevabı vardı. Bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu ve orada bulunan herkes bu talihsiz gerçeği anlamıştı.

"Newton hangi cehennemde?" Miller talep etti. "Olay yerinde kıdemli bir dedektife ihtiyacımız var. Böyle bir durum için yetkin var mı Gentry?"

Sözlerinin ateşlediği öfkeye rağmen Bobbie gülümsedi. Dört çocuğun hayatı onun sakin ve soğukkanlı kalmasına bağlıyken, bu şovenist asabi adam onu alt edemeyecekti. "Ortağımın kızı bu hafta sonu evleniyor, o yüzden burada değil. Ben varım ve ben de en az senin kadar göreve hazırım Miller. Bunu kabullen."

Kibirli alaycılığı, bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacağı konusunda onu uyarıyordu. "Ön kapıda hareketlilik var!" diye bağırdı bir üniformalı.

Damarlarında yeniden adrenalin salgılanan Bobbie, ön kapı yavaşça açılırken eve döndü. *Lütfen dışarı çıkanlar çocuklar olsun.* Her ne kadar orada bulunan herkesin eskisi kadar güçlü olduğuna ve her şeyin kontrol altında olduğuna inanmasını istese de... şüphe onu rahatsız ediyordu. Ya başarısız olursa? Ya hataları yüzünden birileri ölürse -yine-?

Geriye bakmak yok. Odaklan, Bobbie.

Çıplak ayaklı ve üzerinde beyaz bir bornoz olan Anna Evans, ellerini havaya kaldırmış, kızıl saçları yataktan çıktığından beri taranmamış gibi dağınık bir halde dar verandaya doğru temkinli adımlarla yürüdü. Yüzü giydiği cübbe kadar beyazdı. Hemen Montgomery Polisi üniformalıları tarafından etrafı sarıldı ve caddenin karşısına geçirildi.

"Bir potansiyel kurban daha eksildi," diye mırıldandı Bobbie. Bu adam ne halt ediyordu? Hiçbir talepte bulunmamıştı. Polisle etkileşime girmeyi reddetmişti.

Arabulucu. Ne zaman bir suçlu rehine alsa ve silahını sallasa, bir şey istiyordu.

Telefonu alır almaz kafatasında başlayan uzak sızı genişleyerek donuk bir zonklamaya dönüştü. Uzun kahverengi saçlarını omuzlarından ayıran tokayı çekip çıkarma isteğine karşı koydu, böylece ağrıyı masajla geçirebilecekti. Baş ağrılarının hâlâ devam ettiğini orada bulunan herkese göstermesine gerek yoktu. Zaten tüm departman stres altında çatlayıp çatlamayacağını görmek için her hareketini izliyordu. Dört haftadır hiç düşmeden işinin başına dönmüş olsa da, yedi ay önce duvara fırlatılan narin, elle üflenmiş bir cam gibi paramparça olan dedektif hâlâ oydu. Tüm lanet olası dünya, onu tekrar bir araya getirmek için birkaç cerrah ve psikiyatristin yanı sıra yılın yarısının geçmesi gerektiğini biliyordu.

Dikkatli ol, Bobbie. Geçmişin araya girmesine izin verme.

Polis barikatının arkasına geçtikten sonra, üniformalılar Anna Evans'ı serbest bıraktı ve onlar tekrar yakalayamadan neredeyse kaldırırma yığılıyordu.

"Bir doktora ihtiyacımız var," diye bağırdı Bobbie. Kadına doğru ilerledi. "Yaralı mısınız, Bayan Evans?"

Başını salladı, gözleri saatlerce ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. "Siz Dedektif Gentry misiniz?"

"Evet, hanımefendi. Kısa bir süre önce telefonda konuşmuştuk." Kadın zarar görmemiş ve dehşete düşmüş bir anneye göre oldukça sakin görünüyordu. *Bu iyiye işaret olsun.*

Anna Evans titreyen bir nefes aldı. "Eğer sen-" yalvaran bakışları Bobbie'ninkilere takıldı "- içeri gelip onunla konuşursan çocukları bırakacağını söylüyor."

"Bunu yapabilirim." O çocuklar ne kadar çabuk tehlikeden kurtulurlarsa-

"Ne diyorsun sen!" Miller kükredi. "İhtiyacımız olan tek şey içeride bir rehine daha olması!"

"Dur , Miller." York Bobbie'ye döndü. "Bunu yapabiliriz," diye teklif etti müzakerecilerin kullanmak için eğitildikleri yumuşak ses tonuyla. "Ben de seninle geliyorum."

Miller bir kez daha itiraz ederken, Anna Evans kollarını titreyen vücuduna doladı ve başını kararlılıkla bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "Yalnız gelmeniz gerektiğini söyledim, Dedektif Gentry. Silahsız ve yalnız."

"Böyle bir şey Bobbie," dedi York, sesi artık sertleşmişti. "Sen -"

Bobbie iki adama da için elini kaldırdı. "Başka bir şey söyledi mi Bayan Evans?"

Şiş gözlerinden yeni yaşlar süzüldü. Başını iki yana salladı. "Sadece o... o çocukların gitmesine izin verecek. Lütfen." Sanki dua edecekmiş gibi ellerini önünde . "Bebeklerimin zarar görmesine izin verme."

Bobbie beylik silahını belindeki kılıfından çıkardı ve York'a uzattı. "Ben içeri giriyorum."

"Şef Peterson'ı arayacağım," diye uyardı Miller. "Departmanın geri kalanı, onun üniversiteden arkadaşının kızı olmanızın size bu kasabada serbestlik sağladığını düşünüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Sen de hepimiz gibi bu işi kuralına göre oynayacaksın."

Onun suçlaması Bobbie'de, özenle eğitilmiş dış görünüşünün hemen altında kaynayan uçucu duyguları serbest bırakma isteği uyandırdı. Montgomery eyaletin en büyük ikinci şehriydi ama departman küçük bir köy gibiydi. Çok az sır vardı. Eninde sonunda herkes birbirinin iç yüzünü öğrenirdi -özellikle de emir komuta zinciri ya da algılanan özel iyilikler söz konusu olduğunda. İlk günden beri, birinin bu sözleri yüzüne söyleyecek cesareti bulacağı zamanın geleceğini anlamıştı.

Bobbie cep telefonunu kemerinden çıkardı ve ona uzattı. "Devam et Miller. Şefi ara. Favoriler listemde Teddy Amca'nın altında."

"Bu kadar saçmalık yeter," diye homurdandı York, sert bakışları Miller'a odaklanmıştı.

Miller teklifini kabul etmediği için Bobbie telefonunu kemerine geri taktı. "Ben içeri giriyorum."

York arkasından, "Ne yaptığını bir düşün Bobbie," seslendi. Miller tehdidini yerine getirdi ve kendi cep telefonunu aradı.

Bobbie arkasına bakmadı. Caddenin karşısına doğru ilerledi. Evans'ın çocukların gitmesine izin vereceğine dair en ufak bir umudu varsa, bu riski almaya hazırdı. Sağ bacağında bir sancı kıvrıldı ve başındaki zonklamayla aynı zamana denk başladı. Bunu görmezden geldi. Bu gece koşuya çıkmadan önce biraz daha esneme hareketleri yapacaktı.

Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak. O çocukları oradan çıkardığı sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Eğer kendini öldürtürsen, onu kim yakalayacak?

Aceleyle kaldırılma çıkarken rahatsız edici sesi susturdu. Bloğun sonunda televizyon kameraları ve muhabirlerin kartal gözleri Montgomery'nin en hasarlı dedektifinin bir sonraki adımı ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyor olacaktı. Bırakın aval aval baksınlar. Onun hakkında ne yazacakları umurunda değildi.

York, Miller ve kendisini izleyen diğerlerinin ağırlığını omuzlayarak ön kapıyı açtı ve oturma odasına girdi. İçerisi bir mezar kadar sessizdi. Yarım düzine polis aracı, bir SWAT minibüsü ve kriz müzakere aracının yanı sıra bir muhabir ordusunun sokakta olduğunu kimse bilemezdi. İki ambulandan bahsetmiyorum bile.

Oturma odasını geçip salona girdiğinde, bu bunaltıcı yaz sabahının tüm heyecanından sorumlu olan adama seslendi. "Bay Evans, ben Dedektif Gentry."

Soldaki ilk yatak odasının kapısında durakladı. Garip bir şekilde, adam evin ön tarafındaki yatak odasını seçmişti, bu da SWAT'a kısmen açık panjurların ıtalaları arasından oldukça temiz bir görüş sağlıyordu. Acaba polisle intihar etmeyi planlamış ve son anda mı vazgeçmişti?

Kullanacak cesaretiniz yoksa asla elinize silah almayın. Kariyerinde polisin izinden gitme niyetini açıkladıktan sonra babasının sık sık paylaştığı bilgelik sözleri içinde yankılandı. Eğer şanslılarsa, Evans karısına salladığı silahı kullanacak cesarete değildi. Kendini çocuklarla korumak kesinlikle bir korkağın yapacağı bir hareketti.

Evans cevap ona, "İstediğın gibi konuşmak için buradayım," diye hatırlattı. Terleyen avuçlarını pantolonuna sildi ve Evans'ın hamlesine hazırlandı.

Kapı tokmağı döndü ve Bobbie hiç kıpırdamadan durdu, nefesi ciğerlerinin hemen dışında durdu. Ayak bileğine bağı yedek parçanın çeliğı aniden alev gibi sıcak ve çok ağır geldi.

Zar zor açılan kapının açtığı dar aralıktan küçük bir yüz ona baktı. Bobbie'nin kalbi, düşünmeye dayanamadığı başka bir çocuğın anıları araya girmeye çalıştığında kırıldı. Bu küçük çocuğın yüzünü görmek, içinde bir aciliyet hissi uyandırdı. Bu adam ne yapıyordu? Kendi çocuklarının hayatını nasıl riske atabilirdi?

Konuşacak yerin varmış gibi.

"İçeri gelin," diye seslendi Evans, "çocukları dışarı göndereyim."

Küçük çocuk kapıyı araladı ve o da yatak odasına girdi. Dört çocuğun -üç kız ve bir erkek, hepsi de hâlâ pijamalarını giymiş, titriyor ve ağlamaktan yüzleri kızarmış- yaralanmamış görüldüğünü doğruladı. Gerginliği biraz olsun azaldı. Odanın duvarları yumuşak bir pembeydi. İkiz yataklar yapılmamıştı, çizgi film karakterli yatak örtüleri bir o yana bir bu yana sarkıyordu. Yerde oyuncak bebekler ve plastik bir çay seti vardı. Odanın ortasında, iki yatağın arasında, çocuklar babalarının etrafında o uğursuz çemberin içinde duruyordu. Sağlık sorunu olan kızı kolayca fark etti; diğerlerinden daha zayıf ve solgundu. Çok sayıda kanser tedavisinden sonra saçları dökülmüştü ama şimdi yeniden uzuyordu ve neredeyse küçük kardeşininki kadar uzundu. *Zavallı çocuk.* Evans ona bunları yaşattığı için kendinden utanmalı.

Bobbie o an için öfkesini bir kenara bırakarak ceketinin yanlarını gövdesinden ayırdı. "Tıpkı istediğiniz gibi silahsızım Bay Evans."

Kapıyı açan üç ya da dört yaşlarındaki küçük çocuk topluluğun yanında durmuş, Bobbie'ye bakıyordu. Dikkatini bilerek ondan uzak tuttu. Kendisinden çok da küçük olmayan başka bir çocuğun anıları zihninde fısıldaşıp duruyordu.

Bakamıyorum. Bakamıyorum.

Evans hiçbir şey söylemeyince, kadın nazikçe, "Sözünüzü tutmanın ve çocukları zamanı geldi Bay Evans," dedi. Adam sözünde durursa, bu berbat günü tersine çevirmek için uzun bir yol kat etmiş olacaktı. Belki yeniden nefes bile alabilirdi ve belki de dünya her baskı altında kaldığında ondan başarısız olmasını beklemekten vazgeçerdi.

Konuşmadan önce on sonsuz saniye geçti. "Önce panjurları kapatın," diye emretti.

Bobbie pencereye doğru yürüdü ve adamın dediğini yaptı. Miller çılgına dönecek ve daha fazla pazarlık yapmama saati daha yüksek sesle çalmaya başlayacaktı. Evans'ın zamanının kısıtlı olduğunu anlamasını çok istiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Ellerini yukarıda tutmaya dikkat eden Bobbie, Evans'ı yakalamak için hazırlandı. Şimdiye kadar onun silahını fark etmemişti.

Çocuklara, "Dışarı çıkın ve annenizle birlikte bekleyin," dedi.

Büyük kız küçük oğlanın elini tuttu ve diğerlerini kapıdan dışarı çıkardı. Ön kapının arkalarından çarpma sesi yankılandığında

Bobbie sanki göğsünden bir fil kaldırılmış gibi hissetti. değişimi hisseden Evans, sağ elinde tuttuğu 38'liği kaldırdı ve ona doğrulttu.

Ağırdan al. Onu konuşturun. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Evans? Hepimiz bu durumun olumlu bir şekilde sonuçlanmasını istiyoruz. Karınızın ve çocuklarınızın size ihtiyacı var."

Carl Evans uzun boylu, zayıf bir adamdı. Tişörtü ve boxer'ıyla yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Ofiste geçirdiği uzun saatler yüzünden yüzü soluktu; masanın üzerine yığılmaktan omuzları çökmüştü. Sanki onun değerlendirmesinin ağırlığını hissetmiş gibi, arkasındaki yatağa yaslandı. Kırk üç yaşındaki bu sayı uzmanını bu çirkin yola sürükleyen neydi?

Başını iki yana salladı. "Sonsuza dek mutlu olmak için artık çok geç, Dedektif." "Asla çok geç değildir, Bay -"

"Sadece dinle." Sözüünü kesti. "Fazla zamanım yok. Yaptığım şey... yanlıştı."

"Bana ne olduğunu anlat, belki yardım edebilirim."

"Dinlemen gerek!" Küçük odada yankılanan kendi sesinin gürültüsüyle irkildi.

Bobbie'nin gerginliği birkaç kademe daha arttı. "Tamam. Tamam. Tamam. Dinliyorum."

"Bu gerekliydi." Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Nasıl biteceğini düşünmek için durmadım."

O konuşurken silahın ağzı aşağı doğru eğildi, dikkati içe doğru kaydı. Tek yapması gereken onu konuşturmaya devam etmektir ve hedefi yeterince uzaklaştığında harekete geçecekti.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi, elleri titrerken bile sesi kararlıydı. "Yine olsa yine yaparım. Küçük kızımı kurtarmak için her şeyi yaparım." Bir an daha sessiz kaldı. "İncineceğini düşünmemiştim -gerçekten, yani. Hiçbir fikrim yoktu..."

Bobbie'nin dikkati namludan adamın yüzüne kaydı. "Ben mi?"

Dudakları titredi. "Çaresizdim." Anlayış arar gibi yüzünü inceledi, gözleri duyguyla parlıyordu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Çocuklarınızı seviyorsunuz. Bunun için kimse sizi suçlayamaz Bay Evans." Aile için üzülüyordu ama adam pek de mantıklı konuşmuyordu. Bunun onunla ne ilgisi vardı? "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Boştaki eliyle yüzünü ovaladı. Boğazından bir hıçkırık koptu. "Ailemin bunun onlar için olduğunu bilmesini istiyorum."

Oh, olsun. "Bunu öğrenmelerini sağlayacağım," diye söz verdi Bobbie. "Ama Bay Evans, başınız ne kadar belada olursa olsun, bunu yapmak zorunda değilsiniz. Ailenizin size ihtiyacı var. Size yardım edebilirim."

Omuzları sertleşti ve ona doğru nişan aldı. Beklenti kaslarını sardı.

"Bana yardım edemezsin. Beni aramaya gelmesinin sebebi sensin."

DAHA KARANLIK BİR YER YOK

tarafından Debra Webb

*Mart 2017'de MIRA Books'un
satıldığı her yerde.*

*Patlayıcı yeni bir dava...
Gizli ajandası olan bir şüpheli... ve
geçmişi ona her şeye mal olabilecek
bir Özel Ajan!*

TOUGH JUSTICE: COUNTDOWN(8'in 1)'un ilk bölümüne
bir göz atmak için okumaya devam edin . Bölümü
New York Times'ın çok satan yazarı Carla Cassidy'den.

Telif Hakkı© 2017 Debra Webb

Zorlu Adalet: Geri Sayım (Bölüm 1 / 8)

tarafından Carla Cassidy

Birinci Bölüm

FBI Ajanı Lara Grant'in geçmişini (çok kişisel bir erkek avı şeklinde) geride bırakmasından bir yıl sonra, Kriz Yönetimi Birimi şok edici yeni bir göreve liderlik etmesi için çağrılır. Bir seri bombacı, şehirdeki en güçlü insanları hedef almakta ve onları en derin sırlarını ifşa etmekle tehdit etmektedir.

Ve çok geçmeden Lara ölümcül bir düşmanla, kendi dolabından çıkmayı bekleyen bir iskelet ordusuyla karşı karşıya kalacaktır...

Önsöz

Kahretsin, çok dikkatli davranmıştı. Ve şimdi bu.

Yüzünün kenarından bir damla ter süzüldü ve korku ciğerlerini sıkıp boğazını sıkarken gözlerini kapattı. E-postayı aldığından beri kaynayan bir panik içindeydi.

Gözlerini açtı ve lanet şeyi tekrar okudu.

12:01,yourworstnightmare@nowhere.net adresinden:

O kadar parayla ne yaptığını biliyorum. Sırrını saklayacağım ama bu masum insanların hayatına mal olacak. Ya da basına itiraf edersin ve kimse zarar görmez. Seçim senin. Yarın öğlene kadar vaktin var.

Masum insanların hayatları mı? Bu ne anlama geliyordu? Mide bulantısı onu ele geçirirken bağırsakları sıkıştı.

Böyle şeylerin onun başına gelmemesi gerekiyordu. Hayatında her şeyi doğru yapmıştı. Büyük umutları vardı. Büyük hedefleri vardı. *New York Times* gelecek hafta onunla ilgili bir kapak haberi yayınlayacaktı ve bu haberin onu yeni bir başarı seviyesine taşıyacağını umuyordu. Her şey yerli yerindeydi ve şimdi bu.

Birisi onun sırrını biliyordu.

Odanın karşısındaki büyükbabasının saatine bakarken altın alyansını parmağında evirip çevirdi. Bir an önce karar vermesi gerekiyordu. Zaman tükenmek üzereydi.

İtiraf etmek, uğruna çalıştığı her şeyi yok Sadece onu değil, karısını da mahvedecekti.

Bu isimsiz kişi ne kadarını biliyor olabilir? E-postayı gönderen kişi tüm hediyeleri, gizli otel ziyaretlerini ve sahte iş harcamalarını biliyor muydu?

Daha geçen hafta sonu şehir dışında, masrafları vergi mükellefleri tarafından karşılanan lüks bir otelde birlikte iki gün geçirmişlerdi.

Dört dakika... Karar vermek için dört dakikası kalmıştı. E-postayı aldığı anda kardeşiyle iletişime geçmeliydi. Ama yardım etmek için ne yapabilirdi ? Kim ne yapabilirdi ki?

Üç dakika. Parmakları bilgisayar klavyesinin üzerinde dururken sırtının ortasından bir ter damlası süzüldü. Bir basın toplantısı düzenlemek için artık çok geçti. Ama sosyal medyada bir şeyler yazmak için çok geç değildi... ilişkii ve kamu fonlarının kötüye kullanıldığını itiraf etmek için.

Bunu yapmazsa masum insanlar ölecekti. Tanrım, bu nasıl bir seçimdi? Ne tür bir canavar birinden böyle bir karar vermesini ister?

Boğazının arkası tekrar kapandı. Kimsenin ölümünden sorumlu olmak istemiyordu. Kendini sakinleştirmek için birkaç kısa nefes alıp verdi.

İki dakika kaldı. Kesinlikle bir şakaydı. Bir tür çirkin blöf olmalıydı. Bunu nasıl ciddiye alabilirdi ki? Korkusunun buruk kokusu havaya yayılırken daha fazla ter onu ıslattı. Parmakları kararsızlıktan titriyordu.

Bir dakika... Tanrım, ne yapmalıydı? Bu gerçek miydi? Gerçekten kötü bir şey mi olacaktı?

Otuz saniye. Telefonu bir mesajla çaldı. Hemen eline aldı ve mesaja baktı.

Tik tak.

Göğsüne keskin bir acı saplandı. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı... olabilir miydi? Büyükbaba saati saniyeleri gösteriyordu.

Beş.

Dört. Parmakları klavyesinin üzerinde geziniyordu.

Üç.

İki. *Aman Tanrım*. Tereddüt etti. Artık bir şeyler yazmak için çok geçti.

Bir.

Saatin zili çalmaya başladığında, bir ding sesi başka bir kısa mesaja işaret etti. Dehşet içinde mesaja baktı.

Bum.

Yeni FBI gerilim filmi SERT [ADALET: GERİ SAYIM'bile](#) ın heyecan verici tek bir bölümünü kaçırmayın

New York Times çok satan yazarı Carla Cassidy, Tyler Anne Snell, Emmy Curtis ve Janie Crouch tarafından.

Harlequin e-kitaplarının satıldığı her yerde Şubat 2017'de satışta.

Telif Hakkı© 2017 Harlequin Books S.A.

ISBN: 9781488012709

SECRET STALKER

Telif Hakkı© 2017 yazan Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Kanada'nın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.